

АЛЕКСАНДЪР БЕЛОВ

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

Част 9 от „Бригадата“

Превод от руски: Ива Николова, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Той помнеше всичко, при това — много ясно. Ето че стои на автомобилната естакада и гледа как тумбестият ИЛ-86 с рев се откъсва от земята и отнася към далечната и безгрижна страна зад океана двамата му най-скъпи и близки хора — жена му и сина му. Последните му близки хора на този свят...

Ето че се обръща към пътя и един удар в гърдите с чудовищна сила го отхвърля към загражденията на естакадата... Той с всички сили се опитва да се задържи на краката си, вкопчва се в студения гранит на парапета с пръстите си, които губят сили, пада по гръб... Боли го... Господи, как не му се иска да умира...

Навярно и те си бяха отивали от живота по същия начин: Космос, Пчелата, Фил... Онези, които обичаше и които бяха част от самия него. Но и онези, които мразеше, вероятно също така са се опитвали да задържат последния отлитащ миг. Каверин, Макс, Артур... Смъртта беше помирила всички, а сега явно бе дошъл и неговият ред...

Последното, което запомни от предишния си живот, бяха две реещи се в небесните висини птици — черен като сажди гарван и снежнобял гълъб. Както и прозрението, че не са се появили случайно...

Дали пък не бяха долетели за него, за безсмъртната му душа? После настана празнота. Погълна го тъматата на небитието, в която нямаше нищо, подобно на коридор или тунел със светлина в далечния край...

Когато пряко сили отвори очи, първото, което видя, беше виещо се над него ято врани. Лежеше по гръб и не бе в състояние да мръдне... Можеше само да гледа към небето — високото, безкрайното, вечното небе... Една от птиците се отдели от ятото, направи остър завой, спусна се рязко надолу и кацна на гърдите му. Мъдрото ѝ око като черно мънисто се втренчи в лицето на човека...

Значи все пак не гълъбът и не черният гарван бяха долетели за неговата душа, а една врана — сива птица с дълъг, силен, леко закривен на върха си клюн. С помощта на този клюн тя се сдобиваше с прехрана... Леш и други такива неща... Май че първата работа на враната беше да изкълве очите на покойника... Но нали все още не беше покойник? Той не беше леш!

Или пък вече бе умрял? И сега се виждаше отстрани като на кино? Но тогава защо толкова силно го боляха гърдите, сякаш невидим огън изгаряше белите му дробове?

Най-неочаквано враната изграчи разочаровано и отлетя. След секунда изчезна от погледа му, както и ятото нейни посестрими. И в този миг той видя бели птици. Прекрасни бели чайки. Те се виеха в бездънното синьо небе с пронизителни крясъци, които изобщо не приличаха на грозното грачене на враните. Той винаги бе обичал чайките и ето че сега те бяха долетели за него.

Някъде от дълбините на паметта му изплува картина: голямо речно пристанище, ръждясали кораби на брега, огромни, приличащи на жерави кранове. По пристанището се носеше особена миризма — на бензин, машинно масло, прясна и не много прясна риба. Ненадейно обонянieto му се възвърна. Ама тук наистина миришеше на бензин и риба. И дори не миришеше, а направо вонеше! На бензин и разложена риба. Къде ли бе попаднал? Без да обръща глава — просто нямаше сили да го направи — той погледна встрани и видя ръба на черен найлонов чувал...

ЧАСТ I НА ДЪНОТО

1.

Сметището беше нелегално, обаче това по никакъв начин не се бе отразило на размерите му. Бе широко и безбрежно като море. В близкия му край нещо пушеше и правеше въздуха почти невъзможен за дишане. Но Федя бе свикнал с него. Той вече от няколко години живееше на това сметище. Вярно, никога досега не беше виждал тук „такова нещо“. Клекнал между купчините боклук, Федя с любопитство разглеждаше посланиците на земната цивилизация...

По разровения от боклукчийските коли кален черен път бавно пълзеше един мерцедес. Черен, лъскав, чужд на всичко наоколо... Въплъщение на житейския успех. Шофьорът не бързаше, очевидно не искаше се натъкне на някой пирон или на нещо по-лошо.

Колата спря в края на сметището, обгърнато от дима на пожара. От нея излязоха трима мъже. Те напълно съответстваха на автомобила си — едри, яки, с черни костюми. Единият от тях, чиято коса беше рижа и изобщо не се връзваше с цвета на костюма му, явно им беше шеф. До ушите на Федя едва достигаха части от фразите, които произнасяше.

Останалите двама — единият рус, а другият кестеняв, се подчиниха на командите му, отвориха багажника и извадиха оттам голям черен найлонов чувал. Щом зърна чувала, Федя затаи дъх. Затъвайки в калта до глезени, русият и кестенявият понесоха чувала към бавно разрастващия се огън.

Скоро спряха до камарата отпадъци от рибния комбинат. Захвърлиха чувала и започнаха енергично да жестикулират. Федя се досети, че рижият ги кара да замъкнат чувала по-нататък, а те му обясняват, че няма смисъл да ходят чак там. Все едно, той щеше да изгори.

След това рижият се изплю и заповяда нещо. Русият се върна до колата, взе от багажника голям двайсетлитров бидон и пак отиде при оставения на земята чувал. Сетне започна обилно да полива чувала и всичко наоколо с течността от бидона. Щом го изпразни, той го захвърли до чувала и се върна на бегот към мерцедеса.

В това време кестеният също се приближи до колата и извади някъде изпод задната седалка автомат. Накани се да се върне при чувала, но рижият размахна ръце. От завоя се зададе цяла колона самосвали със строителни отпадъци. Тримата припряно се вмъкнаха в колата си и тя бавно пое през дупките и ямите към отдалечения изход от сметището.

Лавирайки между камарите боклуци, Федя се втурна в противоположната посока. Бързаше да отиде при приятелите си, за да сподели новината. Завари Степанич и Витя заети с обичайното си занимание. Двамата седяха на напечените от пролетното слънце бетонни блокове, пиеха водка от пластмасови чаши и си замезваха с мариновани краставички от един буркан. До тях лежеше платнена чанта с храни. От отвора ѝ стърчеше наченатата бутилка „Завалинки“.

Щом зърна Федя, Витя се озъби:

— Видя ли, Степанич, а ти казваше, че ще ни дойде много.

— Защо си такъв разчорлен? — обърна се Степанич към Федя, като подмина забележката на колегата си.

Той едва си пое въздух. Изтощеният му от алкохолизма организъм напълно бе отвикнал да издържа на натоварвания.

— А бе, такова... току-що от онази страна дойдоха едни пичове с мерцедес... — обяви Федя, изричайки думите с огромно усилие.

— А ти откъде знаеш, че са дошли с мерцедес? Да не би да си бил вътре? — изкикоти се Витя.

— Във всеки случай не беше каруца, а мерцедес! Пичовете бяха сериозни хора с костюми.

— Тебе ли търсеха? Сигурно президентът ги е пратил да му дадеш някакъв съвет — не приставахе Витя.

Но Федя не обърна внимание на хапливите му подмятания. Почеса тридневната си четина на бузата и се вторачи в бутилката с водка. „Мъчи го махмурлукът горкичкия...“ — отсъди Степанич и бавно извади от торбата още една пластмасова чаша, напълни я почти догоре и я подаде на Федя.

— Пийни и се успокой.

Федя пресуши цялата чаша на един дъх и замря със затворени очи. Сякаш бе заспал.

— Какво ти става?

— Ей сегичка, чакай малко — отвърна Федя, като че ли се вслушваше в нещо дълбоко в себе си.

Приятелите му по чашка го наблюдаваха с разбиране. Федя започна да се променя буквално пред очите им. Сивкавото му изпито лице изведнъж просветля, бръчките му изчезнаха, кожата на лицето му порозовя... Сякаш бе захвърлил маската на бездомен клошар и бе надянал някаква друга — или на Чехов, или на Леонид Андреев.

— Та за какво си говорехме? — отвори очи изцеленият. — Степанич, помниш ли как миналата година Пелмена намери край котелното помещение найлонов плик? И се оказа, че в него има пари. Или ги бяха подготвили в някоя банка за унищожаване, или ги бяха откраднали отнякъде. Дори от едната страна бяха малко обгорели.

— Е, и къде е сега твойт Пелмен? — припомни му Витя. — Пристигнаха тук едни костюмари и го откараха нанякъде. А сетне намериха главата му на бунището. Само два месеца успя да си поживее с тези пари.

Но в момента с Федя не можеше да се спори.

— Ама как си поживя, а? Тънеше в блага, но и на нуждаещите се помагаше като същинска майка Тереза. Пък и пликът не беше чак толкова голям. А сегашният си е истински чувал. Ей такъв! Колкото тебе. Е, уважаеми Степанич, тръгваме ли в атака? Че имането ще вземе да изгори!

Степанич разкриви физиономия, сякаш бе получил пристъп на зъбобол.

— Не, няма да отида на онзи край. Миналия път едва не спухах гума там. И броните си ще съсипя. Това моето не е самосвал.

— И не е мерцедес — ухили се пак Витя.

Но Федя не се предаваше.

— Знаеш ли какво, Степанич, там остана един чисто нов бидон, двайсетлитров. Те изляха бензина и захвърлиха бидона.

Степанич се замисли. Естествено, той не повярва в чувала с един милион долара, но новият бидон беше друго нещо. Звучеше конкретно!

— Дали пък да не идем да поогледаме? — подметна той на Витя или по-скоро на себе си.

А Федя не преставаше.

— Нали ти казвам, че там има пари. Докараха ги, за да ги унищожат, да ги изгорят. Може дори да са долари!

Витя, който бе русоляв синеок младеж на около двајсет и пет години, изстреля една плюнка между раздалечените си предни зъби.

— И рубли ще ни свършат работа! Добре де, недоклатен интеллигент такъв, смятай, че си ни убедил! Да вървим да видим какво има там, докато всичко не е изгоряло!

Степанич — солиден мъж в напреднала възраст, се отправи към дъсчената барака, скована от капаци на сандъци, като мърмореше недоволно. Той се бави вътре около пет минути... В това време Витя и Федя успяха да допият водката. И не оставиха нищо за Степан, тъй като той щеше да шофира.

Най-сетне в бараката запърпори двигател и от разтворените ѝ врати се показва небесносин легендарен автомобил жигули. Въпреки преклонната си възраст, колата блестеше от чистота и имаше поддържан вид. Зад волана се мъдреше гордият Степанич. Но щастливото изражение на лицето му се стопи, когато Витя, а след него и Федя се намъкнаха в колата, цапайки седалките с мърлявите си омазани дрипи.

— Тръгвай, шефе! — заповяда Витя с властен тон като господар на кочияша си.

И колата бавно потегли към сметището по разбития път. Когато се озоваха на нужното място, огънят почти бе стигнал до чувала. Още малко и пропитата с бензин пръст щеше да лумне, а след нея — и самият чувал със съдържанието му.

Витя видимо накуцваше с десния си крак. Затъвайки до глезени в калта, той и Федя, се приближиха до големия черен чувал. Наистина, точно в такива чували разнасяха пари. И трупове. Витя и Федя внимателно хванаха чувала за краищата му и го отмъкнаха встрани от огъня. В това време Степанич се зае с бидона.

Щом хвана чувала, Федя веднага разбра, че не е пълен с пари, а с нещо съвсем друго. Найлонът се разтвори от едната страна и обитателите на сметището видяха човешко лице. Мъртвешки бледо лице.

— Мъж! — възкликна Федя. — При това умрял!

— На ти сега мангизи! — Витя отново му се присмя, макар че изобщо не му беше до смях. — Я да се махаме оттук, докато не сме си

взели беля на главата!

— Каква беля? — не разбра Федя. — Че ние нямаме пръст в тая работа...

Витя направо изпадна в ярост от неговата несъобразителност.

— Че защо трябва да имаш пръст в тая работа. Главата си режа, че те нарочно са спретнали този ченгесарски номер! Подхвърлили са тук трупа и сега седят ей там в онези храсти и чакат да ни спипат.

Федя отказваше да повярва.

— Ами тогава защо не ни спипват? Да не мислиш, че чакат да дойде Нова година? Не, онези не бяха ченгета.

Степанич се приближи до тях, почесвайки загрижено брадичката си. Той дълго и съсредоточено разглежда лицето на човека в чувала.

— Не ми харесва този младеж, ама никак не ми харесва! Ако беше свестен човек, нямаше току-така да го захвърлят на бунището.

Витя му се сопна.

— Ти не смяташ себе си за лош човек, нали? А пък, ей на — също си се озовал на бунището.

— Аз си имам причини за това — възрази мрачно Степанич.

— Сигурно и той си има — настоя на своето Витя и се поправи. — По-точно е имал. Докато е бил жив.

Федя приседна на чувала и подуши въздуха наоколо. Опитваше се да долови вонята на труп, но в ноздрите му нахлуваше само мирис на бензин.

— Хомо хомини лупус ест! — произнесе тържествено Федя с вирнат показалец.

— Какво? — обърна се ядосано Витя към него.

— Това е на латински: човек за човека е вълк.

— Приятел и брат — поправи го още по-ядосано Витя. — Вместо да дрънкаш глупости, по-добре дай да помислим какво ще правим с този труп?

— Може пък още да е жив? Дали пък да не го полеем с вода? — предложи Федя.

Витя се плесна по бедрото.

— Страхотна идея! А не щеш ли да го полеем с водка? Понеже в багажника на Степанич има водка, а пък тука вода няма... До рекичката ли ще изтичаш? Ами хайде, припкай!

Степанич почеса дълбокомислено плешивото си теме.

— Трябва да го препикаем. Урината е еликсирът на живота. Прочетох го в една научна книга...

— Не го правете, хора — една чуто прошепна човекът в чувала. — Още не съм умрял... Като умра, пикайте отгоре ми, колкото щете...

— Жив е, да пукна, ако не е! Шегува се! — зарадва се Витя. — Хайде да го вкараме в колата. Ще го заведем при Доктор Уотсън.

Непохватно се захвана да измъква непознатия от чувала. Федя му помагаше, но не преставаше да разглежда находката си със скептична усмивка.

— Струва ми се, че някъде съм виждал муцуната му — каза най-сетне той. — Или в киното, или на сцената. Прилича на артист.

Витя го шляпна леко по тила.

— Какви ги дрънкаш? Като че ли някога си стъпвал в театър? Ти си артист-лайночист.

Федя се намери да му припомни как навремето не е излизал от залите и ложите на театрите и че с него като с вещ театрал са се съветвали най-видни критици, но Витя вече бе хванал пациента за раменете и с кимване подкани Федя да смъкне черния чувал от него. Едва тогава тримата забелязаха, че той е ранен.

— Ох, мамка му, колко кръв е изтекла! — отбеляза Витя. — Неслучайно тия от мерцедеса са замитали следите.

Той събра чувала и го хвърли в тлеещия боклук. Пламъците го обхванаха и се разнесе съскане от изпаряването на незасъхналата кръв.

— Де да можехме да подхвърлим там и един череп — рече замечтано Федя. — За доказателство. А къде дяхахме главата на Пелмена?

— Аз бих подхвърлил твоята глава, ако имаше такава — озъби му се Витя. — Сядай, тръгваме.

Те натъпкаха ранения на задната седалка, Федя седна до него, а Витя се настани отпред до Степанич. Колата потегли.

На земята, незабелязан от приятелите, остана да лежи пакет предизборни плакати, изхвърлени на бунището, тъй като вече бяха ненужни. На единия усмихнатият Александър Белов предлагаше на избирателите да дадат гласа си точно за него. А на другия, върху който беше написано „Престъпни елементи напират към властта“, пак той се целеше в електората с пистолет... Малко по-нататък се търкаляха

плакатите на неговия конкурент — кандидата за депутат Владимир Каверин...

2.

По съветско време Степанич, който сега се зовеше пенсионерът Арсений Степанович Власов, ръководеше малко предприятие за производство на пластмасови играчки. За разлика от останалите обитатели на сметището Власов бе запазил московското си жителство. Бяха го изритали в пенсия в разгара на преустройството, за да освободи мястото си за своя прогресивен заместник. Между другото, заместникът ликвидира на бърза ръка предприятието и прибра в джоба си солидна сума.

В това време Степанич, който не се оплакваше от липса на енергия, се впусна в икономически авантюри. В следствие на поредното несполучливо капиталовложение той изгуби апартамента си, но успя да си запази една стая в друг апартамент, където няколко семейства живееха на комунален принцип, и безценното жигули, сглобено с италиански части в заводите ВАЗ. В селището на клошарите той беше нещо като неофициален началник. Понякога Федя на шега го наричаше Старейшината Власов, но прякорът не му се лепна. Благодарение на колата той можеше да откарва за разпродажба в града салами и други хранителни продукти с изтекъл срок на годност, които производителите и продавачите бяха принудени да изхвърлят на бунището. Степанич имаше постоянни купувачи на едро.

Той не разрешаваше на приятелите си да се „травят с бракувани боклуци“ и им докарваше храни, които набавяше от пазарите и в магазините. Много често доставените от него храни с нищо не се отличаваха от онези, които малко преди това самият той бе събрал на сметището, но като човек с адресна регистрация и пари, той дори можеше да се обърне към милицията. Местният участъков всеки месец получаваше от него известна добавка към мизерната си заплата.

Степанич беше строг, но справедлив и поддържаше някакъв ред в селището на клошарите. Всички се съобразяваха с него. Той никога не сядаше зад волана пиян. И това беше още една причина да го уважават всички с изключение на Витя, който не признаваше никакви авторитети и наричаше Степанич номенклатура и бюрократ. Бившият

директор преглъщаше това, тъй като Витя му напомняше за загиналия му в Афганистан син...

Жигулито измина един километър и спря до грубо скованите бараки и бекярски фургони край изоставения строеж. Основите му и няколкото метра зидария над тях, останали от добрите стари времена, бяха добре запазени. Клошарите и укриващите се тук хора шеговито бяха кръстили селището си Картаген.

Докато Степанич прибираше колата в гаража, Федя и Витя замъкнаха ранения в най-големия от фургоните в селището. В него живееше и практикуваше местният лечител Доктор Уотсън. Но в момента той не си беше у дома. Приятелите положиха товара си на дъсченото легло и смутено се спогледаха...

— Ти постой при него, аз ще потърся доктора! — подвижна Федя на Витя и хукна навън.

Витя огледа стаята. В нея бе оборудван импровизиран медицински пункт. Не се бе отбивал често тук. По-голямата част от помещението беше заета от една солидна маса, която явно помнеше и по-добри времена. Сигурно навремето край нея се бе събирало някое голямо семейство, но сега тя стоеше като осквернен паметник на минало благополучие, олята с портвайн, набраздена от ножове и покрита с неприлични надписи. До един метален шкаф в ъгъла се белееше газова печка, към която бе включена голяма червена бутилка.

Витя старателно изучи всички тайни кътчета, където Доктора би могъл да крие спирт. Иначе какъв доктор ще е, ако няма спирт — тези две понятия бяха просто неразделими като сиамски близнаци...

Гостът намери в стъкленото медицинско шкафче пакетче с обезопасени ножчета за бръснене. С тях Доктор Уотсън разрязваше циреи и извършваше други подобни прости хирургически операции. Тук се мъдреха и дълги тесни клещи, с които в случай на необходимост и поради липса на по-подходящ инструмент докторът вадеше болни зъби. Горните рафтове на шкафа бяха затрупани с таблетки с изтекъл срок на годност, а долните — с използвани спринцовки.

Най-сетне Витя стигна до едно не много утешително заключение. Спиртът и другите вещества, които се употребяваха за удоволствие, можеха да се намират само в тежкия шкаф с дебели огнеупорни стени. Бяха го домъкнали от сметището специално за

доктора. Витя натисна няколко пъти дръжката на импровизирания сейф, но тя не поддаде. Тогава се опита да разлюлее масивния шкаф с рамо. Постигна същия нулев резултат. „Без лом и лост няма да стане“ — помисли си Витя, но не успя да премине към втората фаза на начинанието си, защото навън се разнесе шум от забързани стъпки и гласовете на Федя и Доктора.

Той отскочи от сейфа и се метна към отсрещната стена, която вместо с тапети беше облепена с плакати и изрезки от списания, наслагани едно върху друго. И в центъра на този колаж Витя с изненада съзря лицето на техния ранен. На същия този човек, който в момента лежеше в безсъзнание върху дъсченото легло...

Федя почти насила натика доктора в покоите му. Той явно не гореше от желание да озове там.

— И какво от това? Добре де, застреляли са го. А аз какво да го правя? — вяло противоречеше той на Федя. — И за какъв дявол изобщо сте го домъкнали тук?

Това пренебрежение към човешкия живот ужасно възмути Витя.

— Значи да пукне, така ли? — кресна той. — Хайде, докторе, стегни се... Ти Хипократ ли си или какво? Трябва да спасим човека!

Докторът, който беше мустакат дангалак с вид на Розенбаум и с гол като Голгота череп, хвърли бърз поглед към ранения. След това закри сейфа с тялото си, извади ключове от джоба си и го отвори. Оттам на бял свят се появи едно алуминиево канче за изваряване на скалпели, спринцовки и засукани щипци. Доктора напълни канчето с минерална вода от една пластмасова бутилка и веднага го сложи на газовия котлон.

— Добре де — ядоса се той. — Ще видя какво може да се направи. А сега и двамата — марш навън.

Той най-безцеремонно изблъска двоицата спасители от „операционната“.

Те седнаха на площадката пред входната врата и запалиха цигари. След известно време към тях се присъедини и Степанич.

— Е, как е нашият болен? — попита той. — Още ли не е предал богу дух?

Витя начерта някакъв витиеват йероглиф във въздуха:

— А бе, тоя Уотсън, дрисльото му с дрисльо, ги къдри някакви.

Витя направи знак на приятелите си да се наведат към него.

— Знаете ли кого сме докарали тук?

— Да не би да е самият Берестовски? — пошегува се Степанич.

Витя присви пренебрежително очи.

— Елате тук! — махна с ръка на приятелите си той.

Те последваха жеста му и се покатериха върху бетонния блок на основата до прозореца на медицинския пункт.

— Вижте кой виси на стената!

Степанич и Федя залепиха носове на стъклото. Право в очите ги гледаше депутатът от държавната Дума Александър Белов.

— Той е, да пукна, ако не е той! — Федя посочи с пръст към стената.

Степанич се почеса зад врата.

— Ох, мамка ви! Надушвам, че ще берем ядове с тая работа. Никой не застрелва току-така депутати, нито пък ги хвърля в чували на бунището.

— Да не искаш да кажеш, че сега трябва да го върнем обратно? — изуми се Витя.

— Вижте какви ги върши Уотсън! — възкликна Федя.

Докторът извари една спринцовка, напълни я с лекарство и я бодна във вената си. Когато троицата спасители нахлу в кабинета, Доктора ги посрещна с жизнерадостен и игрив поглед.

— Така-а-а — рече той, потривайки ръце, — сега всичко е наред. Вече можем да поработим. А къде е нашият болен? Я бързичко го сложете на масата.

И той свали от газовия котлон алуминиевото канче с инструментите...

3.

Генерал-лейтенант Хохлов стоеше със замислено изражение пред огромната карта на Чечня и околните региони, която заемаше половината от стената на големия му кабинет. Метежната република му приличаше на основополагащ камък, върху който всъщност се крепяха арките и сводовете на голям градеж. Ако някой го изкъртеше от мястото му, всичко щеше да иде по дяволите. Хич не ѝ беше провървяло на Русия с тази неспокойна съседка!

Впрочем, на съседката също не ѝ беше провървяло, при това в още по-голяма степен. Достатъчно бе да си припомни операция „Чечевица“, която по ирония на историята започна на 23 февруари 1944 година в деня на Червената армия. Тогава под предлог, че отиват на учение, в непокорната република бяха вкарани повече от сто хиляди щикове от войските на НКВД. Последва почти моментално изселване през девет земи в десета на половин милион души, „заразени от антисъветски настроения“, което беше подвиг, достоен за самия Сатана. А всъщност по това време активните „главорези на Хитлер“ бяха всичко на всичко четири-пет хиляди души. Позната до болка цифра!

И сега също бяха прокудили бунтовниците в планините, но силите им не бяха сломени. Затова се очакваха ответни действия.

От размислите му го откъсна интеркомът, разнесе се гласът на секретарката:

— Андрей Анатолиевич, полковник Веденски иска да ви види. Ще го приемете ли?

— Да влезе — отвърна генералът и се върна на стола си зад огромната като военен полигон правоъгълна маса, която се намиреше срещу вратата на кабинета.

На прага се появи сериозният и както винаги съсредоточен Веденски с дебела папка в ръце.

— Разрешете! — помоли той със сдържана вежливост.

— Седнете, Игор Леонидович — покани го генералът и посочи един от столовете, наредени покрай бюрото му. — Бих искал да чуя

вашиите съображения по делото на Каверин. Официалното следствие забоксува, нали така?

— Тъй вярно. И не просто забоксува, а направо затъна... — констатира Веденски без сянка на разочарование в гласа си.

Той остави папката върху полираната повърхност на масата, отвори я и седна, гледайки спокойно началника си в очите. Генералът свъси гъстите си като на Брежнев вежди.

— Игор Леонидович, аз май нещо не разбирам вашето настроение. Вие като че ли сте доволен от гибелта на нашия ценен и доста перспективен агент?

Веденски добре познаваше характера на своя началник и знаеше предварително как ще протече целия разговор, затова в този момент се подсмихна наум, дори се поздрави за това, че е отгатнал началото на предстоящия словесен двубой.

— Не съм доволен, но оценявам създамата се ситуация като възможно най-оптимална. Можеше да бъде и по-зле, но по-добре — едва ли.

Този път генералът погледна Веденски не толкова смръщено, колкото заинтригувано.

— Изяснете гледната си точка и, ако обичате, го направете с максимална пълнота.

Полковник Веденски знаеше, че генералът най-много от всичко цени в сътрудниците си компетентността, самостоятелността на разсъжденията им и точността. Без каквито и да било „според мен“ или „ако не се лъжа“. Искаше да чува само ясни изводи, основани на достоверна, проверена информация. Той започна с най-важното.

— Всъщност, Каверин не беше нито ценен, нито перспективен сътрудник. Той ловко имитираше активност, това е вярно, но във всичко преследваше личните си користни цели. Нещо повече, в момента на своята смърт той дори представляваше опасност за нас. Изгуби изборите и с това изчерпа своята стойност като потенциален агент за влияние. На това отгоре се опита да си разчисти сметките с Белов по възможно най-неприемливия начин. Касапницата, която устрои, имаше огромен резонанс. Ако някой беше разбрал, че той е наш агент, щяхме да имаме сериозни неприятности. Напоследък Каверин беше станал напълно неуправляем.

— Ами Белов? — прекъсна го генералът. — Да не искате да кажете, че той беше управляем? Нали вие лично му забранихте да си откъщава на Каверин. Но той пренебрегна вашето, а следователно и нашето предупреждение.

Веденски се смути. Не му се щеше да обяснява на генерала, че още докато предаваше на Белов заповедта на началството да се откаже от откъщане, беше абсолютно убеден, че Саша нямаше да я изпълни...

— Белов беше неуправляем, но предвидим човек — изрече равнодушно Веденски. — Съгласете си, че това е много по-добре. Предвидимият човек може да бъде управляван много по-лесно. Трябва само да му се създадат подходящи условия. Каверин надигра самия себе си и сам се притисна до стената. А това, че предпочете да убие не Белов, а приятелите му, говори за наличието на психическо разстройство. Той беше позъор и циркаджия. Кой знае с какъв звяр в негово лице щеше да ни се наложи да се сблъскаме в бъдеще? Аз, например, бях абсолютно наясно, че Белов нямаше да му прости онази касапница.

Генералът слушаше Веденски със скептично изражение и от време на време почукваше по бюрото с тъпия край на един червен молив.

Веденски припомни на генерала, че Белов почти осем години бе наблюдаван от техните организации. И че от седем години — от деветдесета насам, бе на разработка. След като направи анализ на историята на тези двама агенти, полковникът стигна до неприятния извод, че е извършил грешка, тъй като трябвало да заложи на Белов, а не на Каверин. Заложили на грешния човек, Каверин бил грешният човек и толкова. Сега, от висотата на натрупания опит, било ясно, че е трябвало да застанат зад Белов.

Генералът погледна полковника с искрено любопитство.

— Вие казвате „касапница“. Но и за да организираш касапница, също се искат качества. Тъй и не успяха да намерят убиеца! С какви сведения разполагаме за него?

Веденски се бе постарал да се подготви специално за този въпрос. Убиецът се оказа шофьорът и охранителят на семейството на Белов — Максим Карелски. Каверин държеше Карелски за гушата и го използваше като агент за дълбоко внедряване. Веденски трябваше да

признае, че като оперативен работник Каверин няма равен. И бе „консервирал“ Карелски в течение на няколко години. Каверин беше проявил изумителна сдържаност и не дърпаше агента си за щяло и нещяло, благодарение на което Карелски бе успял да спечели пълното доверие на Белов. Каверин би могъл да има далеч по-голяма полза от него. Но се подведе от животинската си омраза към Белов. Победата на конкурента му на изборите преля чашата на търпението и бившият оперативен работник издаде заповед на своя агент да унищожи най-близките приятели на врага му. И с това фактически си подписа смъртната присъда. Той не уби просто някакви познати на Белов, а най-близките му хора. И този акт не можеше да остане без отговор.

Докато Веденски излагаше тази достойна за перото на Шекспир тъжна повест, генералът от време на време кимаше с глава в знак на одобрение или на компетентността на своя подчинен, или на хитростта, с която бившият оперативен работник бе успял да измами Белов и Бригадата му. След като изслуша подчинения си, началникът свали очилата си и ги избърса, макар върху тях да нямаше нито една прашина.

— Но ние не бяхме единствените, които предупреждаваха Белов да не подхваща вендетата, нали така? — попита замислено той.

— Тъй вярно — съгласи се Веденски. — Партньорите му в политиката и бизнеса го молеха да се въздържа от ответни действия, насочени срещу Каверин. И по-конкретно, за това настоя Зорин. За същото го помолиха и босовете от престъпния свят.

— А той ги прати по дяволите, така ли? — с неочаквана закачливост вметна генералът. — Както постъпи и с нас, нали?

— Прати ги — потвърди без смях от усмивка Веденски. — Но взе предпазни мерки.

— За какви предпазни мерки говорите? — не разбра генералът. — Нали той, жена му и синът му загинаха.

Веденски си позволи да не се съгласи с това твърдение и обясни, че според него нещата изобщо не стоят така. Макар това да бе в областта на предположенията, според него тази история беше по-скоро инсценировка...

Пътуващият към погребението на приятелите си Белов и автомобилът му бяха обстреляни от огнехвъргачка на моста. След инцидента, на дъното на реката под моста бе намерен един силно

повреден от взрива и падането от голямата височина линкълн. Купето на колата беше празно. В него нямаше нито един труп: не можаха да намерят телата нито на шофьора, нито на Белов, нито на жена му и детето му. Само по себе си това все още не значеше нищо. Течението можеше да ги е отнесло и тъй нататък... Какво ли не би могло да се случи... Общо взето, според официалната версия, всички бяха загинали...

— Случката беше запечатана от камерата на една телевизия — продължи полковникът. — Малко вероятно е да е имал уговорка с журналистите. Те откровено не го обичаха... Имам версия, която обяснява станалото, но тя е в областта на предположенията... Ще разрешите ли да доложа?

След като получи съгласието на генерала, Веденски продължи:

— Допускам, че единственият човек, който е в състояние да организира инсценировка на покушение от такъв мащаб, е известният продуцент и каскадьор Александър Киншаков. Сега той е в Америка. Работи със Спилбърг. И така, скоро след гибелта на Белов и семейството му — в момента се придържам към официалната версия — загиват Каверин, неговият близък приятел и стар враг на Белов Артур Лапшин и непосредственият извършител на убийствата на приятелите на Белов Максим Карелски. Подозренията първо паднаха върху началника на службата за безопасност на Белов Дмитрий Андреевич Шмит. Той е офицер в оставка от специалните части на Министерството на вътрешните работи и човек без каквито и да е задръжки. В Бригадата на Белов Шмит вършеше най-мръсната и кървава работа. Сега той има всички шансове да стане наследник на Белов.

— Значи тогава са го арестували? — поинтересува се генералът.

— Не, задържаха го и после го пуснаха. Оказа се, че има стопроцентово алиби за времето на убийството на Каверин и останалите. Срещу него няма никакви улики. По нашите закони самурайската вярогност към загиналия шеф не може да се смята за сериозен мотив. Освен това, веднага след убийството, жената и синът на Белов излетяха с фалшиви документи за Ню Йорк. Сетне следите им бяха изгубени.

Генералът помълча известно време, осмисляйки информацията, а сетне попита дали от казаното преди малко следва, че Белов е жив?

— Интуицията ми подсказва, другарю генерал, че той не е умрял — увери го Веденски. — А ако тя не ме лъже и Белов е жив, аз ще го открия.

— Бива — облегна се назад генералът. — Кого от нашите ще вземете в групата си?

— Мисля да включа в това начинание оперативните работници Воскобойников и Змиенко. Те са умни момчета. Разрешете да изляза!

С жест генералът даде на полковника да разбере, че повече не го задържа. Веденски събра документите в папката си и напусна кабинета. Генералът страшно щеше да се изненада, ако беше разбрал, че листовите във въпросната папка на Веденски са празни до един.

4.

Освен генерал Хохлов и полковник Веденски, още един много важен човек не на шега се вълнуваше от съдбата на Александър Белов. Това беше високопоставеният чиновник и отскоро член на Съвета за безопасност на Русия Виктор Петрович Зорин.

Той посрещна пролетта на деветдесет и осма година силно разтревожен. Времената бяха нестабилни. Положението на президента беше несигурно, а позициите на комунистите — тъкмо обратното, от ден на ден укрепваха все повече. Войната в Чечня като че ли вървеше към своя край, но бунтовниците нямаха никакви намерения да се предават, а дялът на чеченския капитал в руския бизнес непрекъснато нарастваше. Съмнения предизвикваше и платежоспособността на държавата по кредитните ѝ задължения. Това положение напомняше на Зорин една добре позната финансова пирамида, която е готова да рухне всеки момент. И той трябваше да направи максимално точна сметка, за да не загине под отломките ѝ, но и за да не насочи към себе си огъня на своите хора с преждевременното си бягство.

И ето, часът удари. Президентът смени премиера. На мястото на солидния, макар и омразен политик той изведнъж измъкна като фокусник от ръкава си някакъв хлапак. Това означаваше само едно — че държавата е готова да обяви хиперинфлация. А също и това, че старият политически зубър Черноморов никога не би допуснал такова нещо от чувство за елементарна гнусливост, докато този младок щеше да го направи и окото му нямаше да мигне. Че на това отгоре щеше и да тропне един казачок. Без да го е срам и без да го гризе съвестта.

Зорин неволно си спомни за Саша Белов. Той също беше млад и на това отгоре — нямаше защо да го крие — беше бандит. Но в него имаше почтеност поне колкото за стотина политици и министри. Самият Зорин невинаги се бе държал почтено по отношение на Белов, но сто и петдесет процента беше сигурен, че той никога нямаше да го подведе. А тези бяха отрепки, същинска измет. Макар и с чисти ръчички. Нали уж никога не ги бяха цапали с кръв.

Вече кой ли ден подред Зорин тънеше в предположения за смъртта на Белов и семейството му. Не беше много наясно и с обстоятелствата около разстрела на Каверин и приятелите му на строежа. Ето защо и днес, след като пристигна на работа в кремълския си кабинет, Зорин не успя да се отърве от тази натрапчива идея. Той натисна бутона на интеркома и заповяда:

— Серьожа, ела при мен.

Пренебрегвайки законите на йерархията, Зорин си беше създал собствена служба за безопасност. Предвид нещата, с които се занимаваше, тя му стана просто необходима. След минута неговият телохранител, който беше и началник на службата му за безопасност, прекрачи прага на кабинета.

— Викали сте ме, Виктор Петрович? — поинтересува се младежът с физиономия на Шерлок Холмс. Интелигентното му изражение странно контрастираше на тялото му на боксьор тежка категория, с което щедро го бе надарила природата.

— Да, седни... — Виктор Петрович му посочи стол. Зорин не бързаше да издаде заповедта, тъй като обмисляше как по-добре да я формулира.

— Знаеш ли какво, Серьожа, спомняш ли си убийството на Саша Белов? — попита най-сетне той. — Май че по повод на смъртта му имаше някакъв репортаж с документални кадри?

Телохранителят кимна.

— Точно така, Виктор Петрович. Имаше нещо такова. Инцидентът случайно беше заснет от преминаващи наблизко журналисти.

— Случайно, казваш? Не, Серьожа. Нищо на света не става случайно. Я ми намери тези журналисти или в краен случай поне един от тях. Само че нека да бъде най-приказливият. Ще ми се да му задам няколко въпроса. А сега да идем да обядваме.

Виктор Петрович Зорин обядваше в компанията на един изключително важен човек от апарата на Държавната Дума. Той много силно се интересуваше от съдбата на депутатското място на Александър Белов.

— Какво да се прави, докато няма потвърждение за смъртта на депутата Белов, неговото място се пази — каза събеседникът на Зорин.

— Ако смъртта му бъде потвърдена или той не се появи до изтичането на посочения от закона срок, ще бъдат насрочени извънредни избори.

Този отговор удовлетвори Зорин. Твърдо бе решил, че в периода на смутове, чието начало очакваше да настъпи всеки момент, най-спокойното място за него щеше да бъде депутатското кресло в Държавната Дума. И това кресло му беше в кърпа вързано.

Най-важното, което се изискваше от Зорин сега, бе да намери и огласи доказателства за смъртта на депутата Белов, и то в момента, в който самият той щеше да бъде максимално готов да се яви на избори. А ако се окажеше, че Белов е жив, трябваше да го открие и да го убие. Но се налагаше да извърши това с ръцете на някой бос от престъпния свят. Например, с ръцете на онзи — Глигана.

Освен това Зорин имаше всички основания да се страхува от Белов. Навремето Саша беше събрал доста сериозен компромат срещу Виктор Петрович, но не го извади на бял свят, тъй като партньор на Зорин беше приятелят на Белов Виктор Пчълкин. Ако тогава Белов се бе опитал да унищожи Зорин, ударът му щеше да засегне и Пчълкин. Затова Белов използва своя компрометиращ материал не като средство за разобличаване, а като средство за гаранция. Чрез него той възпираше Виктор Петрович от изкушението да нанесе удар в гърба на своя партньор.

Но сега Пчълкин беше мъртъв и като опитен политик Зорин очакваше от Белов ако не удар, то поне същата политика на натиск, което го дразнеше. Естествено, в случай че Белия бе жив.

През годините на техните близки отношения той неведнъж бе „залагал“ въпросния Саша Белов и не се срамуваше от това. Политиката и бизнесът като цяло бяха подли занимания и в тях нямаше място за сантименталности. Точно затова Виктор Петрович щеше да възприеме ответните действия на Белов като нещо напълно закономерно.

По принцип те не го плашеха, винаги беше готов за борба. Но необяснимото изчезване на Белов объркваше всичко. То не стряскаше Виктор Петрович, но предизвикваше в него някаква смътна тревога. Дали отсъствието на Белия не слагаше началото на някаква дълга комбинация, насочена срещу него — срещу самия Зорин?

Зорин не обичаше да се среща с бандити, освен ако не бе крайно наложително, особено когато ставаше дума за такива нецивилизовани

и „немити“ — както ги наричаше той — хора като Глигана. Но в момента нямаше друг избор. Щом се налагаше, щеше да го направи...

5.

Сауната работеше само за специални хора. Тук приемаха скъпи в буквалния смисъл на думата и много уважавани гости. Край богато отрупана маса, сервирана до самия басейн, в шезлонги се бяха излегнали крадците Тариел и Елмаз. В басейна плуваха голи нимфи. В зависимост от случая, ту едната, ту другата от русалките излизаше на сушата и изпълняваше задълженията на сервитьорка.

Всичко това никак не се харесваше на Елмаз и изражението на кисело недоволство не слизаше от лицето му. Той беше крадец от старата школа, „непманец“, както сам казваше за себе си. Елмаз живееше като аскет. Той не се вълнуваше от разкоша и не се блаженеше от прочее земни радости. Близко четирийсет от своите шейсет години бе прекарал зад бодливата тел и затворническата решетка. Излизаше на свобода рядко и за кратко, тъй като свято спазваше принципа „За крадеца затворът е роден дом“.

Елмаз живееше в скромно едностайно апартаментче някъде в покрайнините на Москва. Но властта му в престъпния свят беше безгранична. Една негова дума бе достатъчна, за да се вдигнат на бунт или да обявят гладна стачка не само отделни затвори, но и цели лагери. Той дори имаше право сам да коронова крадци. Но в момента се бе оттеглил от активната работа и бе отстъпил път на младите.

Елмаз седеше в шезлонга, плътно загърнат в голяма хавлиена кърпа и опитваше да задържи топлината в костите си, мръзнали десетилетия наред по карцерите и горските сечища... Но въпреки всичко съветската държава с нейната неограничена мощ така и не успя да го застави да работи! Елмаз не погази честта на крадците!

Старият крадец стискаше в длани голяма метална чаша с гъста отвара от чай и се топлеше. Върху китките му се виждаха безброй белезникави белези. Следи от борбата му с администрацията в лагерите и затворите, тъй като единственото, което можеше да противопостави на могъщата система на държавното насилие в неравната битка за своите права, беше това да си среже вените...

Голите момичета излязоха от басейна, изчезнаха за малко и скоро отново се появиха с шишове, отрупани със сочни горещи парчета месо.

— Приятен апетит, Тариел Автандилич... — Нимфите се бояха да се обръщат към Елмаз, тъй като той много им приличаше на Кашчей Безсмъртни, случайно отскочил за малко от страшната приказка до сауната.

Тариел свойски потупа с обраслата си с тъмни косми лапа едната от тях по изящното бедро.

— Хайде, момичета, идете да хапнете нещо — каза им мило той с кавказкия си акцент, — ние тук трябва да си поговорим малко!

Когато жриците на любовта се скриха зад вратата, Тариел си наля чаша водка и я изпи до дъно. Потръгне ли му в живота, той му се наслаждаваше и не се стесняваше да го демонстрира. Живееше с еднакъв комфорт и в затвора, и на свобода. А в сауната пристигна от собствената си триетажна къща на „Рубльовско шосе“. Беше крадец от новата школа. Търгуваше с нефт и произведена на черно водка, набъркваше се и в политиката. Имаше не едно, а цели три семейства. Едното живееше в Москва, другото — в Тбилиси, а третото — в Париж.

За разлика от много свои земляци Тариел не беше самозванец, който се е сдобил с титлата на крадец срещу пари или я бе получил незаслужено. Тъкмо обратното, самозванците се страхуваха от Елмаз като от огън, тъй като той ги развенчаваше един подир друг като ги караше да работят в затвора или ги изхвърляше от бандите, а някои направо ги пускаше на „обратните“.

Тариел беше спечелил високата си титла с пребиваването си в карцера и наказателния изолатор в течение на години. Във всички конфликти със затворническата администрация заставаеше на страната на крадците и нито веднъж не излезе на свобода предсрочно. Тариел също не се задържаше дълго навън и водеше романтичен начин на живот: ядеше черен хайвер с лъжици, не си миеше зъбите, а ги жабурише със скъп коняк и си палеше цигарите с едри банкноти с образа на американския президент. И скоро се връщаше в „родния дом“. Осъждаха го по един достоен за уважение член — за джебчийство.

Но сега Тариел се бе променил. В затвора не се влизаше току-така. А старите крадци имаха принцип, според който поне веднъж на пет години трябва „да се отбиеш в кауша“. От известно време беше създал разни фирми и бе завъртял бизнес.

Това не се харесваше на Елмаз, но като цяло той не можеше да предяви сериозни претенции към Тариел. Сам го бе короновал на Владимировския разклон. За такова поведение можеше да го осъди единствено върховният им съд. Та по тази причина Елмаз само се мръщеше и по всевъзможен начин му демонстрираше недоволството си...

Крадците чакаха Глигана. Той закъсняваше. Това беше явно неуважение. Но какво уважение можеха да очакват от един бандит? За него понятието „честта на крадеца“ дрънчеше на кухо. Сигурно му звучеше като моралния кодекс на строителя на комунизма за бивш комсомолец. Все едно бе подочул нещо за неговото съществуване колкото и за съществуването на живот в океанските дълбини. Но и едното, и другото не го засягаха по никакъв начин. На Глигана му беше все едно дали ще работи с крадци или с ченгета. А, ако му паднеше сгода, щеше да продаде и едните, и другите. Казано с една дума — отрепка...

Глигана се появи в сауната, сякаш нищо не се е случило — с нахална усмивка на свинската си мутра.

— Заседнах в задръстване — обяви той първото, което му хрумна. — Нашите почитания на крадците!

— Влизай, уважаеми! Добре, че не се оправда със засядане в асансьора — изобразяваше радушие Тариел в качеството си на домакин, докато Елмаз дори не си направи труда да го дари с дежурната си усмивка. — Шишовете отдавна изстинаха!

Глигана отиде в преддверието да се съблече и след няколко минути се появи в целия си блясък: гол, тлъст и нагъл... И веднага посегна към масата.

„Добре, че Тариел отпрати момичетата — помисли си Елмаз с отвращение. — Този шопар веднага щеше да започне да ги чука“.

— Поканих ви, за да обсъдим едно важно събитие — подхвана Тариел, без изобщо да осъзнава, че в момента пародира Городничий на

Гогол. — От известно време при нас стават разни странни неща. И това е свързано със Саша Белов, когото всички ние много добре познаваме. Познавахме — поправи се той.

— Не см го убил аз — тутакси го прекъсна Глигана, както си мляскаше като същински нерез пред корито с помия.

— Знаем, че Саша беше нападнат от Каверин — продължи Тариел. — Ние го помолихме да не предприема ответни действия и да изчака с отмъщението. Но въпреки това някой пречука Каверин. Кой направи това? Ние не знаем. В крайна сметка в този момент Белов и семейството му вече не бяха сред живите...

Тариел имаше сериозни претенции към Каверин. Навремето след завръщането на Каверин от Чечня, когато бе разгромен конвой с оръжието за бунтовниците, той буквално вдигна от калта ранения Каверин, помогна му да стъпи на краката си и да се утвърди в нефтения бизнес. Но вместо благодарност, бившето ченге едва не измести от нефтената тръба самия Тариел...

Ала от време на време имаше неприятности и с Белов. Понеже бизнесът си е бизнес.

Глигана си напълни догоре чаша с водка и я опразни, без да трепне, като че ли пиеше вода. Сетне метна в устата си голямо парче месо. И още преди да го е преглътнал, започна да говори:

— Мамка му, нещо не мога да вдяна докрай за какво става дума? За това кой кого е пречукал, така ли? Че ние да не сме ченгета, та да се ровим в тези лайна? Сега трябва да помислим за друго. След Белов остана не една фирма, а цяла империя. Как ще си я поделим? Предупреждавам ви, аз не съм алчен, но и няма да позволя да ме пързаят.

— Никой няма намерение да те пързая — успокои отрепката срещу себе си Тариел. — Но първо трябва да си изясним нещата. Впрочем, Каверин също остави солидно имане. Боя се, че сега ще настане голяма караница. Всеки ще иска да докопа нещо.

Беше прав. Напоследък Глигана също си мислеше за това. Смъртта на Каверин и Белов сигурно щеше да провокират поредната вълна от престъпни войни за преразпределение на собствеността.

При Каверин нещата стояха просто. Неговите структури бяха обезглавени, така че всеки можеше да ги завземе, стига да поиска. Целият проблем се изчерпваше с това да подхвърлиш някакъв пай на вълците и да разпъдиш палетата. Но от хората на Белов беше останал Шмит, а той беше сериозен човек. И не си струваше да се влиза във война с него.

Глигана също не се крепеше на гранитен постамент. Макар да бе с огромен авторитет, и в неговата групировка растяха вълчета-бригадири, показваха си зъбите и се оглеждаха настрани. Ако не следеше всичко зорко или направеше някакъв пропуск, щяха да му оглозгат костите за миг. Та затова сега, вместо да изпрати по един куршум в челата на двамата крадци, той съсредоточено ги гледаше в устата и ловеше всяка тяхна дума.

Впрочем, на този етап говореше единствено Тариел. Елмаз си седеше мълчешком, търкаляйки в ръцете си чашата с отдавна изстинал чай. И гледаше мрачно Глигана.

— На тази територия беше извършено безчинство, нали така? — попита най-сетне старият крадец.

Глигана знаеше, че независимо от всичко ще потърсят сметка за това и на него. Но се опита да избегне отговора. Никога не се бе дънил и отстояваше дори най-безнадеждните си позиции. Това неведнъж му бе спасявало живота.

— Аз не бях тук, когато безчинствата започнаха — измънка той. — Шматках се из Швейцария по работа. Нали самите вие дадохте на Белия да разбере, че не бива да закача Каверин...

Но Елмаз продължи, сякаш не чуваше оправданията на криминалния бос:

— Когато поискаха да короноват Белов, аз бях против. За да бъдеш крадец, трябва доста години да търкаш нарове в затвора. Но беше принципно момче. Не погазваше правилата и заделяше щедър пай за благото на крадците. Самият той никога не безчинстваше. Когато се налагаше, си уреждаше сметките като по учебник. А Каверин още от самото начало се държеше като звяр. Имали били обща работа с него! Каква работа може да имаш с такъв боклук?

Глигана разбра, че разговорът не тръгва в добра посока. А той, идиотът, беше дошъл гол. Поне да си бе метнал един чаршаф, та да си скрие срамотиите. Ей го на — Елмаз седи наежен. Замотал се е като в

саван, направо мяза на египетска мумия и само мига с очи. Дали пък отдолу не криеше някакво пушкало? Не, Елмаз никога не би извършил такава „гадория“. Докато Тариел като нищо може да го направи! А пък добитъците на Глигана сега си седяха в джипа и си слушаха затворнически шлагери. И изобщо не усещаха, готованковците му с готованковци, че ей сега ще очистят боса им за една щипка кокаин. От страх Глигана мина в настъпление.

— Какви грехове ми приписвате? Ако според вас Белия е бил принципно момче, а Каверин — боклук, да се бяха разбрали помежду си. А пък вие сте им давали съвети кой кого да закача и да не закача! Знаете ли какво бяха за Белия приятелите му? Благодарете на бога, че след всичко това Белия не ви сложи в един кюп с Каверин. А пък иначе, общо взето, сте прави, човек не бива да има работа с боклуци.

Елмаз се навъси. Глигана му беше неприятен, но сега не си струваше да си изостря отношенията с него. Кой знае дали преразпределението на имуществото на Белия и Каверин нямаше да прерасне в голяма война? За предпочитане бе да има в лицето на Глигана и неговите говеда съюзници, макар и несигурни, отколкото открити врагове.

Освен това в думите на този боклук имаше известна логика и това не можеше да му се отрече. Най-важното от всичко в създалата се ситуация беше изводът. Каверин не беше жив. Белов, вероятно, също. Последен оставаше човекът на Белов — Шмит. И от него трябваше да се потърси сметка поне за убийството на Каверин.

Елмаз си изясни ситуацията като бял ден.

— Е, аз се позаседях тука. Благодаря на благородната компания — стана Елмаз и тръгна към съблекалнята да се облече.

Глигана се развесели. Той осъзна, че облаците, които бяха започнали да се сгъстват над главата му, в миг се разсеяха. И се огледа настрани с похотлива усмивка.

— А къде са момичетата? — сети се да попита той.

И моментално се хвърли в басейна, вдигайки облак от пръски. Тариел даде сигнал. Нимфите с весело писукане се втурнаха в залата и също влязоха във водата.

6.

След като разпусна до краен предел, Глигана пое към срещата със Зорин, която той му бе определил в любимия си японски ресторант в елитния клуб за тенис. Пуснаха Глигана вътре с видима неохота и след старателна проверка.

— Какво, мутрата ми ли не е подходяща за това място? — попита Глигана охранителите, изплю се с демонстративно презрение върху огледалния под на вестибюла и влезе в ресторанта.

Веднага го отведоха до запазената от Зорин маса. Глигана се настани на ниската седалка и недоволно се огледа на всички страни. Залата беше абсолютен кич. Малобройните посетители чоплеха нещо с дълги клечки в чиниите си и пиеха някаква гадост от подобни на напръстници чашки. Шибани самураи, мамка им! Не могат нито да пият, нито да ядат като хората.

Той тъкмо се канеше да си поръча нормална водка и черен хайвер, когато от страничната врата на ресторанта се показва Зорин. Високопоставеният деятел поздрави боса от престъпния свят толкова топло, сякаш му беше по-скъп дори от майка му и баща му.

Сервитьорката с дръпнати очи, която ситнеше наоколо, им донесе поръчката върху лакирана дървена табла. Зорин непрекъснато хвърляше погледи към дъното на залата. Глигана зашари с очи и откри, че на служебната масичка в ъгъла, откъдето много добре се виждаше цялото помещение, се е настанил личният пазвантин на Зорин. Май че се казваше Андрей.

„Да, няма доверие Виктор Петрович на авторитетните хора, дори и тук се страхува и не разчита на клубната охрана...“ — отбеляза наум Глигана. Сервитьорката сложи пред всеки по едно високо блюдо във вид на ладия със суши. Зорин упорито го наричаше „суси“. И обясни, че точно така произнасяли тази дума в Япония. Какво пък, той по-добре знаеше как трябва да се нарича, на Глигана не му се бе налагало да ходи там, защото все по-често се мотаеше из Европа. Водката беше сервирана в малки порцеланови купички. За изненада на Глигана, купичките бяха горещи.

— Какво им става, да не са сбъркали водката с пунш? — учуди се бандитът.

Виктор Петрович му отвърна с широка бащинска усмивка:

— Това е саке, оризова водка. Сервира се затоплена — обясни той. — Е, какво, ще ударим ли по едно?

Питието беше топло и миришеше неприятно. На това отгоре капката, която бе успяла да се вмести в миниатюрната порцеланова чашчица, веднага се разливаше в устата и предизвикваше отвратително усещане.

Виктор Петрович отпи с видимо удоволствие, взе от подноса дългите лакирани клечки и се зае сръчно да мятта в устата си съдържанието на блюдото пред себе си, което се състоеше от ориз и парчета риба. Той се нахвърли на храната с апетит, тъй като преди това очевидно бе изразходил цялата си енергия да търчи след топката. И наистина се справяше блестящо с клечките.

Глигана също нямаше нищо против да си похапне, макар че преди срещата бе изплюскал цяла камара шишове. Но всъщност нямаше кой знае какво за ядене. Някакъв идиотски ориз със сурова риба, скариди... Той се бе тъпкал със скариди като мезе към бирата заедно с момчетиите, когато още беше сополанко. Какво ставаше тук, нали не бяха попаднали в бирария? Нали уж било културно заведение!

Зорин крадешком наблюдаваше събеседника си със зле прикрита насмешка. Веднъж вече си бе имал работа с Глигана, бандитът беше въртял мръсни далавери за него. Но засега и двамата бяха доволни един от друг.

Виктор Петрович много добре бе усвоил тайните на изкуството да ръководиш хората. И сега му се струваше, че, след като постави Глигана в неловко и необичайно положение, е удържал психологическа победа над бандита. Този маниер често и с успех бе прилагал Наполеон.

Но Зорин грешеше. Глигана не беше шахматист. Той бе от онези, които приключваха играта с китайско равенство и с нокаутиращ удар с крак в слънчевия сплит.

Впрочем, на Виктор Петрович му провървя. Още малко и Глиганът щеше да избухне... Шестото чувство подсказа на Зорин, че напрежението край масата става опасно. Затова премина към деловата част на срещата.

— Искам да те помоля за една услуга — дипломатично започна той.

Това означаваше, че му прави делово предложение. Глигана веднага забрави лошото си настроение и започна да пресмята колко точно кожи да одере от чиновника. Зорин продължи.

— Намери ми Белов. Ако трябва, изпод земята го изкопай, но го намери!

— Белов го утрепаха — заяви уверено Глигана, макар да осъзнаваше, че по този начин се лишава от приличен хонорар.

Най-неочаквано Зорин понижи гласа си до шепот и каза, леко приведен към събеседника си:

— Не съм сигурен, че е мъртъв. Никой не го е виждал мъртъв. Щом няма труп, няма и мъртвец, има такава поговорка. Цялата ми надежда е в теб. Намери ми Белов или тялото му. Ще получиш...

Зорин надраска шестцифрено число на салфетката, показва я на Глигана, след това сложи салфетката в пепелника и я запали.

— Ами ако не намеря тялото, а само главата му? — пошегува се Глигана.

Но на Зорин не му беше до шеги.

— Може и само главата — отвърна напълно сериозно той.

Глигана с учудване разглеждаше Зорин със зорките си свински очички изпод полуотворените си подпухнали от непрекъснатото пиянство клепачи.

Въпреки природната си глуповатост, Глигана интуитивно схващаше много неща и обикновено ги схващаше правилно. Точно това му бе осигурило високото положение в престъпната йерархия... Той осъзна, че Зорин го е поканил на среща, защото има нужда точно от него — от Глигана.

„Ама ти май се страхуваш, Виктор Петрович. Страхуваш се от Белия! — помисли си развеселен Глигана. — Нямаше да е зле да зная защо се страхуваш от него? Но засега и това ми стига. А Белия трябва да бъде намерен жив, непременно трябва да бъде намерен жив. Така или иначе никога не е късно да бъде убит.“

7.

Знойното слънце на Флорида се потопи в океана зад линията на хоризонта и горещият ден се смени със задушна нощ. Госпожа Мария Перейра, гражданката на Коста Рика и собственичка на шикозна къща с два басейна, не спеше. Нещо повече, тя не можеше да си намери място, сякаш бе жива илюстрация на поговорката, според която богатите също плачат. Вече за кой ли ден поред всичко ѝ се изплъзваше от ръцете... Ако се съдеше по състоянието ѝ, тя не беше създадена да живее в емиграция и тази страна на изобилието и свобода на потреблението никога нямаше да бъде нейна. Какво ли ставаше със Саша, с баба ѝ? Тези мисли не я напускаха нито за миг.

Най-сетне госпожа Перейра не издържа и грабна телефонната слушалка. Тя набра един московския номер и едва тогава си помисли, че в момента в Москва може би е нощ или ранно утро. Всъщност, какво значение имаше?

Ала на другия край на света вдигнаха слушалката веднага.

— Шмит слуша — чу тя добре познатия глас.

Но не успя тутакси да отговори. Кой знае защо нещо я стисна за гърлото. След секунда се овладя.

— Дима... Дмитрий Андреевич... Позна ли ме?

Шмит помълча известно време, очевидно събираше мислите си. Най-сетне в слушалката се разнесе изненаданият му глас:

— Оля? Жива ли си? А... — той отново замълча, подбирайки думите.

— Ваня е с мен, при нас всичко е наред — притече му се на помощ Оля, макар да разбираше, че в момента Шмит най-вероятно се интересуваше от нещо съвсем друго. — Искан да разбера какво става със Саша?

Този въпрос явно озадачи Шмит не по-малко от самото обаждане.

— Нищо не разбирам — объркано измърмори той, както прецени отговора му Олга. — А ти не си ли... Той не е ли с теб?

— Не... Как е баба? — попита тя, по-скоро от приличие.

— Зле е. Лежи в болницата. Естествено, в самостоятелна стая и с подобаващо обслужване. Но, нали разбираш...

Точно в този момент Олга взе много важно за себе си решение: тя нямаше какво да прави в тази чужда за нея страна.

— Хващам обратния самолет. Още днес. — Тя съобщи часа на кацането, който си спомняше още от предишните си пътувания, и затвори, без да изслуша възраженията на Шмит...

Гуд бай, Америка! Под крилата на самолета се мярнаха и изчезнаха далечните брегове на Новия свят. Там останаха заобиколените от палми и кипариси къщи на Пасифик Хайтс. Олга с насмешка си спомни как при първото си пристигане тук препускаше по Пълисейд Авеню и се изненадваше най-вече от патоците на Дисни в човешки ръст, които канеха американските любители на пилета в някакво заведение за бързо хранене. Или май че в Макдоналдс? Нямаше никакво значение! Все едно, всичко това бе останало в другия живот.

Ваня кротичко дремеше в креслото на самолета, огромната въздушна машина беше за него като роден дом, понеже за краткия си живот вече бе летял много пъти и много дълго!

Олга потъна в размисли. Последните събития, които я бяха принудили да замине, или по-точно да избяга в Америка, я връхлетяха като оглушителен взрив. Тя изобщо не можеше да свикне с мисълта за гибелта на Космос и Пчелата. Смъртта на Фил, тъкмо след като бе започнал да се оправя, ѝ изглеждаше страшно нелепа. Ами Тамара? Каква вина имаше тя? Та нали всичко, което се бе случило с нея, би могло да се превърне и в нейна съдба!

Умът ѝ не побираше чудовищното превъплъщение, което претърпя Макс. Изглежда стопанинът никога не можеше да повярва, че старото му вярно куче е побесняло, докато със собствените си очи не видеше покритата му с пяна паст пред гърлото си! Макс беше върколак! Невероятно, но факт!

А колко още немислими неща бяха станали! Първо онази инсценировка с покушението на моста, след това внезапното заминаване за Щатите. А от объркания телефонен разговор със Саша на летището тя разбра само едно — че ще ѝ обясни всичко после. Тя не

знаеше, че това „после“ нямаше да го има и че за нея този разговор с мъжа ѝ ще е последен.

Олга чакаше телефонното му обаждане, настанена в своята къща с два басейна и добре дресирана прислуга. Но тъй и не го дочака. И тогава изведнъж разбра, че няма никаква нужда от всичко това. Нито от къщата, нито от спокойния живот в курорта с прекрасна репутация. А от какво тогава се нуждаеше? Тя имаше син. И се налагаше да се бори за него. А щом Саша вече го нямаше, трябваше да се постарее Ваня да не повтори неговите грешки в своя живот.

Да се живее със Саша беше много трудно. Тежка бе частта на „жената на мутрата“. Но тя го обичаше. Обичаше го, макар че много неща в него я държаха нащрек, а понякога направо я плашеха. Особено сцената от последното му посещение на вилата. Той се опита да я обладае грубо, със зверска ярост. Щеше ли да остане с него след всичко това? Едва ли. Разривът бе неизбежен и това бе само въпрос на време. Но сега то нямаше никакво значение. Дълбоко в душата си тя разбираше, че непоправимото се е случило, но се боеше да го признае дори пред себе си.

Олга знаеше и още нещо — че вече няма да живее по предишния начин. Нямаше безропотно да понася със скръстени ръце ударите и ритниците на съдбата. Трябваше да се вземе в ръце и сама да се възправи срещу обстоятелствата. И да намери Саша. Обзета от тази мисъл, Олга заспа...

Събуди я стюардесата, която предлагаше на пътниците да закопчаят коланите си. Самолетът се подготвяше за кацане.

— Какво става, пристигнахме ли? — попита я Олга.

— Не, това е междинното кацане в Шанън, за да заредим с гориво.

Тя отново се бе объркала, също както и на път за Америка. А кога се случи това и случвало ли се бе изобщо? Олга отново тъжно се усмихна.

8.

Изчезването на Александър Белов като че ли създаде най-много проблеми на Шмит.

Той обвиняваше единствено себе си за смъртта на Космос, Пчелата, Фил и жена му. Безопасността беше негово територия, затова той трябваше да изчисли всички варианти и да неутрализира Макс. Шмит не се успокояваше с мисълта, че никой на негово място не би могъл да заподозре подставеното лице в личния шофьор и телохранител на шефа му, на когото той поверяваше не само собствената си персона, но и живота на жена си и сина си. Но какво значение имаше кой би могъл или не би могъл да го заподозре? Като началник на службата за безопасност, той беше длъжен да разпознае предателя.

Затова временното му, както го обясни Белов, отстраняване от длъжността не обиди Шмит, ала изостри вниманието му. Той разбираше, че е заслужил недоверието на шефа си. Но дали беше само недоверие? След отстраняването можеше да последва и наказание с куршум в тила. Самият Шмит неведнъж беше постъпвал по този начин с други хора, включително и по заповед на Белов.

Някога, в миналото той беше офицер от специалните части на вътрешните войски. Беше по войнишки изпълнителен и не знаеше какво е милост и страх. В Бригадата го смятаха за човек без каквито и да било задръжки и му възлагаха най-рискованите, мръсни и кървави задачи. При тях го бе завел Витя Пчълкин. Но веднъж стана така, че Шмит без малко не се превърна в негов палач. Тогава Олга спаси Пчелата...

Обаждането на Олга накара Шмит да се замисли за много неща. Когато на погребението на момчетата той чу за станалата с Белов и семейството му катастрофа, дълго не можа да дойде на себе си. Тогава, на гробището, той се почувства без вина виновен и се обърна към бога, за да попита дали и тази смърт ще бъде записана на неговата сметка?

По-късно той често си мислеше за онази своя реакция. Не беше предавал Белов. Но дали би могъл?

След отстраняването му от длъжност Шмит не знаеше отговора на този въпрос дори когато сам разпитваше себе си. И причината не се криеше в засегнатото му честолубие, а в инстинкта му за самосъхранение и в трезвата му преценка.

Проблемите бяха започнали по-рано, когато след убийството на Пчелата, Фил, Тамара и Космос към Белов и към Шмит, като към негова дясна ръка, започнаха да се обръщат политици, бандити, крадци и дори хора от службите за безопасност. Тъй като те не бяха в състояние, нито пък имаха право да им наредят, ги молеха само за едно — да се откажат от отмъщението или поне да изчакат малко. Не беше ясно на какво разчитаха тези хора, но Шмит знаеше, че Белов ще обърне внимание на желанията им точно колкото на една бръмчаща покрай него муха.

Шефът на охраната разбираше, че решението на Белов да отмъсти, е постъпка на самоубиец, чиста проба харакири! Това означаваше, че Саша се отказва от всичко, което е постигнал в живота си... От създадената с толкова усилия империя, от фонда и, в края на краищата, от политическата кариера, въпреки че тя нямаше никаква стойност за него.

А съществуваше и далеч по-прост начин: да изчака, докато нещата се поуспокоят, и тогава да си отмъсти. Отмъщението беше блюдо, което трябваше да се яде студено! Но Шмит нито за миг не се съмняваше в правилността на това решение. Самият той би постъпил по същия начин.

В смисъл, би постъпил като професионалист — без нерви и емоции. Шмит можеше да предложи на шефа си и други варианти. Но не и да го откаже от отмъщението. Това нямаше да е по мъжки! Макс и Каверин, особено Каверин, при всички случаи бяха обречени. Но можеше да се действа по друг начин.

За известно време Белов трябваше да се притаи и да се престори, че дори не подозира за ролята на Каверин в гибелта на приятелите си. След това да си подготви желязно алиби. А за Шмит беше фасулска работа да проследи и да отвлече Каверин заедно с Макс. И тогава Белов щеше напълно да се наслади на мъките на убийците в някое уютно мазе...

Можеше да се направи и друго — да очисти Каверин публично и открито, да му вкара един-два куршума от снайперистка винтовка, още

повече че специалистите по изпълнението на мокри поръчки наоколо направо с лопати да ги ринеш... И върви доказвай, че Белов има отношение към това убийство. Депутатската неприкосновеност плюс купените журналисти щяха да го защитят от всички набези на прокуратурата...

Но Белов извърши всичко, както той си знаеше, сам, рискувайки собствения си живот, и Шмит го уважаваше за това. Ала още тогава осъзна, че пътят, по който е поел шефът му, ще стовари на организацията сериозни проблеми. Вярно, по това време Шмит не си представяше колко сериозни можеха да се окажат те.

Саша Белов жертва заради своята мъст всичко — депутатската си длъжност, положението си в обществото, парите си, семейството си. И в крайна сметка — живота си. Заради своята мъст или заради паметта на приятелите си? Вероятно и заради двете...

И когато Шмит осъзна, че в тази игра самият той не представлява за Белов нищо повече от пешка, която Саша щеше да използва при нужда и да изхвърли като изцеден лимон, взе известни мерки за самозащита... Като професионалист той не можеше да не ги вземе. И сега не съжаляваше. Шмит създаде в рамките на службата за безопасност свое собствено конспиративно ядро. В началото в него влязоха трима безрезервно предани на Шмит специалисти. Познаваше ги още от времената, когато работеха в специалните части на вътрешните войски.

Двама от тях — Николай и Анатолий, освен целия си натрупан опит, бяха успели да се бият и в Югославия. Третият — Арам, бе взел участие в борбата за независимост в Нагорни Карабах. Тази тройка трябваше да изиграе значима роля в предстоящите събития.

А Шмит изобщо не се съмняваше, че събитията ще са кървави и че ще наберат скорост, при това в най-скоро време. Той очакваше генерално повсеместно нападение срещу останалата без стопанин империя на Белов. Но нямаше намерение да отстъпи нито крачка. Също така нямаше намерение да подарява на конкуренцията нищо и от собствеността на Каверин. Шмит смяташе, че ако не самият Белов, то неговото семейство ще претендира за нея с правото на наследник на победителя.

Бившият офицер си даваше сметка, че за Каверин и за другите, убити от Белов, ще потърсят сметка от него. И ще му се наложи да

отговаря пред браточките, пред крадците и, може би, дори пред закона...

От една страна обаждането на Олга проясни ситуацията. Съюзът с нея като наследница на Белов можеше да утвърди положението му в организацията. Но от друга страна Олга в никакъв случай не биваше да се връща сега, в навечерието на престъпната война, и то заедно със сина си. Ала дълбоко в душата си Шмит беше сигурен, че въпреки здравия разум Олга ще постъпи точно така. Струваше му се, че усеща и разбира мотивите на нейната постъпка. И кой знае защо я очакваше...

Трябваше сериозно да помисли за безопасността на Олга. Той набра на мобилния си телефон номера на старшия в специалната си група.

— Толя? Ела при мен. Вземи и момчетата.

След няколко минути вратата се отвори и в кабинета на Шмит се подаде рижа глава.

— Разрешете да влезем, Дмитрий Андреевич.

В кабинета влязоха три яки момчета. Всички бяха облечени в черни костюми. Ако не беше изумителната разлика в цветовете на косите им, можеха да минат и за близнаци. Първият беше риж, вторият — рус, почти албинос, а третият — брюнет.

— Влезте, седнете — посочи им столовете Шмит. — По всичко личи, че скоро ще имаме доста работа...

9.

Белов отвори очи. Първото, което видя, беше собственото му лице. Той, Александър Белов, се усмихваше от плаката на стената и предлагаше на избирателите да дадат гласа си за справедливото разпределение на богатата, за щастливата си старост и за безгрижното детство на поколенията си.

Белов се опита да въздъхне, но остра болка прониза лявата му страна. Лявата му ръка отказваше да се движи. Той се опипа с дясната и установи, че е бинтован от врата до корема. Бинтована се оказа и лявата му ръка.

Белов огледа стаята, в която лежеше. Тя му приличаше на бежарски фургон за строителни работници. Но тук определено не живееха работници. Стаята по-скоро принадлежеше на жена...

Той изпита толкова ужасна жажда, сякаш от сто години не беше слагал и капка в устата си... До него, на застланата с ярка покривка маса, имаше кана с вода. Белов посегна към нея, но изгуби равновесие и се стовари от дървеното легло на пода. Болка прониза цялото му тяло и за известно време той загуби съзнание. Когато се свести, усети, че нечийи ръце го повдигат от пода. Отново го болеше, но вече не чак толкова силно.

— Хайде, Федя, хвани го за краката. А сега го сложи да легне. Да легне, ти казах... — боботеше мъжки глас.

— Я по-внимателно бе, да не местите пън! — прекъсна го женски глас.

И този глас се стори много познат на Белов. Но в същия миг отново изгуби съзнание...

Когато се събуди, на масата гореше газова лампа. До прозореца, на грубо скована табуретка седеше жена. Белов опита да се обърне. В този момент дървеното легло, върху което лежеше, издаде пронизително скърцане.

Щом чу звука, жената се извърна. Той не можеше да сбърка нейния профил с ничий друг. Би го разпознал дори в тъмното. Или бе умрял, или това беше нейният призрак? Значи и двамата бяха призраци! Тогава защо гърдите и ръката го боляха толкова силно?

— Лена? — каза той, но не стана ясно дали попита или я повика.

Тя се приближи до него.

— Е, здравей, Саша. Ето, че се срещнахме.

Това беше тя, неговата първа и незабравима любов Лена Елисеева... Жената, която подобно на самата съдба, рязко преобърна живота му.

Ако тя не го беше предала тогава, преди десет години... Но всъщност, защо да го беше предала? Нещата изглеждат прости само в романите. Свои — чужди, герои — предатели. Червените са добри, белите са лоши. После — обратното...

Тя не го бе дочакала да се върне от казармата, което означава, че е предател, така ли?! Неслучайно войниците казват, че ако някое момиче дочака момчето си да се прибере от армията, ще бъде обявено за музейна рядкост... Не, в живота нещата стояха далеч по-сложно.

А какво щеше да стане, ако Лена не се бе обвързала с Мухата и беше дочакала завръщането на своя Санечка от далечните Памирски планини? Може би той щеше да завърши минно-геоложкия институт и да стане геолог, както си мечтаеше. И какво щеше да прави сега? Да се крие по експедициите от гладните погледи на жена си и децата си, така ли? И да им обяснява: аз работя честно, но те не ми плащат. Не, това не беше неговият път...

Ала съдбата избра да се случи всичко онова, което се случи. В живота му се появи Олга, а след това — Ваня. Той стана част от Бригадата, а Бригадата стана част от живота му! И в него не остана място за Лена! Той я зачеркна от паметта си и се постара да я забрави. И едва сега, когато я видя, разбра, че нищо не е забравено, колкото и банално да звучеше това...

Белов бавно осъзна, че няма абсолютно никаква представа къде точно се е озовал.

— Къде съм? — попита той.

Лена тъжно се усмихна.

— Помниш ли, че в училище изучавахме една пиеса на Максим Горки? Казваше се „На дъното“. Това е то — дъното. По-надолу просто няма накъде. Ех, Саша, Сашенка! И през ум не ми е минавало, че мога да те срещна точно тук. И какъв вятър те довя на това място?

Белов се опита да възстанови в паметта си картини от близкото минало... Мислите му се разпиляваха и не искаха да се спрат на нищо конкретно. В главата му цареше пълна мъгла и пихтия.

— Нищо не мога да си спомня — призна си той. — Непрекъснато някакви птици се въртят в главата ми. Едната — бяла, а другата — черна. И една сива... И кой знае защо това е много важно. Същинско бълнуване. По-добре ми разкажи за себе си.

Лена стана и се приближи до масата. До стената се мъдреше опушен газов котлон. Тя го включи и сложи чайника върху него. Сетне извади цигара, свали чайника и я запали от котлона. Беше очевидно, че зад суетливите й движения се крие желанието да отложи за малко началото на неприятния разговор. Трябваше ли Саша да знае какво се е случило с нея? Каквото станало — станало...

Мълчанието се проточи прекалено дълго. Най-сетне тя реши, че е по-добре Саша да научи историята й от самата нея, отколкото от някой друг.

— Че какво да ти разкажа за себе си? Въртах и суках, колкото можах. Нямах пари, а ми се щеше да живея. Излязох на „Тверская“. И той ме откри там.

— Кой? — не разбра Александър.

— Володя Каверин.

„Пак този Каверин! Кога най-сетне този човек ще престане да се изпречва на пътя ми?“ — ядоса се Александър, но на глас каза само:

— И какво стана?

Лена наведе глава и започна да machка цигарата между пръстите си. Едва в този момент Белов забеляза, че тя упорито крие от него дясната си страна.

— Обърни се! — не помоли, а заповяда той.

Лена потръпна.

— Защо? Впрочем...

Тя се извърна с лице към него и го погледна право в очите. За пръв път от момента на тяхната неочаквана среща. И Белов видя, че цялата й дясна буза е разсечена на кръст от отвратителен дълбок белег.

— Кой направи това? — попита той.

— Каверин — тихо призна Лена.

— Но защо?

— Каза, че аз съм виновна за смъртта на Мухата.

Белов стисна зъби от връхлетелите го болка и ярост. Значи Каверин си бе въобразил, че е бог, творец на съдбата, супермен... Бог — оперативен работник. Оперативен бог!

Ако можеше, Саша щеше да убива този боклук отново и отново сто, хиляди пъти подред! Ако е възможно да убиваш някого непрекъснато! Тогава Белов щеше да го върже със синджир и всеки ден да реже с трион половината от главата му. Че и от нещо друго.

— А как се озова тук? — попита той, след като малко се поуспокои.

— Доведе ме друг наш общ познат. Помниш ли Бакена?

Господи, колко отдавна беше това! Александър си спомни как с един удар изби желанието на сополивия дългокос пияница да се увърта покрай Лена. Да, оказваше се, че светът е още по-малък, отколкото си го представяше...

— Той също ли е тук?

— В момента излежава в ареста петнайсет дни за дребно хулиганство. Тези дни трябва да го пуснат.

Белов се намръщи. Срещата със стария му познат не обещаваше да бъде нито топла, нито приятна.

— А аз как се озовах при теб? — попита той.

— Нашите момчета те прибраха от буницето — отвърна Лена. — Витя Лошия, Федя Лукин и Степанич. И те докараха тук с колата на Степанич. А Доктор Уотсън те оперира и извади два куршума от теб. Аз му помагах. Асистирах му.

Белов наблюдаваше с изненада приятелката си от детинство.

— Вашият доктор не разполага ли с мъже за тази работа?

Лена махна с ръка.

— Те не стават за това, страхуват се от кръв.

— Значи ти не се страхуваш... — рече замислено Александър. — И аз не се страхувах. Нито от кръв се страхувах, нито от смъртта. И затова се озовах на буницето.

Той нервно се разсмя.

10.

Полковникът от Федералната служба за безопасност Леонид Веденски затръшна вратата на големия черен сааб. Отскоро предпочиташе тази кола дори пред изпитаните германски марки. От една страна изглеждаше по-демократично, а от друга — по-оригинално. Пък и подсказваше, че собственикът ѝ има собствен стил...

Мина през стъклените врати под добре познатата му табела: Фонд „Реставрация“. Показа картата си на охранителя. Макар че тя определено му направи впечатление, все пак той не го пусна веднага.

— Извинете, но трябва да предупредя началника си — отсече.

Ако беше по-млад, Игор Леонидович вероятно би се обидил. Не заради себе си, а заради фирмата. Би избухнал, би наругал охранителя и би му обещал, че утре ще го уволнят. Но сега се бе научил да бъде по-спокоен и сдържан. В края на краищата охранителят стоеше тук точно за да не пуска външни хора, независимо в кое ведомство работят. В противен случай щеше да е просто мебел.

Охранителят набра някакъв номер по вътрешния телефон.

— Дмитрий Андреевич? — попита той. — При вас е дошъл полковникът от Федералната служба за безопасност Веденски. — После изслуша отговора и кимна. — Тъй вярно, пускам го. Асансьорът е вдясно по коридора. — Той му посочи накъде да върви. — Трябва да отидете на осмия етаж.

— На осмия ли? — изненада се Веденски. — Обикновено началството не се качва по-високо от третия етаж.

— Сега фирмата временно се ръководи от началника на службата за безопасност Дмитрий Андреевич Шмит — обясни охранителят. — А той смята, че отгоре има по-добра видимост.

На осмия етаж вече очакваха Веденски. Един як и набит младеж с огненорижа коса и черен костюм го покани да влезе.

— Заповядайте, Дмитрий Андреевич ви очаква.

Кабинетът на началника не изненадваше нито с разкош, нито с размерите си. Шмит нарочно не се местеше долу, в покоите на Белов и

приятелите му, сякаш искаше да подчертае, че той не е началникът тук, а само временно изпълнява задълженията му.

Веденски вече започна да се досеща, че този с бръснатата глава изобщо не е чак такъв тъпанар, какъвто му се щеше да бъде.

Влезе в кабинета и поздрави колкото се може по-неутрално. Шмит предложи на полковника стол.

— Чай, кафе? — поинтересува се той.

— Благодаря, няма нужда.

Веденски не се притесняваше, че ще му сложат сънотворно или някакъв транквилант, за да попречат на разговора му. Но все пак, когато имаше работа с такива отракани момчета, трябваше да е по-внимателен.

— На какво дължа честта? — попита собственикът на кабинета без капка сервилност. — Обикновено служителите на вашето ведомство канят хората при себе си.

Веденски отметна наум, че Шмит се държи добре: с чувство за собствено достойнство и много по-свободно от времената, когато беше килър, изпълняващ поръчките на Белов. Да, кадрите израстват направо с дни!

Веденски реши да изложи причината за своето посещение без заобикалки. А те се свеждаха само до една: загадъчните обстоятелства около смъртта на Белов и семейството му и не по-малко загадъчната смърт на Каверин и неговите помощници.

Докато излагаше на Шмит официалните, известни на всички версии за престъпленията, полковникът се опитваше да разбере доколко домакинът му е информиран за същинското положение на нещата.

Но Шмит му отговаряше едносрично. И Веденски осъзна, че се налага да разкрие картите си.

— Знаете ли, че жената и синът на Белов са живи и се намират в чужбина? — попита той. — Предлагаме ви съвместна работа по осигуряването на тяхната безопасност...

По очите на Шмит полковникът разбра, че не го е изненадал с това съобщение. Значи той знаеше. Шмит не му отговори веднага, тъй като явно събираше мислите си и претегляше всички „за“ и „против“. Полковникът не го пришпорваше. Осъзнаваше, че в момента Шмит взема важно за себе си решение.

Вероятно Олга беше нужна на Шмит, за да установи контрол върху империята. А може би тъкмо обратното — искаше да се отърве от нея и щеше да завземе всичко като Макбет?

При всички случаи Веденски можеше единствено чрез тях двамата да стигне до Белов, ако беше жив. Установеше ли контакт с това бикоподобно и тъповато на вид ченге в оставка, половината работа щеше да е свършена. А да вербува Шмит, означаваше също така до голяма степен да компенсира загубата на такива ценни агенти като Каверин и Белов.

Най-сетне Шмит прекъсна мълчанието.

— Грешите...

— В какъв смисъл? — Веденски беше неописуемо разочарован от отговора на Шмит, но както се оказа — напразно.

— Жената и синът на Белов не са в чужбина. По-точно, засега още са в чужбина, но скоро ще бъдат тук.

Това беше успех във всяко отношение. Първо, Шмит започна да установява контакт, да го притисне до окончателното му вербуване беше само въпрос на техника. И второ, информацията, която Веденски получи от него, беше наистина ценна.

Значи Олга и синът ѝ се завръщаха. Е, какво пък, дори при цялото си желание Шмит не би могъл да направи по-голям подарък на полковник Веденски. Сега вече бе сигурен, че ще намери Белов жив или мъртъв. За предпочитане бе да го намери жив.

И така, след първата партия имаше печалба и за двете страни. Вече можеше да си върви. Но накрая трябваше да сложи прът в колелата на противника. Веденски си спомни завета на Щирлиц — в паметта на събеседника остава последната фраза.

— А вие случайно не знаете ли къде изчезна началникът на строежа, на който убиха Каверин? — попита равнодушно. — Не помните ли? Странно. Защото според моите сведения и вие, и вашите хора сте се навъртали там... Значи не знаете. Много жалко. Е, беше ми приятно да се запознаем... Надявам се, че пак ще се видим... — Полковникът с доброжелателна усмивка стисна ръката на новоизпечения шеф и излезе от кабинета, придружен от рижия каяк.

Той изпрати Веденски до асансьора. Полковникът едва сдържаше доволната си усмивка. Информацията, която получи, трябваше моментално да намери реализация.

11.

Белов се събуди от някакво почукване. Вратата с неописуемо скърцане се отвори и на прага на фургона се появи мъж на около четирийсет години с обрасла с четина подпухнала физиономия и с черна плетена шапка на главата. Той погледна въпросително към Лена.

— Може ли да вляза? — поинтересува се гостът.

— Федя, ти ли си? Влизай! — покани го Лена.

Федя направи само крачка и спря. Беше очевидно, че се притеснява.

— Защо стоиш на вратата? Сядай, ей сега ще пием чай.

Но Федя продължаваше непохватно да пристъпва от крак на крак. Най-сетне понамести шапката на главата си и заговори.

— Аз, такова... Искам да кажа, че момчетата ме помолиха да разбера. В смисъл, как е болният. И аз, значи, такова, затова...

Белов мъчително се надигна на лакът. Лена се досети, че той иска да седне, и му подпъхна възглавница зад гърба.

— Значи ти си този, който ме спаси? — попита той госта си.

— Ами, май че съм аз — призна си Федя. — Само че Витя и Степанич ми помогнаха. Сам едва ли щях да ви върна към живота.

— А защо ми говориш на „вие“? — изненада се Александър.

Федя направи хитра физиономия и смъкна шапката от главата си като пред господар.

— Ами че как иначе, нали вие сте депутат и прочее.

Белов се разсмя. Смехът му премина в дълбока кашлица и за известно време той изгуби способността си да говори. Най-последно дойде на себе си и рече:

— Извинявай. Да не би да си видял онази мутра на плаката? Ама че ме разсмя. Какъв депутат съм аз? Просто приличам на него, много хора са ми го казвали. На плаката не съм аз. Помисли малко, от къде на къде един депутат ще се търкаля на бунището? Видя ли сега? Тъй че дай да си говорим на „ти“. Я по-добре ми разкажи откъде се наложи да ме измъквате, че на всичкото отгоре и трима души да се занимавате с това?

Лена сложи пред Федя и Саша стъклени чаши с чай. Откакто в селището се бе появил Белов, тя страшно се бе променила: окончателно престана да пие, започна да се облича спретнато и дори да използва грим. А за Саша се грижеше направо самоотвержено.

Чаят беше изумително силен и ароматен. Тя улови благодарния и едновременно с това изненадан поглед на Белов.

— А ти какво си мислеше? Това тук е сметище, всичко има, също като в Гърция. Някои неща са с изтекъл срок на годност, но днес такива има и по магазините. И всичко е безплатно. Като в комунизма.

За да не се опари, Федя внимателно зави стъклената чаша с вестник и отпи малка глътка. Сръбна я с премляскване, силно и апетитно. На Белов също му се прииска да пийне чай, но нямаше сили да протегне ръка и да вземе чашата. А се притесняваше да помоли Лена за това, защото се срамуваше от слабостта си, пък и не му се щеше да прекъсва Федя.

Гостът започна да разказва как е видял мерцедеса, как юнаците с разноцветни коси и черни костюми измъкнали от багажника черния найлонов чувал, как приятелите помогнали на Федя да извадят Белов едва ли не от огъня и да го заведат при доктора. Най-сетне Федя завърши разказа си.

Белов се замисли. Честно казано, всичко това не му обясняваше кой знае какво. И все пак, как се беше озовал на бунището? Кой беше стрелял по него? И защо не го бяха доубили? Нима наистина бе работа на аматьори? Имаше твърде много въпроси, а този смачкан тип, който приличаше на занемарен интелегент, едва ли щеше да му даде отговорите.

— Казваш, че си мислил, че ще намериш пари в чувала? — попита той. — Не се коси. Може да се окаже, че си намерил нещо много повече. Или пък, че сте домъкнали в селището си бомба със закъснител. Знаеш ли за какво ще те помоля? Не издавай на никого, че сте ме открили тук. Кажи го и на приятелите си. И това, че приличам на депутата, също не го казвай на никого.

Изведнъж Федя се оживи, тъй като му хрумна блестяща мисъл.

— Знаеш ли какво — той дори хвана Саша за ръката, но, слава богу, не за ранената, — може ти, такова, може да са те докарали в чувала заради същия този?

— Заради кой „същия този“? — не разбра Александър.

— Ами заради това, че си приличате с Белов. Може да е станало нещо като в „Желязната маска“?

Федя като че ли сам се сащиса от собственото си откритие. Саша реши да не го разочарова.

— Федя, хайде да сложим точка на тази тема. И нито дума на никого... Не го разпространявай. Съгласен?

— Съгласен, няма проблеми!

По очите на Федя обаче можеше да се отгатне, че няма да задържи задълго тази тайна в себе си. Но в момента дори и такъв вариант беше безопасен за Александър.

— Повече не си ли виждал тук онези с мерцедеса? Защото те като нищо могат да се върнат, за да проверят какво е станало с мен.

Федя сви рамене.

— Не, защо им е да се връщат? Пък дори и да се върнат, все едно, нищо няма да намерят. Онова място изгоря до шушка. Те неслучайно те хвърлиха там, където огънят беше най-силен.

Зад стената на бараката се разнесе шум, пияни викове и звуци от удари. Изглежда няколко души се налагаха един друг кой където свари. Лена стана, оправи одеялото на Саша и излезе навън. Мъжете останаха насаме.

— Я ми разкажи с какво се занимавате тук? — помоли аборигена от сметището Белов. — Клошарствате ли?

Федя обидено сви устни.

— Прощавай, шефе, ама аз не съм клошар. Аз съм БИЧ — бивш интелигентен човек. И имам честта да ви се представя като такъв. А пък ако не ме приемете като такъв, пак няма да се обидя. Иначе тук се занимаваме с една важна работа. Живеем на това място.

— И оцелявате ли? — уточни Белов.

В отсъствието на Лена той искаше да си поизясни малко повече неща за обитателите на селището. Понеже не му се щеше да я унижи с някакъв нетактичен или конфузен въпрос.

— Защо да оцеляваме? — засегна се отново Федя. — Да не сме полярна експедиция или Думата в навечерието на избори? Просто си живеем. И освен това — не по-зле от другите. Е, това, разбира се, е субективна гледна точка.

— А погледнато обективно? — не се отказваше Саша.

Федя се намръщи.

— Знаеш ли какво, младежо, ще ти кажа следното. Тук, на бунището, всичко е уредено точно така, както в онзи, големия живот. Само че на това място няма етикети. Кажи ми, случвало ли ти се е да смяташ един човек за едно, а той да се окаже нещо тъкмо обратното?

Белов веднага си спомни юдата Макс. Той не отговори на Федя, а само му кимна. И Федя продължи.

— Всичко това става, защото си прочел етикетът, който виси на него, но не си надникнал по-надълбоко. На етикета пише „Обувки първо качество“, а в действителност са съдрани галоши. Тук обаче всички застават пред теб без етикети, все едно са в банята. Макар че от гледна точка на хигиената сравнението, разбира се, не е сполучливо. Теб например, те докараха в чувал. Извинявай, че ти припомням тази неприятна случка. А на няколко метра от чувала изсипаха един камион консерви без етикети. И един дявол знае какъв си ти или какво има в онези буркани. Може да е подсладено мляко, а може да е задушено месо. Същото е и с човека — докато не вникнеш в него, не можеш да го разбереш...

Александър схвана, че Федя душа дава да поразсъждава на глас... Но той нямаше сили да осмисля философските конструкции на новия Диоген. Затвори очи и задряма под монотонното боботене на Федя. А когато отново се събуди, вече го нямаше във фургона.

Лена продължаваше да се бави навън. Александър лежеше и мислеше. Може би за пръв път през последните десет години мислеше толкова много. И щеше страшно да се изненада, ако научеше, че неговото изчезване накара също така дълбоко да се замислят страшно много хора от онези, които го заобикаляха и с които той поддържаше контакти в последно време.

Най-важното, което Саша успя да осъзнае от момента, когато се свести в тесния фургон, беше, че за него започва нов живот. Той не знаеше дали този живот ще е по-лош или по-добър от предишния. Но знаеше, че ще да бъде друг и беше абсолютно сигурен в това.

12.

Навремето сградата на международното летище „Шереметиево — 2“, както отвътре, така и отвън, за Шмит бе шедевър на модерната архитектура и оазис на съвременната култура сред мизерните покрайнини на Москва. Но всичко се опознава чрез сравнението. След като пообиколи Европа, Дмитрий промени мнението си. Сега затъмнената зала на летището и особено таванът му, украсен с нещо като отворени консервени кутии с голям диаметър, го дразнеше с примитивизма си.

Той много се вълнуваше и не намираше разумно обяснение на какво се дължи тази превъзбуденост. Нетърпеливо се разхождаше край стъклената стена на залата за пристигащи и очакваше излизането на пътниците от самолета от Ню Йорк.

Първоначално Шмит възнамеряваше да изпрати рижия Толя да посрещне Олга, но след като поразмисли малко, реши да отиде сам на летището. Естествено, в компанията на неразделната тройца. Неочакваното обаждане на Олга беше истинска изненада за него. И той трябваше да признае, че тази изненада беше по-скоро приятна.

Но сега, в условията на цайтнот, се налагаше да вземе важно решение за това как да се отнася към Олга? Като към правопреемник на Белов или като чужд за организацията човек? Трябваше старателно, до най-малката подробност да обмисли поведението си. А това до голяма степен зависеше и от начина, по който тя щеше да се появи. Дали щеше да претендира за ролята на наследница на Белов и да го измести от бизнеса на Бригадата, или щеше да се задоволи с положението на кралицата вдовица?

Трябваше също така внимателно да дозира информацията, която да ѝ съобщи. Докато се разхождаше из залата за пристигащи, Шмит отново и отново се връщаше към мисълта за създалата се ситуация. Разбира се, нямаше как да ѝ каже най-важното. Не можеше да назове името на убиеца на мъжа ѝ — на Александър Белов, по прякор Белия — макар то да не бе тайна за него. Той познаваше убиеца както самия себе си.

Защото Шмит беше човекът, който уби Белов. По-точно — организира неговото убийство. И това не бе негово спонтанно решение, тъй като причините да го вземе бяха много сериозни. Преди всичко, ситуацията след разправата с Каверин напълно излезе от контрол. Най-близкото обкръжение на Белов беше разцентровано, самият той бе изчезнал. А пък всички юлари и юзди на управлението на престъпната империя бяха свързани с него, тъй като Пчелата и Космос вече не бяха сред живите.

Хората останаха без ръководство в най-отговорния момент от съществуването на организацията. И те инстинктивно започнаха да търсят човек, който е способен да се нагърби с командването. Случи се така, че освен Шмит в ръководството не остана друг център на власт. Той видя и разбра, че браточките искат да му се подчиняват и го третират като приемник на Белов!

Шмит получи достъп до тайната информация и полака-лека започна да се ориентира в сложната и преплетена собственост на Бригадата.

Но най-важното бе, че начинът, който Белия използва, за да унищожи Каверин, издаваше колко е зле Саша с нервите, а може би дори и с главата си. Това, което извърши, много приличаше на Холокост или на масово жертвоприношение. Казват, че враговете започват да си приличат. Трябваше да признае, че Саша си разчисти сметките с Каверин точно по неговия маниер.

Ами ако беше решил да приложи в живота старата поговорка „Бий своите, за да се страхуват чуждите“? Та нали тя действаше еднакво ефективно и в двете посоки?

При всички случаи, когато след смъртта на приятелите си Белов отстрани Шмит от длъжността на свой бодигард, Дмитрий съвсем сериозно реши да се погрижи за собствената си безопасност. Беше ясно, че изгубилият самообладание Белов ще нанесе следващия си удар по най-близкото си обкръжение.

След смъртта на приятелите си Саша остана сам. Но той сам избра самотата, защото не поиска да се обърне за помощ нито към браточките, нито към Шмит, за да реши проблема с Каверин. Просто престана да вярва на когото и да е заради предателството на Макс.

Всичко, което бе свързано с Бригадата, включително и предишното му обкръжение, предизвикваше у Саша раздразнение,

което той не възнамеряваше да крие. Още повече, Белов не можеше да не обвинява Шмит като началник на службата за безопасност за смъртта на Космос, Фил и Пчелата! И от всичко това излизаше, че именно той е най-подходящият за жертвен агнец и всеобщ изкупител.

Шмит разбираше, че Белов я кара през просото и единствено куршумът може да го спре. Онова, което отстрани изглеждаше на околните разбираемо или най-малкото като мотивирано поведение на отмъстителя, погледнато отблизо беше същински кошмар. Приличаше на сцена от холивудски трилър, но не по телевизията, а на живо — тук и сега, с истинска кръв. Едно беше да го гледаш на екрана, седнал в любимия си фотьойл по халат и пантофи, а съвсем друго — да участваш в него в ролята на кандидат за труп.

В мига, когато Шмит окончателно осъзна, че в очите на Белов той вече е покойник, пред него се изправи алтернативата: или да продължава да плува по течението, което за него означаваше само едно — да дочака собствената си смърт. Или, ако иска да се измъкне, да се реши на крайни мерки и да премахне Белов. Трети път нямаше.

И така, от едната страна на везната стояха неговият живот и уважението на околните, а от другата — наивната вяност в изгубилия самообладание Белов и смърт.

Шмит направи своя избор, макар и не без колебания. Цялата му същност на офицер и почтен по свой начин човек се противеше на тази крачка. Но след като взе решението си, започна да разсъждава и да действа с безчувствената пресметливост на автомат. Винаги ставаше така. И вече не изпитваше никакви угризения на съвестта. Внуши си, че трябва да възприема тази крачка като самозащита и грижа за благото на организацията. Белов наистина беше станал излишен...

Затова, веднага след като му се наложи да излезе в оставка, той постави на своите хора задачата да следят движението на Белов, без в никакъв случай да разкриват присъствието си и да се намесват в действията му, каквото и да се случи... Включително и ако получеха някакви нареждания от него...

Познатият глас го върна към реалността:
— Дима!

— Олга! — зарадва се той, че я вижда, и сам се изненада от тази своя радост.

Оля с бърза крачка се приближи към него от страната на зеления коридор. Вкопченият с две ръчички в дланта ѝ Ваня едва я догонваше. Но не плачеше, а с всички сили се стараеше да не изостава. Шмит направи няколко крачки към нея. Те се прегърнаха като стари приятели и близки хора. Изведнъж Шмит остро долови каква самота и страх изпитва в момента Олга и колко несигурно се чувства в новия, толкова рязко променен свят. И той имаше пряко отношение към тази промяна!

Шмит не беше сантиментален човек, но много добре знаеше какво значи да носиш отговорност. Той се отдръпна от Олга и погледна задъханото момченце. То стоеше и наблюдаваше възрастните отдолу нагоре.

— Чичо Дима, къде е татко? — попита детето.

Олга улови погледа на бившия военен от специалните служби. Той поклати глава. Сетне клекна и взе Ваня на ръце.

— Знаеш ли какво, Ваня, татко замина. Сега го няма тук.

— А кога ще се върне? — не преставаше Ваня.

Оля сложи ръка върху русата главица на сина си и каза:

— Никой не знае. И не бива да знае.

— Това тайна ли е? — досети се Ваня. — Татко разузнавач ли е?

— Почти отгатна — мрачно се усмихна Шмит. — Нямате ли багаж? — попита той Олга и след като получи отрицателен отговор, предложи: — Тогава да отидем в колата, няма защо да стоим тук...

Рижият Толя вървеше отпред. Русият Коля и тъмнокосият Арам крачеха отстрани и малко след тях. Едва преминаха през вратите на летището, и до тротоара се приближи лъскав черен мерцедес.

— Пу аз съм отпред! — настоя Ваня.

Шмит погледна въпросително към Олга. Тя помълча малко и кимна.

— А може ли? — попита жената.

Но Шмит само сви рамене и много сериозно каза:

— Сега ти си шефът. Поне докато се върне Саша. Впрочем, нали нямаш нищо против, че говоря на „ти“?

Олга се намръщи. Това майтап ли беше? Намерил време за шегички! Но веднага си спомни, че независимо от всичките си достойнства Шмит е напълно лишен от чувство за хумор.

Той отвори вратата на колата и покани Олга в купето. Ваня се шмугна като мишле на предната седалка, повъртя се насам-натам, докато се настани удобно, и след малко заспа. Ето какво значеше да се задейства навикът! Шофьорът старателно закопча предпазния му колан.

— Можем ли да тръгваме, Дмитрий Андреич? — попита той.

— Ако шефката не възразява, може. Оттук нататък по всички въпроси ще се обръщате към нея. И едва след това — към мен.

За някакви си пет минути той успя два пъти да нарече Олга шеф. Тя не знаеше как да тълкува това. Да не би пък Шмит да я иронизира? Когато мерцедесът потегли, тя мълчешком се извърна към прозореца и започна да наблюдава как джипът, който ги съпровождаше, излезе от паркинга и тръгна след тях.

Докато минаваха по високата естакада, изведнъж Олга усети болезнен бодж в сърцето. Тя нямаше как да знае, че точно тук фаталните изстрели бяха застигнали мъжа ѝ. И че точно оттук неговото безжизнено тяло се бе отправило на последното си, според замисъла на поръчителя на убийството, пътешествие в багажника на същия този мерцедес, в който в момента пътуваше и тя.

Когато край прозореца се мярнаха огромните противотанкови заграждения, останали като паметник на защитниците на столицата, Олга не издържа и прекъсна мълчанието.

— Кажи ми честно, мислиш ли, че е жив? — попита тя Шмит.

Той долови в гласа ѝ нещо повече от обикновено любопитство. Тя попита така, сякаш всичко в по-нататъшното ѝ съществуване зависи от този отговор. А какво можеше да ѝ каже? Всичко друго, но не и истината. Затова Шмит не ѝ отговори веднага.

— Ако Саша е мъртъв, значи вие с Ваня сте почти в безопасност — отговори най-сетне.

— Ами ако не е?

Той отново се замисли.

— Тогава рискът се увеличава. Вие автоматично се превръщате в обект на пазарлък. Могат да ви вземат за заложници, за да поставят някакви условия. В крайна сметка могат и просто да ви убият...

— Защо? — учуди си Олга.

Шмит свъси вежди. Не му беше приятно да си спомня своята постъпка.

— А защо убиха приятелите на Саша, че на това отгоре — и Тамара? За да му причинят болка! Да го притиснат, да го унижат, да му нанесат колкото се може по-подъл удар. Затова, ако той е жив, вие се намирате в опасност. Саша влага много страст в действията си. Той почти всеки ден си създава врагове.

Олга се замисли: може би решението ѝ да напусне безгрижния си, материално осигурен живот в Америка бе грешка, макар че техният адрес в презокеанската страна отдавна не бе тайна. Враговете на мъжа ѝ биха могли да се докопат до нея и в Америка...

Но шестото чувство ѝ подсказваше, че в съдбата ѝ е настъпил повратен момент. Че не бива да стои със скръстени ръце и да чака да цъфнат налъмите. Че нейното място е в Москва и че трябва да намери Саша! Но Шмит свързваше нейната безопасност с това дали мъжът ѝ е жив или мъртъв! Олга обаче не беше сигурна, че ще я оставят на мира, дори Саша да е мъртъв.

— Но нали, ако Саша вече го няма, ще поискат да прилапат, както вие се изразявате, фирмата му?

Шмит поклати глава. Веднага щом зърна Олга на летището, той осъзна, че никога няма да играе срещу нея. И не само заради комплекса си за вина — както и да го въртеше, все пак именно той беше изпратил мъжа ѝ в по-добрия свят — а защото точно по силата на това обстоятелство той се почувства отговорен за нея и Ваня.

— Естествено. Само че нашата собственост е много голяма и сложна. Разбира се, ще се намерят мераклии да забогатеят за наша сметка. Но сериозните играчи ще предпочетат да изчакат, докато сложиш ред в нещата, и чак след това ще те премахнат и ще лапнат всичко наведнъж. Така че разполагаме с известно време. Само дребните риби ще се опитат да ни нападнат веднага. Но те не са опасни, с тях лесно ще се справим.

Шмит говореше с равен и спокоен тон, сякаш не ѝ изреждаше възможностите за предстоящата смъртна схватка, а ѝ обясняваше решението на някаква проста аритметична задача. Той излъчваше сила и увереност. И седналата до него Олга изпита някакво умиротворение, стори ѝ се, че всички предстоящи трудности са просто някакви

несъществени проблеми и че всичко ще бъде наред. Другояче не можеше и да бъде! В крайна сметка на този свят имаше поне един човек, на когото можеше да се опре и на когото да разчита.

Не беше изпитвала подобно нещо от мига, когато свърза своята съдба с трудната съдба на Саша Белов. Съдейки по всичко, него вече го нямаше! Значи трябваше да започне живота си отначало!

— А къде отиваме? — попита Олга.

Шмит не ѝ отговори веднага, сякаш сам не беше решил този въпрос.

— Сега вие не бива да се появявате нито в московския си апартамент, нито в извънградската си къща — каза накрая. — Мисля да ви откарам с Иван у нас.

А щом видя, че Олга учудено повдигна вежди, обясни:

— Това ми е нещо като резервно жилище, почти никой не знае за него. Ще поживеете там известно време, докато се огледаме и се убедим, че сте извън опасност.

— Но първо ще отидем в болницата, при баба — настоя Олга.

— Разбира се, естествено — съгласи се Шмит, наведе се към шофьора и му нареди да кара натам.

Тежкият мерцедес се движеше почти безшумно в обляната в оранжева светлина на уличните лампи и рекламите Москва. Ваня тихичко сумтеше на предната седалка.

— А къде е тати? — промърмори той насън, но така и не се събуди.

13.

Оздравяването на Белов вървеше бавно. Независимо че Доктор Уотсън всекидневно преглеждаше раните му, Лена сменяше превръзките му и не се откъсваше от леглото му, а троицата спасители мъкнеха отвсякъде всевъзможни лекарства. Състоянието на Саша не се подобряваше. Той буквално едва дишаше.

— Може би лекарствата са с изтекъл срок на годност? — гадаеше Федя.

Но Витя му възрази с вид на просветен човек:

— Какво от това, че са с изтекъл срок на годност? Лекарствата, които продават в аптеките, също са с изтекъл срок на годност. Хората ги пият и всичко е наред. Даже им помагат!

Трудно беше да се обори това справедливо заключение. Ако не беше така, тогава от какво на пенсионерите им минаваше като на кучета? Е, случваше се и да умират от нашето най-демократично в света медицинско обслужване — не всеки успяваше да надживее опашката в поликлиниката.

Но тук трябваше да се има предвид и изключително индивидуалната грижа за болния! След поредния преглед Доктор Уотсън за кой ли път съкрушено поклати глава. Лена изплашено го погледна.

— Зле ли е?

Докторът угрижено почеса четината на брадичката си и каза:

— Нищо не разбирам! Уж всичко е нормално, раните заздравяха, не би трябвало да има усложнения, но организмът изобщо не иска да се бори с болестта. Бих нарекъл това липса на желание за живот на клетъчно ниво...

През тази нощ Белов отново не успя да заспи. Боляха го не само трудно зарастващите рани, бодежи и спазми също пронизваха цялото му тяло. На него наистина не му се живееше. Но защо? Той беше изминал своя път до края. Беше построил къща... Не беше засадил

дърво, но за сметка на това бе създал няколко десетки фирми. Беше осигурил работа за много хора. Беше отгледал син, но не бе успял да го възпита. Ала докато имаше сили, се стараеше да го прави, доколкото може. Бореше се с живота, без да жали нито себе си, нито другите. А сега силите му се свършиха. Ако не бяха изстрелите на естакадата, навярно щеше да се застреля сам. Тъй че изобщо нямаше причина да оздравява...

И в този момент дойдоха те. Братята. Бригадата. Всъщност, какво беше това — бълнуване на болен човек, призраци или сън? Белов не си задаваше този въпрос. Най-важното бе, че отново ги вижда. Всички заедно.

Те нахлуха едновременно в тесния фургон. Космос безцеремонно седна право на леглото. Пчелата се настани на грубо скованата табуретка, а Фил остана скромно да стои до вратата. И тримата бяха такива, каквито ги познаваше през всички тези години и каквито ги бе запомнил завинаги.

В този миг реалността представляваха те и то такива, каквито си бяха — весели, красиви, пълни с живот. А онези страшни, облени с кръв трупове с прорезни и пробивни рани бяха всичко на всичко един среднощен кошмар, за който нямаше смисъл да си спомня.

— Здравсти, братле! — викна Пчелата.

Точно така, както крещеше, когато видя Белов след завръщането му от армията.

— Ние сме с теб, братко! — радостно показва големите си зъби Космос. — Как се чувстваш без нас, не ти ли е скучно? Виждам, че се забавляваш! — Той заговорнически смигна и хвърли един поглед към спящата Лена.

Само Фил мълчеше. Вероятно защото бяха разговаряли за последен път много отдавна. А и си беше мълчаливец. Но сега изведнъж погледна сериозно към Александър и попита:

— Какво има, Саня, тъпо ли ти е сам?

Другите също престанаха да се кискат и тъжно погледнаха Белов. И най-неочаквано на него до болка, до сълзи му стана мъчно за себе си и за всички останали — за приятелите му, за майка му, за жената на Фил. Мъчно, че толкова глупаво бяха изживели живота си,

че толкова нелепо и преждевременно бяха отишли в онзи, другия свят. Беше му мъчно и за онези, които останаха живи. За жена му и сина му, захвърлени на произвола на съдбата. За Лена с обезобразеното лице, за родителите на Пчелата. Та малко ли бяха хората, на които той тъй или иначе беше объркал живота със своята макар и неволна намеса? А на това отгоре се фукаше с къщи и фирми! Пред кого? Кого лъжеше? Себе си и бога ли?

— Не ми се живее — протичко си призна той.

Братята му се приближиха до него. Лицата им бяха строги.

— Не дрънкай глупости, братко. Никой не те пита дали ти се живее или не ти се живее. Ти си жив, значи трябва да живееш.

Белов се опита да се усмихне, макар че в момента повече от всичко на света му се искаше да се разплаче.

— Да, още съм жив. Но се боя, братлета, че това няма да продължи дълго. Скоро ще се видим. Там при вас има ли бира? Заредете поляната. Както тогава, когато се върнах от армията.

Фил отново се навъси. Явно годината, която прекара в състояние на кома, между живота и смъртта, го бе подготвила по-добре от останалите за другия живот.

— Престани да се правиш на интересен, Саня. Ти си жив и не можеш да знаеш докога ти е писано да си жив. Може да си жив точно затова, защото още не си извървял пътя си докрай...

Забравяйки за болката си, Белов скокна в леглото.

— Ами вие? Да не би да извървахте пътя си докрай?!

Той не премери движението си и с цялата си сила удари лакътя си в стената. Паянтовата конструкция се разлюля на всички страни. И в този миг братята му изчезнаха, сякаш преди секунда не бяха до него, заобиколили плътно леглото му.

— Значи ти ще го извървиш вместо нас! — достигна до него сякаш от бездънната пропаст...

— Саша, какво ти е? — над леглото му се бе надвесила изплашената Лена.

— Нищо, нищо. Сънувах кошмар — измърмори той.

Лена напълни чаша вода и му я подаде.

— Пийни малко вода.

Той отмести ръката ѝ и изведнъж усети мирисът ѝ. Същият онзи отдавна забравен мирис на нейното тяло. Тялото на любимата. Мирисът на неговата първа любов.

— Ела при мен — придърпа Лена към себе си Белов.

Внезапно той изпита небивал прилив на сили и жажда за живот. Какво пък, докато беше жив, щеше да живее. До края или не, но той щеше да извърви своя път. Просто щеше да върви, докато може.

Лена се опита да го успокои.

— Какво правиш? Не бива, ти си болен!

— Вече бива.

Той я събори върху себе си и не изпита никаква болка. Тъкмо обратното, струваше му се, че организъмът му пращи от здраве. Беше забравил кога за последен път е изпитвал такъв прилив на енергия, такова желание да живее...

Вярно, в началото Лена известно време се съпротивляваше. Но изведнъж желанието обзе и нея. Може би това беше изблик на паметта на нейното тяло, а може би бе израз на осъзнаването, че през всички тези години тя бе обичала Саша, беше го чакала. И го бе дочекала!

Белов долови нейното настроение и ѝ отвърна с прилив на сили и енергия. Старото чувство бликна като неудържим поток, помитайки спомените, съмненията и лъжовния срам.

Те стигнаха едновременно до кулминацията и, без да спират, още дълго се изтощаваха взаимно, ту се издигаха до върховете на щастието, ту пропадаха в полузабравата. Накрая замряха, изпаднали в пълно безсилие, и дълго лежаха неподвижно, сякаш на света нямаше сила, която да ги накара да помръднат дори с пръст.

И в този момент нещо тежко се стовари в стената. Като че ли беше тухла!

След това се разнесе силен глас:

— Лена, кучко такава! За какъв дявол си се заключила? Отваряй, мамка ти! Или си успяла да си хванеш някой тъпкач, докато аз се валих из боклуците в пандиза?

Белов погледна въпросително Лена. Тя беше ни жива, ни умряла.

— Това е Бакена — прошепна му с посивели от страх устни. — Нали ти казах за него. Пуснали са го от милицията след петнайсет дни в ареста. Не отваряй.

Белов се усмихна скептично. Стана от леглото и без да си дава много зор се облече.

— Така ли? Значи, да не му отварям? — попита той с известна насмешка. — Да не си мислиш, че той просто ще вдигне малко врява и ще си отиде? Според мен ще ни подпали заедно с този фургон. По-добре отвори.

Лена стана от леглото, наметна си роклята, която ѝ служеше и за домашен халат, и се закова на място, без да знае как да постъпи.

— Може би не бива да отваряме, а? Тук Бакена е нещо като рекетъор. Не бива да си имаме неприятности с него.

— Отвори! — каза Белов с тон, който не търпеше никакви възражения. — И се дръпни настрани.

Лена дръпна резето и се притисна до стената. Вратата се отвори, от улицата нахлу нощен хлад, вятърът донесе от далечината миризма на дим. В отвора на вратата се появи тъмният силует на Бакена... Той постоя около секунда, докато свикне с полумрака във фургона, и щастливо се ухили, щом видя седналия на леглото човек.

— Да пукна, сигурен бях! Господарят още не успял да влезе в килията, а тук някакъв баровец вече му топли леглото! Налага се да му подрежем крилцата.

Изведнъж в ръцете му се появи нож с дълго тънко острие.

Белов не бързаше да премине към активни действия. Той беше изтощен от дългата болест и не можеше да даде на Бакена достоен отпор.

— Къде виждаш тук баровец? — каза той с подчертано тих глас, без да става от леглото. — За каква килия говориш, щом друг затвор освен ареста дори не си и помирисвал! И от къде на къде си вириш гребена тук?

От изненада Бакена се стъписа и спря, изпълнен с нерешителност. Не че тонът на неканения гост много го изплаши. На него му беше все едно кого ще наръга с ножа си — отрепка, ченге или баровец. Деградиралият му от спирта и ментетата мозък не му позволяваше да почувства разликата между тези обекти. Но просто не беше подготвен за такава среща. Мислеше си, че хванатите на калъп любовници ще се притесняват единствено за собственото си спасение.

Сега Белов имаше възможност да разгледа по-добре нападателя. До този момент го бе виждал само два пъти, и то единия път —

отдалеч. Но го беше запомнил добре. Бакена много се бе променил през последните години. Беше видимо напълнял и подпухнал, но продължаваше да е все така наперен, само че сега косата му беше оредяла и висеше над челото му на редки мазни кичури. И смърдеше като боклукчийска яма. Дори по-лошо. Не спираше да крещи:

— Какво става тук? Лена, кучко такава! Докато мене ме подритваха като боклук, ти тука си си хванала тъпкач, така ли?

Нареждайки всичко това, той заплашително размахваше ножа си. А заради тясното помещение всеки замах беше опасен. Лена с всички сили се притискаше към стената, но това не ѝ помагаше. Острието на камата я одраска по рамото. Кръвта бликна и тя не можа да сдържи изплашения си вик.

В този миг Белов за втори път през тази нощ изпита небивал прилив на сили. Сега той беше съчетан с див изблик на ярост. Забравил за всичко, той се хвърли напред право върху противника си. Сграбчи ръката, с която държеше ножа и на няколко пъти я блъсна в стената. Ножът падна шумно на пода. Бакена се изтръгна от хватката, издаде някакъв нечленоразделен писък и излетя от бараката като тапа от шампанско.

Белов изскочи след него, събори го на земята и започна да го налага с юмруци, без да усеща ударите, сякаш го правеше насън. Не чуваше нищо. Нито собственото си ужасно хъркане, нито псувните, а сетне и стонове на Бакена. И само пронизителният вик на Лена зад гърба му го върна към действителността. Тя го хвана за раменете и с огромно усилие го отскубна от противника му. Ако се беше забавила още малко, щеше да е късно.

Белов стана, дишаше тежко. Пред него лежеше парче пихтия. Видът на тази човешка развалина му напомняше за жабата, която в детството си случайно бе размазал с камък. Но тогава той се срамуваше и съжаляваше за постъпката си. А сега видът на размазаната пред него отрепка предизвикваше единствено отвращението му. Белов се наведе над него и накъсано изрече:

— Запомни, мършо, повече да не съм те видял тук. Ако те видя, ще те закопая в боклука. Разбра ли?

Бакена седна, опипа долната си челюст, сетне ребрата си и с усилие кимна. Целият му вид излъчваше покорство и страдание. Явно имаше няколко счупени кости.

— Тогава изчезвай оттук — каза уморено Белов, обърна се и тръгна към фургона.

Лена постоя малко и го последва. Тя се страхуваше. Грижливо затвори вратата с резето и се извърна към Саша с ням укор в очите.

Но той се стовари на леглото, без да каже нито дума, и моментално заспа. Последният път, когато спа толкова дълбоко, беше в армията след една маршова обиколка по планините в пълно бойно снаряжение.

14.

По пътя от летището към града Олга настоя първо да се отбият в болницата. Ваня остана да спи в колата под зоркия поглед на шофьора. За разлика от обикновените градски болници за бедни, тази грееше от светлини. Те се отразяваха в блестящия студен мрамор на празното фойе.

Олга, придружена от Шмит и двама охранители, пресече вестибюла и тръгна направо към асансьора. Там пътя ѝ препречи строга жена от администрацията с бяла престилка. Скокна иззад масата на дежурния.

— При кого отивате? Защо сте дошли толкова късно? Сега не е време за посещения!

— Отиваме при Елизавета Андреевна Сурикова — обясни набързо Олга. — Току-що пристигнах... Отдалеч, за да я видя. В коя стая е тя?

Жената малко поомекна. Ескортът на Олга изглеждаше повече от внушително. Охранителите с каменни лица гледаха мрачно администраторката и тя реши да не си разваля отношенията с опасната компания.

— Сурикова ли? Мисля, че е в петстотин и четиринайсета. На петия етаж.

— Ще я намерим! — русият я избута с рамо и натисна копчето на стената...

Прекрасният асансьор с огледани стени качи посетителите догоре. Дизайнът на коридора по нищо не отстъпваше на онова, което видяха на първия етаж. Край стената бяха разположени инвалидни колички, тапицирани с тъмнокафява кожа, а по стените висяха добри копия на френските импресионисти. Това като че ли не беше болница, а музей.

Вратата на петстотин и четиринайсета стая беше откrehната. Олга влезе първа и се закова на място. В стаята нямаше никой.

Единственото легло в нея беше празно: на него нямаше чаршаф, в горния му край бе оставена възглавница без калъфка, а в долния — сгънато на четири одеяло.

— Сигурно това е друга стая... — Олга безпомощно се огледа, все още не искаше да повярва в очевидното.

Тя безпомощно погледна към Шмит. Той сви рамене и сведе очи. Всичко му стана ясно. Нямаше грешка, стаята, в която лежеше Елизавета Андреевна, беше тази.

По коридора се чува забързани крачки: медицинската сестра — елегантна и интелигентна на вид жена, едва се промъкна между охранителите, които бяха препречили входа към стаята. Тя прецени ситуацията, хвана Оля под ръка и съчувствено рече:

— При Елизавета Андреевна ли сте дошли? Тя почина преди час. Приемете моите съболезнования. — Щом забеляза, че Оля едва се държи на краката си, сестрата я заведе до леглото и почти насила я накара да седне на крайчеца му. По лицето на Олга потекоха сълзи, но тя не ги забелязваше.

Медицинската сестра започна да говори нещо за болестта на Елизавета Андреевна, за преклонната ѝ възраст и за това, че лекарите са направили всичко възможно, но така и не могли да ѝ помогнат...

Олга не чуваше и не чуваше. Тя осъзнаваше само едно — баба ѝ вече я нямаше. Нямаше го най-близкият, най-скъпият ѝ човек... Последната нишка с онзи предишен свят, в който беше живяла, преди да се запознае със Саша Белов, се бе скъсала.

Тя си спомни дребното ѝ, осеяно с мили бръчици лице, непрекъснатите ѝ грижи за нея и Ваня и безкрайното ѝ домакинстване из къщата... Олга съзнаваше, че никой никога повече няма да я обича така, както я обичаше баба ѝ. Освен това разбираше, че за смъртта на Елизавета Андреевна е виновна тя. Не биваше да я оставя сама. Баба ѝ беше толкова привързана към нея и Ваня!

— Оля, какво ти става? Лошо ли ти е? — Шмит внимателно я докосна по рамото и ѝ подаде носната си кърпа.

Но Олга гледаше през него, сякаш не го забелязваше. Тогава той се наведе, грижливо докосна няколко пъти страните и очите ѝ с носната кърпа, а сетне я сложи в ръката ѝ.

— Оля, не се притеснявай, ние всичко ще уредим, ще го направим, както се полага. А сега трябва да вървим. Ваня ни чака в

колата и, изобщо, време е да тръгваме.

— Да, разбира се. — Тя стана и се отправи към изхода, сякаш бе на автопилот. Шмит и охранителите мълчешком се отдръпнаха встрани, за да й направят път.

Щом остана сама, сестрата се приближи до леглото, оправи смачканото одеяло и изтупа възглавницата, макар да нямаше никаква нужда от това...

В колата Олга не отрони нито дума, но престана да плаче. Тя се затвори в себе си, а Шмит не искаше да ѝ досажда с безсмислени разговори. Понякога беше по-добре да се мълчи, отколкото да се говори. Те дълго пътуваха към западните покрайнини на столицата, където се намираше апартаментът на Шмит. Олга разполагаше с време, за да се поуспокои...

Най-сетне спряха до покрития със светлорозови плочки паркинг пред входа на модерен жилищен блок от стъкло и бетон, който по московски обичай беше увенчан със задължителния остър връх. Вече беше късна нощ.

Ваня така и не се събуди и Шмит беше принуден да го носи на ръце. Охранителите останаха в колата.

Бързият асансьор за миг ги отнесе много високо. От прозорците на гигантската стълбищна площадка долу се виждаха светлините на московските квартали и дългите нанизани като синджирчета улични лампи на градското осветление, които приличаха на застинали трасиращи откоси от автомати. Цяла Москва беше като на длан. Шмит отключи вратата и пусна Олга да влезе първа в апартамента. Прекрачи прага след нея. Остави внимателно Ваня на дивана в хола, а сетне се върна при Олга.

— Настанявайте се. Тук ще поживеете спокойно известно време. Където и да е другаде няма да сте в безопасност.

Той показа на Олга разположението на стаите и другите помещения.

— Спалното бельо е тук, хладилникът е претъпкан. Ако имате нужда от нещо, номерът ми е записан пръв в паметта на телефона. Обади ми се. А сега няма да ви преча.

Олга му подаде ръка за довиждане. Шмит я задържа в своята малко повече. Но отново нищо не каза. Пък и на Олга не ѝ се говореше с никого. Когато Шмит си отиде, тя въздъхна с облекчение. Сега имаше нужда да остане сама...

След като изпрати Шмит, Олга се приближи до прозореца и дълго гледа светлините на града. Пред лицето на непобедимата смърт собственият ѝ живот ѝ се стори напълно лишен от смисъл. Ето, и баба ѝ вече я нямаше! И за какво беше всичкото това напрежение и самоизтезание, цялата тази безсмислена суета, тази гонитба за пари и имоти, щом краят за всички беше един и същ?

Изведнъж се улови, че изобщо не си спомня за Саша. Къде беше той? Жив ли бе? Не му желаше злото, но сега не искаше да го вижда. Като че ли изобщо не искаше да го вижда...

Олга застла за Ваня големия диван в една от стаите и го пренесе от гостната там. Добре, че поне той не научи нищо за станалото. Беше се изтощил, горкичкият, през деня, пък и разликата в часовото време трудно се понасяше от когото и да е, камо ли от дете.

След това отиде в банята. Нито джакузито, нито хладният душ ѝ помогнаха да се отпусне. Наблизо нямаше кърпа, но на закачалката висеше голям хавлиен халат — мъжки, черен, на сини райета. Без да се избърше, Олга го облече и отиде в спалнята. Халатът ѝ беше толкова голям, че полите му се влачеха след нея по паркета като шлейф.

Тя дълго лежа, без да заспи, и гледа в тавана. Сънят не идваше, а главата ѝ се пълнеше с мрачни мисли. Общо взето, Олга беше останала сама на този свят с невръстния си син, без мъж, без роднини, без близки, а срещу нея се бе надигнала едва ли не цялата престъпна Москва.

Пред нея имаше две възможности: да се оттегли, или както казваха браточките — да се „окопае“, и да прекара остатъка от живота си в страх, очаквайки всеки миг куршума на някой килър. Или да застане начело на империята на Белов, да събере в единно цяло разпокъсаните ѝ части, за да осигури за себе си и сина си — най-вече за сина си, достоен начин на живот и съответното ниво на безопасност.

Май че имаше един човек, който можеше да ѝ помогне за това... Но щяха ли да ѝ стигнат силите и издръжливостта?

Тя стана, отиде до бара и отвори вратичката му. Тук беше подредена цяла армада от отбрани напитки. Олга взе бутилка „Хенеси“ и си наля малко от кехлибарената течност в тумбеста кристална чаша. И едва когато я поднесе към устата си и отпи първата глътка, усети, че зъбите ѝ тракат по ръба на чашата...

Ваня се събуди на непознатото място посред нощ. Но не се изплаши. Напоследък на него и майка му често им се налагаше да сменят местожителството си.

В коридора светеше. Той слезе от дивана, на който спеше, и отиде там. В коридора нямаше никого, но от близката врата се разнасяха странни звуци. Ваня отиде до вратата и я отвори.

Мама беше тук. Тя се държеше много странно, Ваня никога не я беше виждал толкова разстроена. Тя плачеше с глас. Ваня дори не си беше представял, че възрастните могат да плачат по този начин. Той, разбира се, можеше, когато не му купуваха нова играчка или го отдръпваха от компютъра. Но да плаче така мама...

— Мамо, какво ти е? — плахо попита той.

Олга обърна към сина си обляно в сълзи лице. Ваня се хвърли към нея и силно я прегърна. И те замряха така, притиснати един в друг. Сами сред чуждия, враждебен свят: двамата най-близки, най-скъпи един за друг хора. Ваня трепереше. Олга с цялото си сърце усети колко е изплашен. Горкото момченце, та то не разбираше причините и цялата сложност на проблемите, които ѝ се бяха стоварили на главата. Заради него тя трябваше да се вземе в ръце и да се успокои.

— Хайде да вървим в леглото, ще ти разкажа приказка. Коя приказка искаш?

— За зайчето и лисицата — радостно извика Иван, който веднага бе забравил за страховете си, — за това как тя го изгонила от дупката му...

15.

Тази сутрин на Шмит му се наложи да промени плановете си. Беше извикан в Покровската районна прокуратура при следователя по особено важни дела Кирил Андреевич Николаев. Целта на това повикване беше да бъде разпитан в качеството на свидетел. Шмит заяви, че ще отиде там с адвокат, но Николаев рязко възрази.

— Вие сте повикан като свидетел, затова не ви е нужен адвокат.

Оказа се, че нещата не стоят точно така. След няколкото уточняващи въпроса около биографичните данни на Шмит разговорът се насочи към същността си — странното и жестоко убийство на строежа на търговския център, където беше загинал собственикът му Владимир Каверин, а заедно с него — помощникът му и охранителите.

По време на разговора следователят се поинтересува дали господин Шмит не си спомня къде се е намирал и с какво се е занимавал по време на убийството на Каверин. В отговор господин Шмит много вежливо прати господин следователя на майната му заедно с неговите подозрения. И заяви, че е научил за убийството от оперативните работници, докато е траел разпита на свидетелите в милицията... Естествено, Дмитрий премълча, че след убийството той лично ходи на строежа на търговския център на Каверин и видя удавените в собствената си кръв врагове на Белов...

В отговор следователят предложи на Шмит хубаво да си помисли и да напегне паметта си. Било в негов интерес. След това тикна пред него листче и му предложи да се разпише на него.

— Какво означава това? — изненада се Шмит.

— Заявление, че няма да напускате града — с дежурен тон му обясни Николаев.

— Вижте какво, аз не съм адвокат, но мога да се ориентирам в юридическите въпроси. Подписката е вид мярка за неотклонение. А що за свидетел е човек, който има такава мярка?

В този момент вратата на кабинета се отвори и на прага ѝ застана огромен, приличащ на мечка човек в тъмносин мундир. С нещо недоловимо на пръв поглед той приличаше на главен прокурор. И

наистина беше прокурор. Казваше се Мазурин. Шмит го познаваше: веднъж вече се бе опитал да го привлече под отговорност по делото за разстрела на един германски бизнесмен в метрото, но, разбира се, без резултат.

Мазурин спря на вратата и започна внимателно да оглежда Шмит, както ентомолог — рядък вид бръмбар.

Следователят Николаев скокна и се изпъна като струна, сякаш бе войник в присъствието на генерал.

— Здравейте, Пьотр Прокофиевич! — не каза, а доложи той.

— Не ставайте, няма нужда — махна с ръка прокурорът. — Има ли проблеми?

— Тъй вярно! — викна отново следователят и остана да стои прав, сякаш не бе чул думите на началника си. — Този гражданин се интересува дали на един свидетел може да му бъде наложена мярка да не напуска града срещу подписка. Юридически казус, тъй да се каже.

Прокурорът се приближи към бюрото, усмихна се фалшиво и рече:

— Тук няма никакъв казус. Напиши документите наново и го направи обвиняем по делото. Дето се вика, стига да има човек, все ще се намери какво дело да му лепнем... Нали по това дело още няма обвиняем? Тъкмо вече ще има. Избери каква мярка за неотклонение да му наложиш... да речем — арест. Иначе онези горе няма да ни разберат. Това е. Действай! — Той погледна многозначително Шмит и излезе, затваряйки плътно вратата след себе си.

Тържествуващият Николаев подхвърли на малко обезсърчения от този обрат на нещата Шмит:

— Имате ли още въпроси от юридическо естество или сега всичко ви е ясно?

Шмит вече се бе досетил, че Мазурин неслучайно се появи на нужното място в нужното време. Нима сигналът за неговото преследване още не беше даден и тормозът тепърва се планираше? Най-вероятно това беше обикновен прокурорски натиск, по-скоро превантивен и неподкрепен от нищо. Реши да уточни:

— Все още не съм арестуван, нали?

Следователят едва забележимо се усмихна.

— Ще чакате да ви арестуват ли? Подпишете се тук и можете да си вървите. Засега... — добави многозначително. — Моля да се

явяват на разпитите в посочения на призовката срок, без да закъсняват. В противен случай всичко, което каза Пьотр Прокофиевич, ще се превърне в тъжна реалност за вас.

Шмит изпсува наум и излезе от кабинета. Проклетият документ му напомни, че това не е шега работа и че в историята с убийството на Каверин той всеки момент може да бъде превърнат в жертвен агнец.

А най-обидно от всичко му беше, че унищожи едва ли не със собствените си ръце най-доброто доказателство за своята невинност. Бе заповядал да убият Белов, а Белия единствен на света можеше да докаже невинността на Шмит. Съдба, какво да се прави!

Надутият следовател Николаев изчака Шмит да напусне кабинета му, извади от портфейла си визитка, вдигна телефонната слушалка и набра изписания на картичката номер. Ако се съдеше по гласа, от другата страна на линията отговори някаква млада жена.

— Бихте ли ме свързали с полковник Веденски — помоли следователят. И щом чу в слушалката познатия глас, по лицето му се разля усмивка. — Игор Леонидович? Безпокои ви Николаев от Покровската районна прокуратура. Вашият довереник беше при мен... Да, поговорихме си точно в този план, в който вие искахте. Мисля, че Шмит разбра всичко. — Той изслуша благодарностите на полковника и се сбогува.

Затвори и се замисли. Каква засукана история! Сигурно Федералната служба за безопасност беше замислила голяма провокация. И какво ли място бе отредено в нея на Шмит? На обект за разработка или на междинно звено? Не, зад него вероятно стоеше някоя по-значима фигура. Навярно бившият му шеф — депутатът Белов? Но той като че ли загина? Ако е загинал!

А може би стоеше Зорин. По данни на прокуратурата той бе свързан и с двамата — и с Каверин, и с Белов. Този политически динозавър се чувстваше прекрасно, но нали никой не е вечен! Някой от древните мислители беше сравнил бившите политици с изхвърлени на брега скелети на пробити кораби. Може би му бе дошло времето и някой от властимащите бе дал заповед да пуснат торпедо срещу него? Та нали у нас слънцето изгряваше, светеше и грееше само докато президентът ти гарантира това!

На сутринта след сблъсъка с Бакена във фургона на Лена се появи Доктор Уотсън. За пореден път прегледа Саша и установи изумително подобрене на състоянието му. Ако не се брояха раздраните до кръв кокалчета на пръстите му. Бледните му устни бяха порозовели, кожата му се бе стегнала, а дишането му бе станало равномерно и дълбоко. А до вчера Белов не можеше да диша с пълни гърди...

Това изцеление докара Доктор Уотсън буквално до състояние на еуфория. Седна на леглото до пациента си, потри ръце с щастлива усмивка и възкликна:

— Е, какво стана, братко, сам се ядоса на себе си, така ли? Сплете рога с Бакена, а? Правилно, отдавна някой трябваше да го сложи на мястото му! Знаеш ли какво е казал Маркс? Щастieto е в борбата! Искам да кажа, в сбиването. Със себе си и със света! Та тъй, младежо! Животът е прекрасен и изумителен. И най-важното изобщо не е да го изживееш, без да ти е срамно за напразно изминалите години, а да живееш колкото се може повече и в същото време да боледуваш колкото се може по-малко! Това е задължението на всеки почтен човек пред обществото! Моля да запомните това, казвам ви го като лекар!

Докторът направо се пръскаше от енергия. Без да каже довиждане, изскочи от фургона и с бодра крачка се отправи към сметицето, тананикаше си нещо веселяшко. Радостното му настроение учуди Белов.

— Докторът да не би да се друса? — попита той Лена.

— Чак сега ли забеляза? — подсмихна се тя. — Ръцете на нашия доктор не са просто ръце, а чисто злато. Ако не беше дрогата, сега щеше да е академик. Да ти разкажа ли как е попаднал тук?

Белов кимна:

— Разкажи ми, разбира се...

Навремето докторът — Станислав Маркович Вонсовски — бил хирург в една от московските болници. Мизерната заплата не му стигала дори за цигари. Съпругата му спадала към онази категория

жени, които, вместо да подкрепят заблудения си мъж, постоянно му късат нервите, без да знаят мяра. Тя го сравнявала със заможните мъже сред общите им познати, които откъждали за дома и семейството къде каквото им попадне, строели вили, апартаменти, купували на жените си кожени палта и кристални съдове. Парите били нейната любима тема за разговор...

Само че Стас бил напълно лишен от таланта да прави пари. Когато вече му дошло до гуша от подигравките на жена му, той теглил една майна на всичко и отишъл във военната комисия с молба да го изпратят в Афганистан като полеви хирург. Попаднал в самия пъкъл. Наложило му се да прави операции и в палатките, и на полето, и в планините под канонада от гърмежи...

В тези примитивни условия бил принуден не толкова да кърпи и шише разкъсаните от отломки и пробитите от куршуми тела, колкото да ампутира крайници. Стотици войници станали инвалиди с негова помощ! Естествено, не с негова помощ, а с помощта на душманите си, но всички тези осакатени момчета, които всъщност били едва юноши, минали през ръцете му и се запечатали в паметта му!

В условията на нечовешко напрежение Стас първо посегнал към алкохола, а след това — и към морфина и колкото повече време минавало, толкова по-големи ставали дозите. Оказало се, че докторът не е сам в своето пристрастие към дрогата, няколко офицера започнали да се навъртат около него и от добра душа той започнал да помага на „братята си по нещастие“.

Впрочем, точно един от тях го нарекъл за пръв път Доктор Уотсън. Книгата на Артър Конан Дойл — май била „Етюд в червено“, минавала от ръка на ръка. Точно в нея раненият лекар Уотсън се връща от Афганистан в Англия и се запознава с Шерлок Холмс. Прякорът му се лепнал и след известно време целият медицински батальон го наричал само така.

Скоро шефът на медицинската част забелязал, че е изчезнала огромна партида морфин. Той вдигнал шум, стигнал в разследването си до доктора и пуснал рапорти по инстанциите.

Успели да потулят скандала, ала докторът бил изгонен от армията. Известно време работил в „Бърза помощ“. Там продължил да употребява наркотици, но категорично отказал да участва в тяхното разпространяване.

Ортакът му, който го навивал да прави това, се изплашил, че прекалено принципният му колега може да съобщи за неговия бизнес където трябва. И в първия удобен момент му подхвърлил дрога и подшушнал на ченгето, което държал на хранилка при себе си.

Докторът получил малка присъда — само за притежание и употреба на наркотици. Но след като я излежал, се оказало, че никой няма нужда от него. Вече бил загубил московското си жителство, жена му отдавна се била омъжила за друг, а дъщеря му гледала родния си баща с гнусливо презрение...

Останал без работа, Стас се занемарил, превърнал се в клошар и скоро усетил влечение към свободния, необременен от задължения живот.

И така се озовал на сметището. Че къде другаде би могъл да се дене? Но за сметка на това тук му дали самостоятелен фургон, в който той живеел, приемал пациентите си и си забърквал дрогата. И като че ли бил доволен от това положение на нещата...

„Каквото и да прави Господ, все за добро го прави... — помисли си Белов, когато Лена завърши разказа си. — Ако този квалифициран лекар професионалист не беше попаднал тук, отдавна щях да съм покойник...“

16.

Денят на окончателното му оздравяване беше слънчев и топъл. Белов седеше край масата до Лена, току-що бяха закусили. Мълчанието им продължи прекалено дълго, а Белов все не можеше да намери тема за разговор. Струваше му, че тя се притеснява от онова, което се бе случило помежду им през онази нощ. Самият той също се чувстваше малко неловко. През деня всичко изглеждаше някак другояче.

На помощ им се притече Федя. Появата му малко поразведри атмосферата.

— Здравейте, хора, виждали ли сте доктора? — попита той. — Защото призори Бакена дойде при мен. Никога не съм го виждал такъв. Влезе в дупката ми, седна направо на пода, мрачен като природно бедствие, и започна да псува и да реве. Имаше вид на човек, газен от валяк. Според мен половината му кости са изпотрошени. Докато се разсъня, изчезна. Но обеща да се върне. Помислих си, че е отишъл при доктора.

Белов и Лена се спогледаха. Ако се съдеше по всичко, май нямаше да е чак толкова лесно да се отърват от Бакена.

— Докторът беше тук, но не каза нищо за Бакена — отговори му Лена. — Само прегледа него и каза, че всичко е наред.

— Оздравял ли си?! — зарадва се Федя. — Е, най-сетне! Ставай, стига си седял между четири стени като тайнствената Тамара. Хайде да вървим да подишаш малко въздух. Ще ти покажа местните забележителности.

Белов погледна Лена. Не му се щеше да я обиди с нетактичен жест или постъпка. Осъзнаваше, че още един разрыв между тях ще се окаже необратим, и се стараеше в никакъв случай да не допуска проява дори и на най-незначително неразбиране.

— Какво ще кажеш, имаш ли нещо против? — попита я той.

— Върви, поразходи се — отвърна Лена. — Само че не се бави.

Излязоха от фургона. Денят беше слънчев, а на Белов въздухът му се стори направо алпийски. Явно вятърът, който духаше по посока

на сметището, беше отвял миризмите. Главата му малко се позамая.

Федя поведе Белов към върха на нисък хълм. Местността му изглеждаше позната, но той не искаше да се напруга и да се спомня кога и при какви обстоятелства е посещавал това странно място. В момента се стараеше да не мисли за нищо, само крачеше през високата трева след Федя и заобикаляше храстите. Отначало изпита слабост в краката, но с всяка измината крачка му ставаше все по-лесно и по-лесно да върви. И в крайна сметка почти престана да изостава от водача си, само малко се позадъхваше, тъй като бе отвикнал да се движи. На върха на хълма се покачиха върху старателно подредените една върху друга плочки, оставени тук от работниците.

— Ето, погледни къде те е довял вятърът — посочи му с жест на екскурзовод околностите Федя: долу пред тях се разстилаше селището от няколко десетки фургона, зад тях имаше някаква недостроена конструкция, а по-нататък, едва ли не чак до хоризонта, димяха високите колкото Еверест върхове на градските отпадъци. — Сметището, братко, е мястото, на което цивилизацията се освобождава от боклука! Цивилизацията и боклукът са като братя близнаци! Тук при нас има всичко, като на острова на Робинзон. Дори си мисля, че човек може да стане свободен само на сметището. Тук нямаш нужда от пари и си живееш като птичка божия — без грижи и проблеми...

Докато слушаше ентусиазирания Федя, Белов разглеждаше изоставения строеж: от него бе останал един изкоп, излети основи и някаква голяма инфраструктура. Във всичко личеше размах. Явно по замисъл тук са планирали огромен строеж и, ако се съдеше по тръбите с широк диаметър, е било нещо като нефтен гигант.

И в този момент Белов си спомни, че Пчелата се канеше да строи нефтопреработвателен завод някъде край Москва... Беше го запомнил, защото в проекта трябваше да участват германци и чеченци... Какво оригинално съчетание! Тогава проектът се натъкна на съпротивата на чиновниците и беше замразен. Страните така и не успяха да се споразумеят за приемлива цена на отстъпката.

„Значи това е въпросният завод..." — помисли си Александър.

Същевременно установи, че с интерес се заслушва в думите на Федя.

— Боклукът наоколо е нищо работа — нареждаше той, размахвайки ръце, — човек трябва да се бори с боклука в себе си. Ние

сами се оскверняваме с помощта на цивилизацията. Изнасяме боклука от домовете си, но в същото време се мърсим с никотин, алкохол, псувни, моди, телевизионни сериали, политика, некачествени четива, фалшиви ценности и тъй нататък. Кажи ми, моля ти се, ако тялото е нашият дом, нашият временен пристан, има ли смисъл да влачим в него цялата помия от улицата?

— Ти май си философ — отбеляза Саша и пропусна въпроса покрай ушите си. — Какво си завършил — Оксфорд или Сорбоната?

Федя изведнъж се сгърчи като спукана гума и неохотно отговори, че е следвал във филологическия факултет на Московския държавен университет, но е прекъснал в трети курс. Саша не се впусна да го разпитва защо, още повече че Федя рязко смени темата на разговора:

— Впрочем, макар ти да не си онзи, който е изобразен на плаката, все някак трябва да се обръщаме към теб. Иначе е някак неудобно.

Саша за миг се смути, защото в неговата ситуация щеше да е просто глупаво да заявява на всеослушание, че небезизвестният Белов е жив. Та нали, ако разбереше, онзи, който бе направил пропуск и не го бе доубил, щеше да се върне. И все пак, кой бе поръчал убийството му: Зорин, Глигана, Веденски? Или пък някой друг? Желаещите бяха предостатъчно. Най-вероятно беше работа на Зорин!

— Викай ми Сергей. Серьога — уверено каза Белов.

— Сергей, а? — Федя изглежда се усъмни. — Добре, тъй да бъде. По такъв повод е задължително човек да се причести със „спиритус вини“, тоест, със спиртен дух. Ти сигурно си православен? Което означава, че пиеш водка, нали?

— Само че не от сутринта — намръщи се Белов.

Съдейки по всичко местният философ не се придържаше особено строго към своите убеждения. Или, в частност, поне към възгледите си за отравянето на организма с продуктите на цивилизацията.

Фьодор измъкна от джоба на необятното си яке бутилка водка с неидентифициран етикет, а от другия извади пластмасова чаша. Отвори бутилката и грижливо напълни чашата до ръба.

— Заповядай.

Белов поклати глава.

— Не, аз не мога така отведнъж. Почакай малко, пий ти пръв.

— Както искаш.

Федя притвори очи, допря устни до чашата с каменарката и започна да я всмуква с видимо удоволствие, само дето не премляскваше. Белов беше пил по този начин газирана вода в детството си, а в юношеството — бира.

— Ех, бива си я съветската власт! — В очите на Федя дори избиха сълзи, той потръпна и вдиша миризмата на обратната страна на дланта си. — Та за какво си говорехме? А, да, такива ми ти работи, ето какво исках да ти кажа. Вас, Саша, приятелю мой...

— Серьожа — поправи го Белов и с изненада отбеляза промяната в речта на своя спасител, която бе станала по-изискана и витиевата.

Седнаха на ръба на купчината плочки и провесиха крака. Задуха лек вятър. По небето се движеха бели облачета, които непрекъснато сменяха своята форма. В далечината ято птици кръжеше над сметището. Крясъците им достигаха до тях. Саша изпита вътрешна лекота и спокойствие.

— Да, разбира се, просто сгрехих, извинете — продължаваше да преиграва Федя с любезния си тон. — Та тъй, нашият Доктор Уотсън само ви изправи на крака, нищо повече. Но най-важният въпрос е друг — как да ви върнем към нормалния живот? Как да ви излекуваме окончателно?

Белов се замисли. Това беше същият онзи въпрос, над който си блъскаше главата напоследък. Как щеше да живее сега и изобщо трябваше ли да живее?

— Ако имаш предвид дупките от куршумите, те вече почти зараснаха — отбеляза той.

Федя енергично поклати глава.

— Не, имам предвид нещо съвсем друго. Вие сте се движили през живота с огромна скорост. Вие, Серьожа, сте имали цел, имали сте и средства. Имали сте приятели, пък сигурно сте имали и семейство. И изведнъж, както сте били във вихъра на движението — тряс! Врязали сте се с пълна скорост в бетонен стълб. И е последвало пълно фиаско. Та нали вие неслучайно останахте тук с нас? От днес нататък за вас не съществува нищо — нито цели в живота, нито семейство, нито приятели. Тава е съкрушителен удар, след който не всеки може да се съвземе. И точно тези травми трябва да бъдат излекувани.

— Нима? И с какво, с водка ли? — подсмихна се скептично Белов.

Но Федя изобщо не се смути.

— Със спокойствие. Макар че всъщност то е едно и също. Чували ли сте тази вулгарна теза: „Ако не пиеш от сутринта, значи си изгубил деня си, а ако пиеш от сутринта, значи цял ден си свободен“? Просто алкохолът сваля стреса и позволява да погледнеш проблемите отстрани. Запомнете, това са го казали древните римляни! Нихил хабео — нихил куро! Нямах имущество — нямах грижи. Ако нямате леля, съседът ви няма да я отрови. Който няма нищо, той няма и проблеми. Точно това е в основата на будизма! Преходът към новия живот. Вие не искате да се връщате към стария си живот, прав ли съм? За вас старият път е свършил, пред краката ви се простира новият.

Белов мълчешком си наля пълна чаша водка, изпи я и се закашля.

— Наскоро чух нещо подобно, за пътя имам предвид — заговори той, след като си пое дъх. — От един мой покоен приятел.

Но Федя не обърна внимание на думите му и продължи да нарежда своето си.

— И, забележете, в онзи предишен ваш живот са останали купища въпроси, на които не ви се ще да отговаряте. Защото отговорите им са предварително известни, но не ви радват, дори напротив. Вие се досещате кой и защо ви е изпратил на нашето бунище, нали? Но не искате да признаете това дори пред самия себе си!

В храстите зад тях се разнесе шумолене, а зад гърба им, накуцвайки, се приближаваше младеж в стар армейски кител.

— А, ето го и Витя! — зарадва се Федя — Неговият прякор е Лошия...

— Поркате ли? — поинтересува се гостът вместо поздрав.

Федя напълни чашата и за него.

— Винтовката поражда власт, а водката прави човека свободен — заяви Федя в пълно противоречие с всички предишни свои постулати и подаде течността на Витя. — Да не би случайно да имаш някакви други предложения? Нямах? Тогава вземи и пий.

Витя взе чашата и с обигран жест я пресуши на един дъх. Сетне се стовари на плочките до тях, помълча известно време и най-ненадейно скокна.

— Е, добре, аз ще вървя.

— А няма ли да си поговорим? — обиди се Федя. — Какво ще си помисли за нас другарят, че сме някакви алкохолици, така ли? Само водката ти ли ти е в акъла? Впрочем, на тоя му викат Сивия.

Витя се подсмихна и отново седна до тях.

— Че за какво да си говорим? По-добре да ви разказа онази притча за човека, който обичал животните...

Той извади пакет „Беломор“, издуха тръбичката на една папираса, смачка я от двете страни и запуши. Белов и Фьодор мълчаливо очакваха продължението.

— Така-а-а — започна Витя, без да бърза, — един човек намерил на бунището малък Зелен змей. Умирал за него, водил го на разходка с каишка, поил го със спирт от бутилка... И между тях възникнала симбиоза. Ала змеят пораснал, свалил каишката и я сложил на стопанина си. И вече Змеят започнал да извежда човека с каишка, да го пои от бутилка, да умира за него, а пък човекът станал един такъв зелен-зелен...

Белов се разсмя от все сърце, но Федя не го подкрепи, а започна да разсъждава на тема разумната употреба на алкохола и неговата полза за полово зрелите организми и за човечеството като цяло. Ръсеше понятия и медицински термини като опитен лектор от обществото „Знание“. Усещаше се, че е вътре в темата и скоро няма да свърши.

— Я престани, изнерви ме с твоите шибани философии. — Витя се обърна към Белов и започна да му обяснява: — Тоя Хегел като влезе в кондиция, с него направо не може да се говори. Толкова досаден става, като че ли е някакъв професор. Тъй че аз ще се омитам. А пък вие си стойте тук. На тебе, Сиви, в началото ще ти се стори интересно, но на мене тая абракадабра вече ми е дошла до гуша. — Той стана и се отправи към фургоните.

Федя го погледна обидено и изля остатъка от водката в чашата. Тя не можа да се напълни до половината.

— Имаш ли нещо против да я допия аз? — попита той с надежда.

— Изпий я, за хубав човек отровата не ми свида — съгласи се Белов.

Федя допи водката с нескрито съжаление и замечтано примижа, гледайки към парчето синьо небе, което се виждаше в пролуката между

облаците.

— Всъщност, Витя изобщо не е лош човек — обясни той. — На него просто не му е провървяло в живота...

Историята на Витя, разказана от Федя, се оказа изключително тъжна. Той, както и Доктор Уотсън, беше попаднал под валяка на най-новата руска история. Като редовен военнослужещ се озовал в Чечня, участвал в новогодишния щурм на Грозни, горял в един танк на площад „Минутка“ и по чудо останал жив. После неговата колона се озовала в Аргутското дефиле в местността Яриш-Марда и била напълно унищожена. Заловили го — лежал в кауша, потънал до уши в собствените си изпражнения, или пасял овце в планините. Опитал да избяга, но го заловили и, за да му избият от ума желанието да бяга, му отрязали пръстите на краката. Впрочем, точно с този метод робовладелците в Америка лекували от излишно свободолюбие негрите бегълци. Това са то паралелите...

Когато Витя вече напълно се обезверил, че някога ще се измъкне от проклетите планини, най-неочаквано го натоварили в една кола, закарали го в някакво селище и го предали в ръцете на федералните власти. За този развой той трябвало да бъде благодарен на представителя на президента на Кавказ Зорин.

Припомнили му го, половин година след като той се прибрал вкъщи. В дома на Витя дошли едни яки момчета с бръснати вратове и му обяснили, че благодетелят му има финансови проблеми, затова няма да е зле да му върне парите, които дал за откупа му. В резултат на това апартаментът на длъжника се оказал продаден, парите се върнали в джоба на Зорин, а Витя се озовал на сметището...

Белов слушаше разказа на Федя и го сравняваше с историята на доктор Уотсън и със своята собствена история. До този момент той беше твърдо убеден, че всеки човек сам твори собствената си съдба. Сега обаче започна да мисли по друг начин. Може би наистина на небето седяха три жени, едната предеше нишката на живота, другата я навиваше на кълбо, а третата я късаше? И никой, дори Господ Бог, не беше в състояние да промени предназначението?

Федя забеляза, че повереният му Белов се замисли и също замълча. Не им се щеше нито да помръднат, нито да станат. И щяха да си седят така още дълго време, ако не се бяха разнесли ужасни викове... Идваха от фургона на доктора.

— Какво е това? — подскочи Белов.

Лицето на Федя за един миг изгуби интеллигентното си излъчване.

— Доктора пак го е хвана треската. Ама че кретен, мамка му чвореста! Вместо дрога, пак си е шибнал „бомба“.

— Каква бомба? — не разбра Белов.

— Съвсем истинска. Да не си мислиш, че той си слага хероин? Друг път! Вари си всякакви гадории. Отвара от макова слама. Ясно е какво може да стане от нея. Ако преди това в съда е останала и една капка мазнина, направо пукваш. Хваща те треската. Хайде да идем при него, може да му помогнем с нещо.

Федя се втурна към фургона на Доктор Уотсън, а Белов го последва.

17.

Животът на Оля постепенно навлезе в обичайния коловоз. Тя беше безкрайно благодарна на Шмит за подкрепата. Ако не беше той, положението ѝ щеше да е много тежко.

Шмит не само се нагърби с цялата работа по погребението на Елизавета Андреевна, но и по всички възможни начини се стараше да облекчи процедурата, по която Оля трябваше да встъпи в правата на собственик. За разлика от нея той от самото начало не се съмняваше, че тя ще поиска и ще стане пълноправна стопанка на империята на Саша Белов.

Олга продължаваше да живее в апартамента на Шмит в елитната сграда в западните покрайнини на Москва. На работа и от работа я возеха с мерцедес със затъмнени стъкла. Докато я нямаше, с Ваня се занимаваше гувернантка, наета за почасова работа, която се казваше Марина. Когато се прибираще вкъщи, Олга неизменно намираще хладилника пълен с храни, а на масата я очакваше топла вечеря.

Но колкото по-уверена се чувстваше в бизнеса, толкова повече въпроси се пораждаха в нея. Най-важният въпрос беше свързан със съдбата на мъжа ѝ...

Във въпросната вечер тя се прибра вкъщи по-рано от обикновено. Ваня още се разхождаше из двора с гувернантката. Неговото поведение тревожеше Олга най-много от всичко. Напоследък момченцето беше станало затворено и раздразнително. Щом се прибираще вкъщи от разходка, първата му работа беше да попита: „Мамо, татко не си ли е дошъл? Къде е татко?“ И с всеки изминал ден на Олга ѝ ставаше все по-трудно да отговаря на този простичък детски въпрос.

Тя отиде в банята, преоблече се и дълго стоя пред големия колкото цялата стена прозорец на зимната градина. Чувството ѝ за обърканост и самотата бяха непоносими. Олга вдигна слушалката на телефона и набра номера на Шмит.

— Можеш ли да дойдеш веднага? — помоли тя.

След половин час Шмит влезе в апартамента. Видът му подсказваше, че не се чувства в свои води в собствения си дом. За да прикрие неудобството си, отиде до бара и наля на себе си и на Олга уиски. Алкохолът малко попритъпи напрежението в отношенията им. Те седнаха във фотьойлите един срещу друг. Преди Шмит да дойде, Олга нарочно ги бе разположила по такъв начин, че той да не може да се извърне настрани по време на сериозния разговор...

— Дима, хайде да си изясним нещата. В офиса все не мога да намеря подходящ момент, за да поговорим сериозно. Кажи ми какво става със Саша? Ти би трябвало да знаеш поне нещо!

Известно време Шмит се взира в лицето ѝ, за да разбере от какъв отговор тя се страхува най-много. Не му се искаше да я травмира. Затова не я излъга, но и не ѝ каза цялата истина.

— Не зная къде се намира в този момент — глухо рече той. — Но ако трябва да съм честен, вярвам, че Саша е загинал. Иначе щеше да даде някакъв знак.

Олга очакваше нещо подобно. Тя цялата се сви, а побелелите ѝ пръсти силно се впиха в дебелото стъкло на чашата.

— И какво ще правим сега? Та нали Саша ръководеше цялата империя. Това е колосален бизнес, въртят се огромни пари, работят стотици хора.

— Хиляди — поправи я Шмит. — Засега всичко си върви нормално. Мисля, че двамата с теб ще успеем да се справим с онова, което създадох Саша и приятелите му. А ако Саша се върне — нещо, което аз искрено желая — ще му предам цялата работа и ще се отчетя пред него до последната копейка.

Както винаги, Шмит говореше убедително, но сега, може би за пръв път, Олга долови в гласа му известен фалш. Но колкото и странно да бе, това не я възмути, нито я притесни...

ЧАСТ II

ЧИСТИЛИЩЕТО

18.

Животът на Белов постепенно навлезе в нормалното русло. Терапията на Федя даваше резултати. Сутрешната чаша водка менте сваляше напрежението и му позволяваше да се примири с новото си битие. Безпокоеше го само мисълта, че този евтин заместител на щастието не е в състояние да реши всичките му проблеми.

Продължаваше да живее при Лена, но техните отношения се промениха. След онази нощ той отново се опита да постигне близост с нея, но за своя изненада се натъкна на отказа ѝ. Дори не на отказ, а на истинска истерия. Вярно, на сутринта Лена му се извини, но сега вече и дума не можеше да става за близки отношения.

Белов недоумяваше какъв гаф е направил. Чудеше се и не намираще отговор. Може би Лена смяташе, че Белов живее с нея от съжаление към съсипания ѝ живот?

След като контактът му с Лена пропадна, той по неволя се сближи с Федя и сега вече прекарваше с него все повече време. Животът на Федя беше прост като житейската правда. На сметицето го бяха довели две негови пристрастия — към пиенето и към философията.

Навремето, след смъртта на родителите си, Федя бе получил в наследство професорски апартамент в сградата на улица „Пресня“, строена още по сталинско време. Белов се усмихна наум, когато разбра, че Федя е син на професор филолог. Просто нямаше нищо общо с Космос Холмогоров!

Ергенът Федя нямал абсолютно никаква нужда от огромния тристаен апартамент в центъра на Москва. Затова, когато неговата омъжена сестра, която имала две деца, го помолила да си разменят жилищата и той да се премести в нейния двустаен апартамент, Федя веднага се съгласил. Не се разстроил, че се е преместил от центъра в покрайнините и скоро след това се оженил за студентка от своя факултет. Младоженката нямала московско жителство и живяла с Федя точно толкова време, колкото е необходимо бракът да не изглежда фиктивен при неговото разтрогване.

След развода съпругата на Федя разменила неговото жилище за две. На себе си осигурила едностаен апартамент, а на него — комунална квартира. Но и в този случай Федя не се отчаял и скоро след това неговата стая се превърнала в роден дом за приятелите, познатите и просто другарите му по чашка. Изключили го от университета за нисък успех и постоянно пиянство. Но той посрещал всички житейски трудности със спокойствието на Диоген.

Честно казано, на него най-близко му било учението на Епикур и като последовател на този античен философ, смятал, че не общественото трябва да стои по-високо от личното, а тъкмо обратното. Човекът бил създаден, за да изпитва наслади, а не да решава никакви чужди и натрапени му от околните социални проблеми. Затова решил да пази дистанция от държавата и в никакъв случай да не участва в кръстоносни походи и в каквито и да е други хайки за двуногия изправен звяр. Под никаква форма, никога и за нищо на света! Това било участ за глупаци!

Така и не се научил да работи. Затова, когато съседът му в комуналното жилище предложил на Федя да замени стаята си с доплащане срещу малка къщичка в Подмосковието, той отново се съгласил.

По-късно станало ясно, че от къщичката са останали само основите. Пък и вместо обещаната сума от десет хиляди долара, на Федя му се наложило да се задоволи с капарото от две хиляди. Но дори и с толкова пари той се чувствал по-богат от Рокфелер и Крез. Тостовете и красивите наздравници, които приятелите на Федя произнасяли в негова чест, не продължили дълго. Една прекрасна сутрин Федя се свестил на сечището със спукана глава и без нито една копейка в джоба. Едва успял да се дотътри до железопътната линия, където го намерил Витя. И така се озовал на сметището...

Естествено, никой от месното население не се съмняваше, че Белов и Сергей Сивия са едно и също лице. Но на никого и през ум не му мина да се възползва от тази информация за лични цели. Тук хората не бяха такива! И след известно време той окончателно се превърна в свой човек за тях.

Белов не направи веднага избора между своя предишен свят и тази комуна на скитници и клошари. Които, за разлика от него, не притежаваха нито едно от качествата, необходими, за да имаш успешен

живот в обществото... Но за сметка на това те бяха свободни от всичко, което толкова му бе омръзнало в онзи, нормалния живот. Свободни от задължения, от отговорности и от правилата за добро възпитание. Те като пънкарите бяха казали своето „не“ на хигиената, красотата, здравословния начин на живот и съображенията за изгода. На всичко, което стоеше в основата на съвременното общество! Точно това „Велико отрицание“, според определението на Федя, привлече Белов, стори му се по-справедливо и правилно в сравнение с неговия предишен свят и начин на живот. Стараеше се да не си спомня за тях.

Ала към една тема Белов се връщаше постоянно — кой бе поръчал неговото убийство? Изводите му не бяха утешителни — най-вероятно беше работа на някой от приближените му. Но не му се щеше да мисли така. Всякакъв вид борби му бяха омръзнали и сега му се струаха безсмислени, тъй като поредната победа само умножаваше броя на враговете му.

„Федя е прав — разсъждаваше той, — когато твърди, че в човешкото общество всеки ловец рано или късно се превръща в обект на лов.“ Белов толкова се промени, по-точно неговите възгледи толкова се промениха, че на самия него му беше трудно да се познае. Той се срамуваше от историята с Каверин и от тази с Бакена, както и от много други истории, в които се бе държал като животно. А същевременно разбираше, че тази промяна е свързана с това, че е изпаднал от борда, от системата, от всички системи и че се е освободил от тях. Белов „вкуси свободата“ както и повечето клошари, които живееха на сметището.

Веднъж, докато си говореха с Витя, Саша стигна до извода, че човекът, който убива себеподобните си, също губи право на живот. Това стана, докато обсъждаха във фургона на Лена на чаша водка въпроса дали е правилно да се отмъщава на хората, които са те оскърбили, или тази работа трябва да се остави на Страшния съд, който обаче не беше ясно дали ще се състои някога.

Докато слушаше разсъжденията на Белов, Витя се ядоса и кипна.

— Я не ме баламосвай! — възмути се той. — Искаш да кажеш, че ти не искаш да разбереш кой стреля по теб? И да го пречукаш за собствено удоволствие? Не ти вярвам!

Белов вдигна многозначително показалеца си и го увери:

— Не искам. Аз дори бих го почерпил, че е свършил тази работа. Разбираш ли, в онзи момент направо бях попаднал в задънена улица. Толкова зле се чувствах, че ми идеше сам да се застрелям. И тогава се намери този добър човек да я свърши. Гръмнал и ме докарал при вас. Освен това сега аз живея собствения си живот, живея го за себе си и нямам никакви намерения да се връщам назад.

Витя, който седеше на леглото на Белов, подскокна и без малко не се заля с водката.

— Значи си станал от онези, които не се съпротивляват, като граф Толстой, така ли? Поднасяш бузата си за втори шамар, а? Ами ако не са ти плеснали шамар, а са ти отрязали крака, какво ще направиш, другия си крак ли ще им дадеш да ти отрежат?

В отговор Белов отбеляза, че ако една идея бъде изведена до нейната крайност, тя се превръща в безсмислица. И че трябва да се прощава, защото това е нещо като психотерапия и сваля тежестта от душата.

— Ей, Сивия, знаеш ли какво — започна Витя със скептична усмивка, — за прошката ми разказа една притча отец Дмитрий, свещеникът, с когото лежах три месеца в чеченския кауш. Притчата се казва „Четирийсетте хаджии и хаджията“...

— Та тъй, хаджиите били древноруски богомолци, които ходели до Божи гроб в Палестина да се покланят на светите места. Събирали се по трийсетина души и всеки давал по малко пари, за да стигнат дотам. А освен това, докато траел пътя им, давали обет за чистота и въздържание от плътско общуване с жените и се заклевали, че ако някой докосне нещо чуждо, ще го закопаят жив в земята. Помежду си се наричали братя.

— Най-главният сред тях бил Касиян и те го избрали за нещо като атаман. Той бил младо и красиво момче, а богомолците били все възрастни. Отишли те в Киев в княжеския двор, там ги приели с почести, нахранили ги, а Касиян се показал пред младата княгиня и тя се влюбила в него. По това време княз Владимир го нямало, бил на лов. Тя започнала да се задява с младежа, да го кани да остане при нея през нощта, а той взел, че ѝ отказал. Понеже бил дал дума да не прави такива неща. Княгинята му се ядосала, решила да му отмъсти и

наредила на слугата си да мушне в чантата на Касиян една скъпоценна чаша.

— На другата сутрин княз Владимир догонил богомолците посред равното поле, претърсил ги и намерил чашата у Касиян. Нямало какво да се прави, братята закопали Касиян в земята до раменете и продължили пътя си. А още в същия миг княгинята в Киев пипнала някаква болест от сорта на хронична гангрена — почнала жива да гние, но не умираше. Такава смрад се носела от нея, че всички се разбягали и нямало кой дори чаша вода да ѝ поднесе. Братята се върнали след половин година, а Касиян макар да си седял закопан в земята, бил жив и здрав. Работата била ясна, станало чудо, защото той не бил виновен за нищо. Отишли всичките в Киев в княжеския двор. А Касиян — право при княгинята. И извършил чудотворство, а от болестта ѝ не останала и следа...

— Разбираш ли, Сиви — обобщи Витя, — той не поискал да ѝ отмъсти, макар че половин година се мъчил в земята. Аз съм лежал в кауша, а на него му е било още по-зле. Отец Дмитрий каза, че Касиян е постъпил по християнски, простил е на врага си и затова е станало чудо...

— Виждаш ли, и аз за същото ти говоря — кимна Саша.

— За същото, ама не е за същото. Само приказките имат щастлив край. А пък там на отец Дмитрий жив му одраха кожата, макар че той беше същият като онзи Касиян. И заснеха това с камера. Какво ще кажеш, трябва ли да им простя за това?

Белов замълча. В този момент той разбра, че всеки човек сам трябва да реши въпроса дали да прости или не. За своите трийсет години Саша забърка много каша, проля се толкова кръв. Беше време да спре...

19.

Веднъж Бакена отново се появи в селището. Целият беше омотан в бинтове, но бе все така зъл и неукротим. Дълго си шушука нещо с Лена, сетне продължи да се мотае из селището и да разпитва за Белов. Не научи нищо, но обеща пак да се върне и да си разчисти сметките с него.

Щом научи това, Белов само се подсмихна. Макар вътрешният глас да му подсказваше, че враговете му са станали с един повече.

Монтираният в шкаф часовник в кабинета на Зорин удари дванайсет часа на обяд. Човекът за специални поръчки на Виктор Петрович — бившият служител на Федералната служба за безопасност Андрей Литвиненко, довършваше доклада си по делото на Белов.

— И всичко това доказва, че преди смъртта си Белов често се е срещал с продуцента и шефа на каскадьорите Киншаков. Сега той работи в Щатите. Може би ще се върне преди зимата. — Литвиненко, който стоеше прав, докато правеше изложението си, млъкна и погледна въпросително към шефа си.

— Защо точно преди зимата? — Зорин откъсна поглед от подредените пред него фотографии на снимачната група на Киншаков, внимателно свали очилата си и се облегна в креслото.

Литвиненко се поколеба.

— Ами, идва Нова година, почват празненствата край елхите... — опита да се пошегува той.

Зорин повъртя очилата в ръцете си и намръщи чело.

— Мислиш ли, че ще си дойде? И че ще смени работата си със Спилбърг заради халтурата по празненствата край елхите? Съмнявам се... Или това беше някаква шега?

Литвиненко си прехапа езика. Той отдавна подозираше, че шефът му е лишен от чувство за хумор, но пък чак дотам... Впрочем, в политиката можеше да се утвърди само човек, който буквално към всичко се отнася изключително сериозно. Работата беше такава.

Андрей се смути, изчерви се, закашля се и бързо започна да излага мислите си, свързани с групата журналисти, които бяха заснели взрива и падането на линкълна от моста в реката.

— В тази група има различни хора. Но от всички за нас най-интересен е репортерът, който прави криминалните хроники — Невзглядов. Той е много подходящ за обработка. Обича да си пийва, амбициозен е и е алчен. Ако наредите да бъде обработен, аз ще се захвана с него.

Зорин се зае да изучава досието на журналиста, което му подаде неговият помощник. За него делото на Белов постепенно започна да отстъпва на втори план. Той се замисли дали си струва да влиза в дългата и тежка война за наследството на изчезналия си партньор. Звънът на телефона го изтръгна от размислите му. Вдигна слушалката.

— Да, Зорин е.

След като изслуша краткото съобщение, Зорин се намръщи. Негов верен човек от президентската администрация току-що му съобщи, че президентът окончателно е взел решение да срине рублата. Това означаваше, че правителството се кани да се откаже от задълженията си по краткосрочните държавни заеми и да обяви хиперинфлация.

Зорин започна да пресмята. Той не държеше парите си в Русия, а в офшорни банки на далечни екзотични острови. Тъй че неговите капитали фактически не бяха застрашени от хиперинфлацията. Работата беше там, че искаше да намаже нещо от срива. И в светлината на тези събития империята на Белов се превръщаше в къде по-реална и лесна плячка от преди.

Зорин грижливо прибра снимките и листовите от досието в папката и я подаде на помощника си.

— Знаеш ли какво, Андрей. Зарежи всичко и се заеми само с този драскач. Изкопай ми го от земята, ако се наложи. И то колкото се може по-скоро. Едва ли чак ще те позлатят за тази работа, но обещавам да те посребря от горе до долу. Само направи каквото ти е по силите. Напред!

Литвиненко излезе от кабинета на шефа си не толкова зарадван, колкото озадачен от щедрите му обещания.

Виктор Петрович Зорин не плащаше напразно на своя информатор. Президентът още не бе успял да увери народа по телевизията в непоклатимостта на рублата, когато върху страната се стовари хиперинфлацията и всички обедняха за миг. В смисъл, разбира се, че не всички, тъй като по закона на Ломоносов-Лавоазие нищо на света не изчезваше безследно и ако на едно място нещо намаляваше в известна степен, на друго място то се увеличаваше в същата степен.

Но повечето предприемачи, които не бяха пряко свързани с експортните доставки на нефт и газ, понесоха значителни загуби: Проблемите не подминаха и империята на Белов. След като се посъветва с Олга, Шмит реши да свика „среща на високо равнище“ всички, които имаха отношение към вземането на решения.

Срещата се състоя в актовата зала на фонд „Реставрация“. Шмит предложи на събралите се — управителите на фирмите, предприятията и наблюдаващите локалните организации на Бригадата — да се изкажат и да направят своите предложения за запазването на империята на Белов. Ала, както е прието у нас, повечето от тях предпочетоха да си замълчат... Няколко души казаха нещо в смисъл, че ще е по-добре да изчакат няколко месеца и да не вземат прибързани решения. Времето било смутно и не било ясно накъде ще задуха вятърът. Олга взе думата последна. За разлика от останалите тя имаше конкретно предложение:

— Предлагам да отворим скритите резерви. Не бива да седим, заврели глави на едното място, а да минем в настъпление. Мисля, че сега трябва да се влагат пари в дълготрайни активи...

Присъстващите се размърдаха, започнаха да се споглеждат, някои прошепнаха в ухото на съседа си една-две гнусотийки, друг се пошегува, че жените имат дълги коси, но... Никой не очакваше от Олга, която всъщност беше далеч от бизнеса, нещо разумно.

— А в какво по-конкретно? — попита един от управителите.

Олга разтвори останената пред нея папка с документи.

— Имам предвид нефт! — каза сериозно тя. — Тук разлиствах едни документи със стари проекти и се натъкнах на любопитен материал...

Това беше проектът за изграждането на нефтопреработвателен завод край Москва. На мястото, където той трябваше да се издигне,

вече бяха излети основите на бъдещите помещения, а инфраструктурата — изградена.

— Шегуваш ли се? Тогава парите не стигнаха за реализирането на този план, а сега, след инфлацията, откъде ще се вземат? — разочаровано ѝ възрази Шмит.

Но Олга не се предаваше. Тя разполагаше с още аргументи в полза на този сложен ход.

— В този проект са ангажирани немски партньори. Тях нашата инфлация не ги засяга, те още не са успели да пуснат корени тук. По-скоро биха хукнали да бягат оттук, колкото сили имат. Могат да го направят! Но в тази ситуация за тях има и плюсове! В момента всеки долар е два, че дори и три пъти по-скъп. И рушветчиите ще си поукуротят апетита. Сега изобщо не е време да си търсиш правата. Въпросът е дали сега германците ще поискат да вложат пари в Русия. Трябва да ги убедим, че с оглед на бъдещето те никъде другаде не биха купили толкова евтино собственост както в Русия и че това е единственият им шанс.

Започнаха да разглеждат проекта от различни гледни точки. Дори и мълчаливците се оживиха и се захванаха да обсъждат вариантите на поведение на пазара в условията на хиперинфлация. В крайна сметка престъпната общност се обедини около мнението, че този план е перспективен и че си струва да го реализират. Особено сега, на фона на общия спад на печалбите.

Единствено Шмит недоверчиво клатеше глава. За разлика от останалите, той много добре разбираше, че в тази работа освен цивилни германци има и чеченски предприемачи, които притежават мрежата от бензиностанции. Те се славиха със своя вълчи апетит, което ги правеше опасни не на последно място и за партньорите им. Когато човек имаше общ бизнес с чеченци, трябваше да държи пръста си на спусъка. Носеха се слухове, че търгуват и с фалшиви долари... Но в крайна сметка проектът беше приет единодушно.

От този момент нататък започна триумфалното шествие на Олга към върховете на властта: тя беше призната за шеф и наследница на Белов.

20.

Още първата среща на Шмит с Асланбек и Муса потвърди опасенията му. По-възрастният от партньорите им — Асланбек, веднага хвана бика за рогата.

— Строежът беше замразен на нулевата кота — каза той. — Там работата е направо никаква. Хайде да предложим на германците да изкупят завода и да го правят каквото си щат.

Шмит съсредоточено погледна Асланбек. Мисленето на планинеца беше просто като две и две четири. Той първо искаше да получи съгласието на Шмит за продажбата на завода на германците, да сключи договор с тях, а после просто да се отърве от партньора си и да лапне всички мангизи. Хората на Асланбек бяха страхотни майстори на тези номера. Целият проблем се състоеше в това дали ще се справят с Шмит.

Сега, когато войната в Чечня беше позатихнала, Асланбек с лекота можеше да домъкне в Москва достатъчно многобройна бойна група. Оставаше му само да въоръжи бойците, но и това беше единствено въпрос на техника. Възелът от интриги и противоречия все повече се затягаше около бъдещия нефтен гигант.

Жителите на селището Картаген дори не предполагаха, че над главите им се струпват облаци.

В бара „При татко Карло“ беше многолюдно и задимено, под тавана се пластеше пелена от цигарен дим, пронизана от лъчите на малките цветни прожектори. Носеше се приглушена музика, нещо в ритъма на блуса. Почти всички масички бяха заети, а между тях с угрижен вид сновяха забързани сервитьори. Андрей Литвиненко се добра до бара и махна на бармана.

— Джин с тоник. — И сложи върху плота двайсет долара. — Би ли ми казал къде мога да намеря Невзглядов?

Без да го поглежда, барманът отмъкна банкнотата и посочи с пръст към другия край на бара.

— Ей го там, онзи с коженото сако.

Андрей се втрени в обекта. До този момент го беше виждал само на телевизионния екран. Прочутият репортер беше на средна възраст, имаше широки рамене, гъста грива и силен басов глас. Около него кръжаха няколко млади оплескани с грим момичета. Те гледаха Невзглядов с обожание, както простосмъртни — полубог. Той наистина имаше изумителни очи: големи и сини като небето. Репортерът умееше да им придава израз на патологична честност, което до голяма степен му помогна да се издигне в телевизията.

Литвиненко го приближи в гръб и фамилиарно го потупа по рамото. А когато журналистът се обърна, му подхвърли с възможно най-дружелюбния тон:

— Виж, Юра, хайде за малко да се дръпнем настрани, а? Трябва да си поговорим за нещо.

Журналистът премери с поглед наглия непознат. В този висок младеж с лице на кандидат на науките и тяло на културист имаше нещо, което го накара да се отнесе сериозно към думите му. Естествено, нямаше как да се досети кой е Литвиненко, тъй като го виждаше за пръв път в живота си, затова реши, че просто не може да си спомни къде се е срещал преди с него. Но за всеки случай се усмихна и попита:

— А за какво ще си говорим?

Литвиненко закачливо разпери ръце.

— За мангизи, разбира се. Или теб парите вече не те интересуват?

Журналистът скри дружелюбната си усмивка, плесна най-близко стоящата до него приятелка по задника, за да му направи път, и тръгна след непознатия. Те завиха зад ъгъла на залата, където се настаниха на свободна масичка, която Андрей беше запазил предварително, след като установи къде и кога може да „спипа“ журналиста. Сервитьорът прие поръчката на Литвиненко, която се състоеше от две текили. Оказа се, че пред всички напитки на света репортерът предпочита точно тази.

Известно време мълчаха и току си хвърляха по някой поглед. Литвиненко си събираше мислите в главата, а Невзглядов не искаше да прищпорва събитията. Най-сетне Литвиненко започна.

— Кажете ми, Юра, ти ли засне смъртта на Александър Белов?

Невзглядов остави чашата с текила на масата и някак си се напрегна. Въпросът очевидно не му достави удоволствие.

— Да речем, че бях аз. И какво от това? — попита той без грам ентусиазъм.

Литвиненко запали цигара и се усмихна успокоително.

— И нищо ли не ти се стори странно? — попита той. — Нямаше ли инсценировка?

Невзглядов беше направил името си от подобни сензации, та затова дори самото предположение за инсценировка му се стори оскърбително. Той едва не скочи от мястото си.

— За каква инсценировка говорите? Снимах, каквото се виждаше!

Литвиненко поклати глава.

— Ти не ме разбра. Не казвам, че е била твоя инсценировка. Помисли си добре, спомни си. Докато снимаше, нямаше ли чувството, че всичко това се разиграва специално за теб? За вас? Искам да ти направя предложение, което ти все още можеш да откажеш. Помисли си още веднъж, това е важно. Цената на въпроса е животът.

— Чий живот? — попита журналистът.

— Включително и твоят... — Литвиненко извади химикалка, написа на салфетката петцифрена сума в долари и я премести с показалеца си по масата в половината на събеседника си.

Невзглядов взе салфетката в ръка, разглади я и се вторачи в нея като първокласник, който се опитва да проумее някакъв твърде сложен за него текст. Лицето му пребледня, а стиснатите му устни подсказваха, че в него се води трудна вътрешна борба. Литвиненко реши, че знае повече, отколкото му се ще.

— Какво се иска от мен? — попита журналистът.

Литвиненко му подаде визитната си картичка.

— След един час ще ми се обадиш на мобилния телефон, аз ще ти кажа кога да дойдеш.

И без да се сбогува, той се отправи към изхода на бара.

21.

Хасавюртският мир не донесе никакъв мир, а временно примирие, при това твърде нестабилно и несигурно. Чеченците нямаха намерение да се съгласяват с присъствието на федералните власти, а руснаците — с позора на военното поражение. Страните се върнаха на изходните си позиции, за да посъберат сили и най-вече — пари.

Генерал Хохлов все по-често започна да се замисля за перспективите при решаването на този конфликт. Да се спечели войната с партизаните в условията на планинските местности и подкрепата на тяхното население беше невъзможно... Това всеки глупак го разбираше. Но и чеченците не искаха или не бяха в състояние да разберат, че Русия няма да допусне да загуби тази война... Просто по силата на това, че е по-голямата държава — те бяха като Земята и Луната. Луната не можеше да напусне притегателното поле на своята планета... Двете небесни тела бяха свързани с хиляди невидими силови полета...

Генералът натисна копчето на интеркома и помоли секретарката да извика Веденски. Когато влезе в кабинета, полковникът първо видя гърба на шефа си, застинал пред огромната карта на южните райони на Русия. В същия миг Хохлов се обърна и, след като начерта с ръка кръг, в центъра на който се озова метежната Чечня, мрачно рече:

— Кажете ми, Игор Леонидович, какво правим на тази територия? Какво бомбардираме там, по кого стреляме? Ако искаме да унищожим чеченската промишленост и финанси, би трябвало да бомбардираме Москва. Тяхната икономическа мощ е тук. А пък живата сила на бунтовниците може да бъде изтребена по-лесно, ако ги въвлечем в престрелки с нашите мутри, вместо да ги гоним из дивите планини.

Генералът предложи на полковника да седне, но самият той остана прав. Веденски си направи извода, че му предстои труден разговор.

— Знаете ли кои са ухабитите? — попита най-сетне генералът.

Веденски имаше представа за тях в най-общи линии — знаеше ги само от телевизионните репортажи.

— Мисля, че са някакви мюсюлмански сектанти, нещо като ислямските калвинисти — предположи той. — Радатели за нравствена чистота, за строго спазване на Корана, за фундаментализъм и други такива. Досега не ми се е случвало да работя в тази посока.

— Боя се, че сега ще ви се наложи.

Хохлов се приближи до прозореца и известно време мълчешком разглежда площадката долу. По улицата в непрекъснат поток се движеха автомобили и гъста тълпа от хора. Какво ли щеше да стане, ако ухабизмът дойдеше тук в своя най-лош и агресивен вариант.

— Аз не се пошегувах, когато казах, че ще ни се наложи да воюваме тук, в собствения си дом — рече генералът. — Пред нас се изправя нов враг — неуловим и безмилостен. Това е ислямският тероризъм. Ухабитите са готови на всичко. Те са добре обучени, въоръжени и фанатични. А най-опасното е, че имат покровители в „горните слоеве на атмосферата“.

И генералът разказа на Веденски, че по оперативни данни известните предприемачи Асланбек Мокоев и Муса Джохаров напоследък са развихрили активна дейност, завземайки нови и нови територии от руската промишленост. Във финансовите им операции ги закрилял членът на Съвета за безопасност Зорин и магнатът Берестовски, а за силовите си операции те използвали бойните групи на ухабитите, които пристигали от Чечня и действали скорострелно. Идвали тук, свършвали си работата и изчезвали.

— Доколкото разбирам, искате да ми поръчат разработката на тези войнствени кавказци? — досети се Веденски.

— Правилно ме разбираш — потвърди генералът. — Върви и състави план за действие. И не забравяй за Белов. Е, желая ти попътен вятър...

22.

Белов се събуди рано, навън едва бе започнало да се съмва. Отначало не разбра какво го е разбудило. Оказа се, че са риданията на Лена, които тя едва сдържаше. Той се взря в мрака и я видя да седи в леглото със свити крака, обгърнала коленете си с ръце и притиснала лице в тях. Саша стана от леглото и се приближи до нея. След онази тяхна кратка близост, сякаш черна котка им пресече пътя един към друг. При това инициатор на отчуждението беше Лена. Тя упорито се правеше, че през онази нощ между тях не се е случило нищо. На Александър му оставаше само да гадае каква е причината за тази рязка и непровокирана от нищо промяна в нея.

Леко докосна рамото ѝ. Лена подскочи, сякаш я бяха ударили, и обърна към него разплаканото си лице. Този път не се опита да скрие обезобразената си от белега буза, както правеше обикновено.

— Какво има? Какво още искаш от мен?! — разкреця се тя и вдигна пълните си с омраза очи към него. — Да, аз съм боклук! Продажна, развратна твар! Да, аз съсипах живота ти! А заедно с него, съсипах и своя живот! Но нямам нужда от твоето съжаление, запомни това. Нямам нужда от теб! Ако си оздравял, можеш веднага да се измитах оттук и да вървиш където ти видят очите. Не те задържам! — Тя закри лицето си с длани и отново се разрида.

Белов се слиса, тъй като по-скоро той беше човекът, който би могъл да има претенции към Лена. Но Саша искаше само човешко отношение към себе си. Откъде се бе взела тази омраза у нея? Може би не беше прав и не биваше да се връща към близките си отношения с нея? Само че това бе станало от само себе си, спонтанно и непредвидено. Някой много сполучливо беше казал: „Не ровете старите гробове, в тях се крие опасност от нова беда!“ Но каква беше вината му? Заля го вълна от обида.

— Ти не си боклук и не си твар, ти си просто глупачка! — ядоса се той и излезе от бараката, след което старателно затвори вратата подире си.

За да се поуспокои малко, се отправи по познатия му път към върха на хълма, обрасъл с орехови храсти. Качи се на камарата плочки и се замисли. Състоянието на Лена го тревожеше не на шега. Трябваше спешно да вземе някакви мерки, но какви? Не беше психолог, а тук като че ли имаше нужда от помощта на професионалист. Самата Лена не желаше да помогне нито на него, нито на себе си и не правеше опити за контакти. Пълна безизходица.

За да се разсее от безплодните размисли, Белов реши да ангажира ума си с нещо друго. Той въздъхна и огледа селището, което се простираше долу между сметището и строежа. Трябваше да отдаде дължимото на покойния Пчела. Той бе замислил и започнал това начинание с размах. Виждаше се дори сега, въпреки че строежът бе изоставен, а оборудването — разграбено.

Най-сетне Белов си спомни тази история. Проектът за строителството на нефтопреработвателния завод обещаваше добри приходи и не беше осъществен заради алчността на местните чиновници, които поискаха огромни рушвети. На хората на Асланбек дори им се наложи да отвлекат жената на един от най-упоритите бюрократи. Той веднага се съгласи с предложените условия, а останалите последваха примера му.

Започнаха строителството с ударни темпове, без да дочакат официалното разрешение, тъй като вече никой не се съмняваше, че ще го получат. Закараха на строежа материали и техника и монтираха огромен брой фургони за нелегално пребиваващите тук строители. Но в този момент федералните власти в цялата страна започнаха негласна, но жестока битка за изтласкването на чеченския капитал. В същото време се наложи чеченските бунтовници спешно да се върнат в родината си.

След смъртта на Пчелата, Фил и Космос Саша престана да се интересува от империята си и от собствените си безбройни проекти. Местните чиновници се възползваха от удобния момент, хванаха строителите на нефтения гигант за гушата, наложи се да закрийт обекта и строежът беше спрял. Естествено, най-големи загуби понесоха германците...

Фьодор разказа на Саша какво се е случило след това. Пазачите, които били оставени да консервират обекта, избягали след една седмица, защото близостта на бунището, заселено с клошари, правело работата им опасна за живота. И както става в такива случаи, всичко останало в ръцете на мародерите.

Те докопали богата плячка. Само бекярските фургони били толкова много, че стигали и оставали за всички клошари в Москва и Московска област. Същински рай за бездомниците. Клошарски комунизъм с окончателно решаване на жилищния въпрос.

Бившите строители — украинци и молдовци, се настанили в част от бараките, тъй като просто нямали къде да се даят. Направили нещо като групировка, която оглавил техния бригадир — молдовецът Михай Лупу, по прякор Румънеца. Известно време бившите работници се сдобивали с пари за прехрана като разграбвали и разпродавали неизразходваните материали. Някои пък и тръгнали да строят вили.

Били страхотни времена. В отговор на всяка молба на клиента да му поправят банята, да му ремонтират камината или да му оправят водопровода пролетариатът отиграно избоботвал: „Дай хиляда гущера!“ И ги получавал! Да не говорим за строеж на вила или на въпросната баня! След като приключел със строежа, всеки гастарбайтер искал да бъде засипан с листопад от долари. С тези пари можел да се върне в родната си Жмеринка или Флореща като Рокфелер. Но след хиперинфлацията всички нелегални труженици отново се събрали на бунището. Лесните времена свършили.

Групировката на Михай Лупу била добре организирана и много единна, тъй като всичките ѝ членове били чуждоземци за местните. А, както е известно, външната заплаха обединява. Нелегално пребиваващите успели да изместят бившите обитатели на сметището и сами започнали да се занимават с боклукчийски бизнес. Сметището давало средства не само за препитание. Отначало аборигените и пришълците започнали по навик да делят къщурките и плячката, но много скоро разбрали, че всъщност нямат какво да делят. Имало за всички. Така разнородното население на сметището и строежа заживяло спокоен и мирен живот.

Замисленият Белов не чу веднага неравните стъпки на Витя. Накуцвайки, той се изкачваше по хълма от страната на селището. Беше сам.

— Къде си посял Федя? — попита Белов младежа.

Той седна до него на плочките, измъкна от джоба на китела си „Беломор“ и предложи папираса на Белов. Бавно запушиха. Затова Витя не му отговори веднага.

— Отиде със Степанич да разнесе колбаси по обектите. Вчера изхвърлиха цял фургон със салам и сега той ще го върне там, откъдето са го взели. При Степанич има строг ред и никакво пресортиране. А ти защо си такъв мрачен? — присви очи Витя. — Настроение ли нямаш?

Белов кимна. Но не се впусна да му обяснява за Лена и техните отношения, а прехвърли разговора на друга тема.

— Нямам настроение. Чувал ли си за хиперинфлацията?

Витя се озъби в усмивка до ушите.

— Ха! Изобщо не ми пука от твоята хиперинфлация. Тя не ме засяга по никакъв начин. Нямам спестявания в рубли, а в долари — още по-малко.

Белов само поклати глава. Беше напълно безсмислено да разговаря на тази тема с новите си приятели. Те живееха като пеперуди едnodневки, без да се замислят какво ще стане утре и дали изобщо слънцето отново ще изгрее. Също като детското стихотворение:

*Божията птичка няма
нито грижи, нито мъки,
тя гнездо си свива само,
там за да замлъкне.*

И най-вероятно тъкмо заради този свой безгрижен нрав те се бяха озовали на бунището на живота. Може би човек трябваше да живее точно така? Да не си създава излишни проблеми, а още по-малко — да позволява да му натрапват чужди? Работата беше там, че сега като че ли случаят беше точно такъв! Затова Белов се захвана да набива в главата на Витя елементарни неща:

— Виждаш ли тези основи и инфраструктурата? Можеш ли поне да си представиш какви мангизи са вложени в този строеж? А можеш ли да пресметнеш печалбата? Та това е нефтопреработвателен завод, не пивоварна. Мислиш ли, че ще забравят за нас? Дръжки ще забравят! Тъй че, ако не днес, то утре очаквай гости.

Витя озадачено почеса върха на носа си. На него и през ум не му бе минавало, че на техния „достоеен и обезпечен живот“ може да настъпи край. Но по силата на някаква своя вродена особеност Белов внушаваше на събеседника си доверие към себе си и към думите си. Така стана и този път. Витя веднага му повярва.

— И какво, никакви варианти ли нямаме? — тихо попита той.

Белов поклати глава и рече с гласа на Елцин:

— Както казват в Кремъл: „Друга алтернатива няма.“

Витя се замисли. Военният му опит и склонността към силови решения му подсказваше най-простия и ефективен метод за решаването на този проблем. За да не дойде Мохамед при планината, тя трябва да бъде премахната... Това е то!

— Дали пък да не взривим всичко? — предложи разпалено той и изстреля по посока на строежа неугасената си папироса. Тя прелетя по дъгообразна траектория като малка балистична ракета и падна на около пет метра от тях.

В отговор на предложението Белов се усмихна. Стори му се твърде елементарно и радикално. Но много съблазнително.

— Да го взривим ли? — уточни той. — Че защо не, има ли с какво?

Витя скокна и посочи към хоризонта с широк жест: вече се съмваше, над тях като армада месери се носеше облак врани.

— Ама и ти си един! Сергей, още ли не разбираш къде си попаднал? Това е сметище! Тук е пълно с всякакви благини, а пък експлозивите от най-различен вид са повече от всичко останало. И изобщо не знаем какво да ги правим. Палим печките с керосин, понеже гори много хубаво. Ама не ни стиска да го продаваме. Двама от нашите се опитаха да пласират десетина литра. Единият го уби купувачът, а другия го спипаха ченгетата.

„Може пък Витя да е прав — помисли си Белов. — Защо да не спретнат тук една Хиросима и Нагасаки и толкова!“

Той си представи на мястото на строежа изкоп като лунен кратер.

— Виж какво, това е страхотно, но сам разбираш, че е нереално. Тук ще са нужни вагони с експлозиви или атомна бомба. А как стои въпросът с pistolетите? Намират ли се наоколо?

— Колкото до атомната бомба, не съм сигурен, че няма... Ако потърсим, може и водородна да намерим — обясни Витя, след като

улови изненадания поглед на Белов. — Това беше шегичка! Положението с pistolетите е по-различно. Някой някого утрепе, а сетне хвърли pistolета в контейнера за смет. Оттам той отива в боклукчийския камион и накрая пристига при нас. Но се случва рядко. А бе, аз имам един наган с четири куршума. Но той е само за краен случай. Иначе, за разни житейски неща си има хладно оръжие. Ножове, тояги. Лично аз предпочитам брадвата, като Разколников... Ела, ще ти покажа нещо.

Те вървяха близо половин час по посока на сметището. Найсетне Витя спря до един отвор в земята, който приличаше на дупка. Оказа се, че е изоставена землянка.

— Преди клошарите се скатаваха тук, докато строителите не изоставиха фургоните си — обясни Витя. — Влез вътре.

Землянката се оказа тъмна, но доста широка. Вътре вонеше непоносимо на нещо лютиво и неприятно. Подът беше пръстен, а за да не се рони пръстта от стените, те бяха покрити с парчета шперплат. В най-отдалечения край имаше печка, струпана от парчета счупени тухли. Белия се спъна в нещо. Вгледа се и видя, че е мина.

— А стига бе!

— Не се бой — успокои го Витя, — вече е обезвредена. Това е моята лаборатория — добави с гордост той. — Тук правя експлозиви.

Белов се огледа, за да види дали наоколо няма готови продукти. Витя се досети какво търси.

— Ей там, в ямата ги крия — обяви той и направи неопределен жест с ръка. — Да не мислиш, че съм смахнат, да ги държа тук? И ние все нещо вдяваме. Хайде, да вървим, да излезем навън, тук не бива да се стои дълго.

След като се озова на чист въздух, Белов на няколко пъти вдишва и издишва дълбоко.

— И много ли експлозиви си направил? — попита той.

— Ами, има десет-петнайсет килограма — отвърна Витя. — Не зная колко са точно, не съм ги теглил. Може да потребват, нали?

— Може, и то много скоро — обнадежди го Белов.

23.

Служителите на Федералната служба за безопасност Змиенко и Воскобойников следваха колата на Шмит на максимална дистанция. Бяха поели наблюдението на обекта от високата елитна жилищна сграда в покрайнините на Москва. Тяхната незабележима сива лада, оборудвана с мощен роторен двигател неотклонно се движеше като опашка зад мерцедеса на Шмит. Змиенко караше колата уверено, но изпреварваше само в краен случай и веднага се връщаше в средното платно, където винаги можеха да се скрият зад някой автобус или камион.

— Не рискувай — предупреди Воскобойников колегата си. — Приближи се малко, че ще вземе да се измъкне на светофара. Колите са много, няма да ни забележи.

Змиенко сви рамене и увеличи скоростта. Движещият се пред него микробус тъкмо се бе отклонил наляво, за да направи завой и пред тях се отвори свободно място. Но в този момент сив нисан се шмугна пред тях и застрашително ги засече отдясно. Номерата му бяха покрити с кал. Змиенко изруга.

— Мамка му, скапана отрепка! Сигурно вчера си е купил книжката.

Воскобойников се навъси.

— Този нехранимайко не е случаен. Забелязах го още до блока на Шмит. Според мен тия момчета вършат същото като нас. Само че на тях заплатата не им я плаща държавата. Тъй че поизостани малко, ще попасем и него.

Той не се лъжеше. Нисанът повтаряше всички маневри на движещия се пред тях мерцедес. Задачата на преследвачите се усложни. Воскобойников се свърза по радиостанцията с началника си и му съобщи за появата на конкурентите. Той обеща да им изпрати подкрепление.

— Ако обектите се разделят преди пристигането на нашата група, вие продължете след нисана. Подкреплението ще поеме Шмит.

В това време мерцедесът на Шмит спря пред сградата на фонд „Реставрация“. Веднага щом Шмит изчезна зад огледалните врати, движещият се след него нисан потегли с пълна скорост от мястото си и сви в пресечката.

— Давай! — възкликна Воскобойников, но и без да му нарежда Змиенко вече натискаше газта. След като подминаха пресечката, видяха нисана, който се движеше с висока скорост по успоредната улица.

— Измъкнаха се гадовете! — изруга Змиенко. — Нещо се объркахме!

Воскобойников трескаво дърпаше към себе си микрофона на радиостанцията.

— Дай газ, преследвай го открито. Ей сега ще се свържа по радиостанцията със служителите на пътната полиция да ги спрат на най-близкия пост.

Змиенко демонстрираше чудеса от шофьорско майсторство. За няколко минути той не само не изгуби движещия се с максимална скорост нисан, но дори го догони. Пътят минаваше между корпусите на един завод, заобиколен от бетонни огради. Беше някаква промишлена зона. Коли почти нямаше и двамата шофьори можеха да изцедят от колите си максималната им скорост.

Най-неочаквано нисанът рязко намали. И почти спря. Змиенко тържествуващо погледна ортака си.

— Сега сами ще ги спипаме. Пригответи се! Ще ги гепим топли-топли!

Воскобойников бръкна да извади пистолета си. В тяхната работа оръжието трябваше по-скоро да се крие, отколкото да се вади, затова носеха оперативните си кобури под якетата и леките тънки пуловери. Пистолетът се закачи за дрехата му и не искаше да излезе. Воскобойников изруга през зъби и го дръпна по-силно. Чу се звук от съдран плат. В същия миг Змиенко наби спирачките. За да не забие чело в предното стъкло, Воскобойников беше принуден да изпъне ръце напред и да се опре в таблото. Пистолетът падна на пода на колата. Воскобойников се наведе да го вземе и в този момент чу точно над главата си барабаненето на сухи удари върху предното стъкло. И едва след това — откос от автомат.

Змиенко извика. Воскобойников усети как колегата му се стоварва върху него с цялата си тежест. По ламарините на ладата като оловен град барабаниях куршуми. Всичко, което можеше да направи Воскобойников, беше да измъкне дясната си ръка с пистолета и да произведе няколко изстрела наслуки по посока на противника. Откосите от автомата спряха, изрева мотор, гумите на нисана изсвириха и скоро всичко стихна.

Едва тогава Воскобойников усети остра болка между ребрата: един от куршумите го бе уцелил. Той стисна зъби, за да не простене, отстрани безжизненото тяло на Змиенко и предпазливо надникна навън. Наоколо нямаше никого — нито отпред, нито отзад. Колата им приличаше на решето, купето беше засипано със стъкла и обилно обляно в кръв. Беше кръвта на Змиенко. Капитанът бе застинал в неестествена поза в полулегнало положение, отметнал глава назад, и гледаше в тавана с мъртъв, стъклен поглед.

На сутринта първата работа на Виденски бе да повика капитан Воскобойников при себе си. Той влезе в кабинета му на секундата, сякаш бе чакал зад вратата да го поканят. Лявата му ръка висеше на превръзка, а младежът изглеждаше като излязъл от гроба: лицето му беше бледо, все едно цяла нощ му бяха източвали кръвта. Под очите му имаше тъмни кръгове.

Виденски се навъси, като че ли неизвестните лица бяха ранили не подчинения му, а самия него.

— Как си? — попита — Можеш ли да докладваш? Много ли те боли ръката?

— Търпи се — отвърна сдържано Воскобойников. — Може да се каже, че се отървах с лека уплаха. Но на Змиенко не му провървя... И семейството му осиротя, а пък има три деца, едно от друго по-малки.

— Да, жалко за момчето — въздъхна Виденски. — Ще ги докопаме, не се съмнявай. И то в най-скоро време.

Полковникът покани ранения да седне, а след това се настани на мястото си зад Т-образната маса. Помълча малко, събирайки мислите в главата си, и погледна към Воскобойников.

— Както и да е, да се върнем към нашата работа. Ако си в състояние, разкажи ми какво стана. Започни с Шмит.

Воскобойников доложи подробно за резултатите от наблюдението на Шмит. Полковникът много се интересува от отношенията на Шмит с Олга Белова, чието моминско име бе Сурикова. Те с всеки изминал ден ставаха все по-близки. Останалото от доклада на цивилния сътрудник не съдържащо нищо, което да заслужава особено внимание на Виденски. В края на разговора те отново се върнаха към трагичните събития от предишния ден.

— Виждали ли сте преди този нисан? — попита Виденски.

— Не — уверен бе Воскобойников. — Иначе щяхме да го засечем. Преди не е имало паралелно наблюдение над Шмит. Или поне не се е случвало често. Може да са били частници от някоя охранителна фирма или бандити. Второто е по-вероятно — и той машинално хвана простреляната си ръка.

Виденски не отговори нищо. Той много добре знаеше, че повечето охранителни фирми всъщност са истински престъпни групировки. Отслабени от безкрайните реорганизации и изтичане на кадри правозащитни органи не бяха в състояние да контролират растящите като гъби след дъжд частни охранителни фирми.

Полковникът благодари на оперативния работник за добрата работа и го отпрати вкъщи да си почине и да възстанови силите си.

Виденски нямаше намерение да се среща с Шмит в скоро време. Полковникът не разполагаше с достатъчно материали, за да го вербува, освен това клиентът трябваше да доузрее. Но след смъртта на Змиенко ситуацията се промени. Сега можеше да притисне Шмит с шайката от нисана, която го преследваше. И Виденски се отправи към офиса на фонд „Реставрация“, но първо предупреди за посещението си там по телефона.

Шмит очакваше полковника във вестибюла в компанията на тримата си ангели хранители. Виденски възприе това като добър знак. Те се качиха с асансьора и се отправиха към офиса на Шмит. Той освободи с жест охраната и покани полковника да седне. Виденски реши да изиграе тази партия в агресивен стил и затова веднага хвана бика за рогата.

— Както чух, Дмитрий Андреевич, вие имате сериозни усложнения с прокуратурата, така ли е? — поинтересува се той,

изобразявайки съчувствие.

Шмит подскокна, но тутакси се взе в ръце и спокойно каза:

— Извикаха ме в прокуратурата като свидетел. Аз нямам нищо общо с убийството на Каверин!

Веденски се усмихна и кимна няколко пъти в знак на съгласие е твърдението на събеседника си.

— Аз изобщо не се съмнявам, но трябва да убедите и прокуратурата в това. Ще кажа нещо повече. Ние знаем кой уби Каверин. Предполагам, че и вие също знаете.

Шмит погледна въпросително полковника. Той оцени като шантаж напомнянето, че са го викали в прокуратурата, и това не му се хареса.

На свой ред Веденски съсредоточено следеше лицето на Шмит и се стараеше да улови и най-малките оттенъци в изражението му.

— Знаем, че Каверин е убит от вашия бивш шеф Александър Белов. Ние дълго време си сътрудничихме с него, той беше изцяло и напълно наш човек и сега много ми липсва.

— Трудно ми е да повярвам, че Саша е бил доносник на ченгетата — подхвърли недоверчиво Шмит.

Полковникът пусна покрай ушите си това обидно словосъчетание. Разбираше, че рискува, когато избра тактиката на настъплението, но пред очите му стоеше обляното в кръв лице на капитан Змиенко. Това нямаше да е последната смърт в историята с нисана. За да предотврати смъртта на още хора, трябваше да играе ва банк.

— Знаете ли какво, Дмитрий Андреевич — каза колкото се може по-убедително Веденски, — вие не си представяте достатъчно точно формата на сътрудничество между гражданите и органите за сигурност. Саша изобщо не беше доносник, както вие се изразихте.

И Веденски му изложи накратко своята версия за съвместната си работа с Белов. Наложил му се да спомене и името на Каверин.

— Значи и той е работил за вас, така ли? — каза разочаровано Шмит, след като изслуша разказа на полковника. — И затова вие не сте помогнали на Белов в борбата му с Каверин. И на Каверин също не сте помогнали. Сега вече е ясно защо. Искали сте да използвате метода на естествения подбор. Но се оказало, че победител няма.

Веденски не сдържа усмивката си.

— Че защо да няма победител? Има победител. И това сте вие, Дмитрий Андреевич.

Шмит леко потръпна и за миг изгуби самообладание. Смущението му не остана скрито от Веденски. Полковникът разбра, че има всички шансове за победа в този дуел. Затова започна да излага събитията, настъпили след смъртта на Фил, Пчелата и Космос, чак до момента на покушението срещу Александър Белов на летището. Разказваше ги толкова подробно, сякаш сам бе участвал в тях.

— Но ние така и не успяхме да установим кой е стрелял — завърши повествованието си Веденски. — На мен обаче ми се струва, че вие знаете и кой е поръчителят, и кой е изпълнителят — добави той. Гледаше събеседника си, сякаш не бе казал нищо.

Макар да не се издаде, Шмит беше въвн от кожата си. Осъзна, че представителят на най-могъщата организация в Русия го е спипал, разнищил и притиснал до стената. Очакваше последния въпрос или, по-точно, не въпрос, а обвинение. Но то не последва.

Най-неочаквано Веденски смени темата на разговора. Той започна да разяснява на Шмит положението в държавата и каза, че политиците като Елцин, Черномирдин и тям подобни идват и си отиват, а те, слугите на отечеството, остават. Той му припомни, че като офицер, макар и бивш, Шмит трябва да поставя над всичко не личните си, користни интереси, а всеобщото благо и интересите на страната. Уведоми го, че в днешно време силовите ведомства са в подем след дългите години на упадък и гонения. И че сега сътрудничеството с тях е пълно с перспективи. Накрая Веденски съобщи на Шмит за синия нисан с покритите с кал номера и за смъртта на своя оперативен работник.

— Кой би могъл да ви следи? — попита той.

— Кой ли не — разпери ръце Шмит. — Враговете нямат свършване. Моите никак не са малко, а сега към тях се прибавиха и враговете, които наследих от Белов.

— Не, това не е „кой ли не“ — възрази полковникът. — Това са истински бандити, които на това отгоре не знаят прегради и са жестоки. Те са истински професионалисти, макар да са отрепки. Повтарям, моите хора се опитаха да ги преследват и попаднаха в засада. Единият офицер беше убит, а другият — ранен. Имайте предвид, Дмитрий Андреевич, че вашето положение е изключително

тежко, знайте, че това е само началото, а нататък ще стане още по-лошо. Никой освен нас не може да ви помогне. Предлагам ви взаимно сътрудничество с двустранна изгода. Вие ще помогнете на мен, а аз ще помогна на вас. И, забележете, никой не ви заставя да правите това. Ако вие кажете „не“, ще смятаме, че разговорът не се е състоял. — Той замълча, въпросително загледан в Шмит.

Дмитрий потъна в размисъл. Животът му се бе подредил така, че беше принуден да напусне службите и да се лепне за престъпниците. Но всичко би могло да е и друго, ако не бе разпадът на Съветския съюз и последвалата разрухата. Сега щеше да опъва кайша в някое поделение на Министерството на вътрешните работи или да се поти на някоя гореща точка под вражеските куршуми. Но за сметка на това на душата му щеше да е по-спокойно! Каквото и да говореха, сегашните му живот и дейност не му доставяха удоволствие. Освен това, нали и навремето пиратите са постъпвали на държавна работа като Морган и други подобни. В края на краищата кое беше по-почтено? Пък и беше по-добре в борбата за своя живот и за живота на Иван и Олга да има могъщ съюзник в лицето на Виденски и неговата Кантора. Не те, а Шмит щеше да ги използва за своите цели, каквото и да си говореха тези шибани ченгета.

— Добре, приемам вашето предложение — каза той най-сетне. — Разбирам всичко... Сега сигурно трябва да подпиша някакви документи?

Вътрешно Виденски тържествуваше, защото бе постигнал целта си. Бе настъпил моментът да направи техните отношения по-доверителни. Затова полковникът се усмихна широко.

— Няма да официализираме отношенията си с вас, няма да има никакви, пази боже, декларации. Това е просто джентълменско споразумение. Та ние сме големи хора.

И той приятелски смигна на Шмит. Последният му отвърна с кисела усмивка, в която впрочем нямаше нито огорчение, нито обида. Съюзът беше сключен, а агентът бе съхранил достойнството си. И всеки от събеседниците смяташе, че именно той е спечелил партията...

Шмит усети, че е направил тази крачка много своевременно още на другия ден, когато секретарката му съобщи, че Тариел

Автандилович го търси по стационарния телефон.

— Свържете ме — разпореди се Шмит и се намръщи. „Започна се!“ — помисли си мрачно той.

Телефонният му разговор беше дълъг и труден. Тариел говореше от името на крадците с претенции за част от наследството на Белов. На пръв поглед исканията му бяха умерени. Но Шмит знаеше, че ако се съгласи да даде дори и една съвсем мъничка част, в най-скоро време ще изгуби всичко. Освен това никак не му хареса фактът, че Тариел знае за строителството на нефтопреработвателния завод. Откъде ли бе научил? Сигурно някой от участниците в Големия съвет ги беше издал. Отвратително! Затова той не му отговори нито „да“, нито „не“, а обеща да си помисли.

Веднага сред разговора с крадеца Шмит потърси по телефона Виденски. Него го нямаше. Секретарката на полковника му съобщи, че Виденски е на доклад при генерала.

24.

В това време в кабинета на генерал Хохлов се водеше много важен разговор. Хохлов трябваше в изключително деликатна форма да обясни на подчинения си, че започват игра, в която поражението ще им коства кариерите, че дори и главите.

— Знаеш ли какво, Игор Леонидович — обърна се той към полковника, — не искаш ли да надникнеш в личното си дело при кадровиците? Аз с голямо удоволствие бих надникнал в своето. Ще ти кажа честно, прелиствал съм твоето досие. Общо взето, твоята характеристика е добра. Има само една черта, която не те краси. Ти си муден човек. Независимо дали обядваш в столовата или работиш. Но това също си има добри страни. Така съм сигурен, че няма да забъркаш някоя каша в критична ситуация.

Веденски се усмихна с разбиране.

— Искате да кажете, другарю генерал, че сега е възникнала точно такава ситуация, така ли?

— Позна — кимна Хохлов. — Общо взето, аз разчитам на теб, вярвам, че няма да организираш някоя вендета, нито ще тръгнеш да си отмъщаваш.

— Змиенко ли имате предвид? — предположи Веденски.

— Пак позна. Получих една напълно поверителна информация. С две думи, ако вестникарите или депутатите научат, ще избухне грандиозен скандал, и то на най-високо равнище. Та така, твоите момчета, Игор, са преследвали хората на престъпния бос Глигана. А те на свой ред са следили Шмит по нареждане на... кого мислиш? Виктор Петрович Зорин! Такива ми ти работи. Ситуацията е сериозна. Ще ми съобщаваш за всяка своя крачка в това начинание. Не искам излишна самоинициатива. Не съм сигурен, че бих могъл да те покрия, ако стане нещо...

Веденски се прибра в кабинета си разстроен. Едно беше тихомълком да върти интриги срещу могъщия чиновник, а съвсем

друго да влезе в открита война с него. Това, че зад гърба на Веденски стои секретната държавна служба, не му даваше кой знае какво предимство. Връзките на Зорин в парламента, в правителството и в администрацията на президента изравняваха възможностите им, а в неговата охрана работеха доста бивши служители на държавна сигурност с възможно най-висока квалификация. Пък и някои от все още действащите колеги на полковник Веденски получаваха втора заплата от Зорин и тя беше значително по-голяма от онази, която им плащаше държавата.

Полковникът набра един вътрешен номер.

— Коноваленко ли е? Ела при мен — заповяда той.

Както винаги, майор Коноваленко се появи безшумно, почука и търпеливо изчака зад вратата да му разрешат да влезе. На Веденски му се стори, че миг преди това долови миризмата на одеколон „Армани“, с който служителят му имаше навика да злоупотребява.

Веденски не бе в състояние да воюва със Зорин на всички фронтове. Трябваше да избере един от възможните флангове и да се съсредоточи върху него. Грешката в избора на цел можеше да се окаже фатална. Силните на деня, които стояха зад Зорин, с лекота щяха да направят на пух и прах някакъв си полковник от Федералната служба за безопасност. Но Веденски не се съмняваше в правотата си. Той бе убеден, че в най-скоро време ще започне престъпна война за строежа на нефтопреработвателния завод. Сега нефтът беше кръвта на икономиката, а не както преди, когато хората се избиваха за цветни метали. Днес светът владееше онзи, който се разпореждаше с нефтените запаси. Или търгуваше с продуктите от преработката му!

Веденски беше кратък. Майор Коноваленко го слушаше внимателно, от време на време бързо си записваше нещо в тефтера.

— При Шмит ще пристигнат партньорите му от Германия. Заемете се с тях — даваше инструкции полковникът. — Давам ви за помощник-капитан Воскобойников, ранен е, но отказва да ползва болнични. Той е опитен цивилен агент и ще ви помогне да организирате наблюдението със силите на нашия отдел. От съображения за секретност не сме в състояние да включим цивилно наблюдение от управлението.

След като свърши с инструктажа на майора, Веденски върна обаждането на Шмит. Информацията, която получи от него, не го

зарадва. Трябваше да се подготви за сериозни неприятности.

Неприятностите не го накараха да чака дълго. Обектите, които спадаха към империята на Александър Белов, бяха подложени на нападения. В полунощ в един от неговите нощни барове се разнесе взрив. Никой не пострада, но настана страшна паника. На другия ден изгоряха няколко магазинчета на стоковата борса. След това едновременно бяха ограбени три бюра за обмяна на валута.

Шмит вдигна на крак всички свои хора. Най-доверените му бойци охраняваха Олга и Ваня. Самият той се движеше из Москва с брониран мерцедес, но без голяма охрана, а само в компанията на шофьора и русолавия Коля. Бедата ги застигна и от друга страна. Милицията спря джипа им с мутрите, спешно изпратени да охраняват офиса. Удостоверенията им на частни охранители не им помогнаха. Освен снайпери на барети, под задната седалка на колата бяха намерени и два автомата „Калашников“. А това вече беше сериозно престъпление. Шмит се обади на Веденски, който обеща да помогне...

Шмит се появи в апартамента, където живееха Олга и Ваня, след полунощ, пребледнял от умора и недоспиване. Ваня вече дремеше в малкото си легло, а Олга очакваше Шмит, тъй като той ѝ се бе обадил, че ще дойде.

— Трябва да си починеш — скара му се тя, след като го видя в какво състояние е.

— Нямам време — избоботи Шмит и се стовари във фотьойла.
— Налей ми нещо по-силно, направо не мога да помръдна.

Олга отиде до барчето, наля в чашата от дебело стъкло неразредено уиски и се върна при Шмит. Той пое чашата от ръката ѝ, отпи глътка и се оплака:

— Кофти вървят нещата при нас. Атакуват ни от всички страни. Крадците, бандитите, дявол знае още кой. Не ми остава време да се озърна. Очистиха пет от нашите момчета.

— Трябва да помогнем на семействата им — отсече Олга и седна във фотьойла срещу него.

В отговор Шмит само махна с ръка.

— Естествено, че ще им помогнем. Проблемът е друг — колко души още ще убият. Ние сме като дивеч в лъчите на прожектор, стоим

пред очите на всички. А ловците не се виждат. Дори и случайно не можеш да ги уцелиш. Ще вземем да улучим някого, когото не трябва, и на всичкото отгоре ще ни обвинят в убийство. И тези неща се случват само заради това, че те смятат империята на Саша за обезглавена.

Олга се замисли, машинално загърна полупрозрачния си халат и го оправи на гърдите си.

— Добре де, но нали и онзи Каверин е оставил някои ценни обекти. Защо не се втурнат да си делят тях, а са се хванали с нас?

Шмит поклати глава, нещата всъщност стояха много просто.

— Ние представляваме опасност като реална сила. Когато си уредят сметките с нас, ще им остане само да приберат наследството на Каверин. Ще го вземат като подарък.

Той забеляза, че Олга, която бе помръкнала след лошите новини, изведнъж се усмихва замислено.

— Какво си намислила? Казвай.

Олга стана, отиде до барчето и си наля коняк в малка тумбеста чаша, която приличаше на електрическа крушка. Върна се при Шмит и приседна върху облегалката за ръце на креслото му. Той нерешително я прегърна с ръка през талията.

— Първо ми обещавай, че няма да се смееш, ако кажа някоя глупост — помоли го тя и отпи от чашата си. — Та така, чуй ме. На някого не са му издържали нервите. Някоя от престъпните групировки ни напада, така ли е?

— Налита ни — поправи я Шмит.

— Добре де, налита ни — съгласи се Олга. — Доколкото разбирам, останалите изчакват развоя на събитията, за да влязат в боя, когато силите ни окончателно отслабнат.

Шмит нямаше как да отрече точността на нейния анализ и го заяви на глас. Насърчена от похвалата му, Олга продължи.

— Ами ако ние не се отбраняваме, а нападнем сами?

— Кого? — не разбра Шмит.

— Ще докопаме най-тлъстото парче от имуществото на Каверин — заяви Олга. — Тогава другите няма да се сдържат, ще се хвърлят да делят неговото наследство и вече няма да им е до нас. А ние ще си поемем дъх и ще спечелим време. Е, какво ще кажеш, глупаво ли е?

— Гениално е! — възхити се Шмит. — Още утре ще се заемем с това.

— Защо утре, а не още сега? — престорено се учуди Олга и се разсмя.

Внимателно, за да не разлее коняка ѝ, той придърпа Олга към себе си. Тя отмести настрани ръката си, в която държеше чашата, и се озова на коленете му. Гледаше го отдолу нагоре с някакво очакване, но той все не можеше да се реши... Най-сетне Дмитрий се подчини на този поглед, мушна длан под главата ѝ и полекичка я повдигна към себе си като едновременно с това се наведе към нея. Но в последния момент Олга опря ръце в гърдите на Шмит и кротичко го отблъсна...

25.

Лека-полека Саша Белов се приобщи към живота на новите си приятели. Веднъж дори рискува да отиде със Степанич до Москва. Разнасяха колбаси и консерви по търговските обекти. Никой не се притесняваше, че стоката е с изтекъл срок на годност. Приемаха я със задоволство не само по гарите и пазарите, но и в магазините.

Върнаха се късно. Степан отиде да прибере своята „лястовичка“ в бараката, която гордо наричаше гараж, а Белов се отправи към фургончето, в което живееха с Лена.

Техните отношения така и не се бяха изгладили. Това много оскърбяваше Белов. От една страна Лена искаше да бъде с него, а от друга го отблъскваше. Всъщност, тя и преди си беше капризна.

Приближавайки се към фургончето, Белов зърна отдалеч Лена. Тя стоеше пред входа и разговаряше с дребен набит човек, който приличаше на горила. Каякът беше неестествено широк в раменете. За такъв казваха, че е по-лесно да го прескочиш, отколкото да го заобиколиш. Лена говореше оживено, а каякът внимателно я слушаше. Белов реши да не пречи на разговора им и свърна към разположения отстрани бетонен блок, върху който видя да седи Федя. Те се поздравиха.

— Е, какво стана, ходихте ли до Москва? — любопитства Федя. — Умори ли се?

Белов само махна с ръка. Отдавна си бе възвърнал нормалната физическа форма. И вместо отговор, му зададе въпрос:

— Слушай, с кого си говори Лена ей там?

Федя го изгледа изненадано.

— Ама не го ли познаваш? Това е самият Михай Лупу, местният крал. Същински плантатор. Наистина ли не сте се срещали досега?

Белов сви рамене.

— Че къде да се срещнем? За пръв път го виждам. Случвало ми се е да слушам за него, но досега не съм го зървал. Впрочем, на молдавски лупу означава вълк. Служих с двама молдовци на заставата и те ме научиха на някои думи.

В това време Лупу привърши разговора си и се отправи към тях. Докато минаваше покрай Белов, му хвърли злобен и презрителен поглед, сякаш искаше да го пониже с очи. Федя поздрави краля на сметището, но той пренебрегна поздрава му. След шефа ситнеха трима охранители с едри мутри. Те не обърнаха никакво внимание на двамата приятели. Че от къде на къде ще поглеждат някакви си клошари.

Белов поседя още малко с Федя. Харесваше му да общува с този доморасъл философ. Още повече, трябваше да признае, че по същество той често е прав. Особено когато твърдеше, че хората преследват илюзии, а не забелязват живота под носа си. Напомняше по нещо за древногръцкия мъдрец Диоген, който живеел в празна бъчва и веднъж изпратил дори самия Александър Македонски да върви на майната си.

Слънцето залезе, захладня, Белов се сбогува с Федя и тръгна към къщи. Влезе във фургона и сложи на масата продуктите, които беше донесъл от града — бутилка водка, салам, кашкавал, хляб и домати. Вратата зад него се хлопна и Лена се появи.

— Дай чаши — предложи ѝ Белов. — Ще вечеряме.

Лена започна мълчешком да слага масата. Белов наля водката в чашите. Всеки отпи от своята, без да си кажат наздраве. За да поразведри поне малко напрегнатото мълчание, Белов попита:

— Това Лупу ли беше? Какво ти предлагаше този орангутан?

— Предложи ми да се преместя да живея при него — отвърна тя. — Не го прави за пръв път. Вече ми писна от него. Но днес си помислих дали пък да не се съглася.

— Че той с какво е по-добър от мен? — недоумяваше Саша.

Лена се извърна и се вторачи в стената.

— Предлага ми да живеем заедно. И не го прави от съжаление към мен. Той никога не ме е виждал без този белег. Аз му харесвам такава, каквата съм.

— И на мен ми харесваш такава, каквата си! — увери я Белов...

Когато на сутринта Саша се събуди, Лена я нямаше във фургона. На масата бе оставен лист хартия. Беше бележка, написана от Лена. Върху нея с нервен почерк бе надраскано: „Благодаря ти. Прости ми, сбогом, отивам си...“

Белов мълниеносно изскочи от фургона. Не беше на себе си, не знаеше какво точно да стори, накъде да върви и къде да търси Лена. Сигурен бе само в едно — че ако в този момент Михай Лупу се появи пред очите му, ще се нахвърли върху му, без да му пука за ордата негови охранители.

Федя и Витя седяха върху купчина чакъл близо до селището. Щом видяха щурация се като звяр между фургоните Александър, без да си кажат дума, хукнаха към него. Федя се стовари като чувал в краката на Белов, а Витя се хвърли отгоре му и го притисна с цялата си тежест към земята.

— Пусни ме! — изрева с всичка сила Белов, а от напрежение жилите на челото и на шията му се издуха.

Той започна да се дърпа и опита да удари Витя в окото. Но Витя удвои силата на хватката си. Федя изпъзля изпод тях, присъедини се към Витя и седна върху краката на Белов. Това не помогна кой знае колко, тъй като Витя беше хилав, но сериозно попречи на Саша да рита.

Най-сетне Белов се предаде. Той престана да се дърпа от ръцете на приятелите си и се отпусна.

— Добре де — избоботи недоволно, — пуснете ме.

— Успокои ли се? — попита го за всеки случай Витя.

— Поуспокоих се. Извинявай...

Тримата станаха от земята и започнаха да се изтупват от прахта.

— Какво стана, Лена ли те напусна? — досети се Федя.

Белов не отговори нищо, а само кимна с мрачен вид. Боеше се, че ако каже дори една дума, гласът му предателски ще потрепери.

— И къде си се наканил да ходиш сега? — Този път въпросът зададе Витя. — Да си уреждаш сметките с Михай Лупу ли?

Този път Белов изобщо не реагира. Но и без това отговорът бе изписан върху почервениялото му лице.

Витя почука с пръст по челото си.

— Сергей, ти си глупак. Да речем, че отидеш при него. И какво ще стане след това?

Белов се чувстваше като последен идиот. В момента също си задаваше този въпрос. И отговори не толкова на Витя, колкото на себе

си:

— Не зная. Сигурно щях да го убия.

Витя и Федя се спогледаха с криви усмивки.

— Как не! — язвително рече Витя. — Че те дори няма да ти позволят да го доближиш. Охраняват го като че ли е някакъв Пиночет. Щеше да се върнеш в онази камара боклук, от която те измъкнахме. Само че този път нямаше да ти се размине.

Федя подкрепи Витя:

— Да, по-добре да си нямаш работа с Михай. Всички ние живеем тук с негово съгласие. Ако му се прище, за пет минути може да изсели, когото си поиска. А ако не успее да го изсели, ще го накара да съжалява. Тъй че стой кротко. Ще вкараш в беля и себе си, и нас.

Белов осъзна, че едва не извърши глупост. Погледна към Витя и Федя, които толкова трудно го спасиха от фаталната крачка и кой знае защо си спомни Космос, Фил и Пчелата. Тях не можа да опази. Сега може би съдбата му изпращаше нови приятели. А той се държеше с тях като свиня.

Витя и Федя го гледаха с тревога и очакване. Белов се насили да се усмихне.

— Я ми се махайте от главата! Някакъв си Лупу-мупу, притрябвал ми е! Тичах, защото търсех вас.

— А защо си ни търсил? — усъмни се Федя.

— Ами... защото вече стана десет часа, а ние даже не сме помирили водка. Къде ти се дянаха принципите? Да вървим, остана ми малко.

Белов удари по рамото първо Федя, а после и Витя. Напрежението веднага спадна. На всички им олекна. И тримата се разсмяха и се отправиха към неговия опустял фургон.

26.

Операцията по завземането на завода за алкохолни напитки, който доскоро принадлежеше на Каверин, мина по мед и масло. В завода никой не очакваше Шмит. Хората му бързо завзеха всички входи и изходи на предприятието, на склада, в цеховете за производство и готова продукция, а самият Дмитрий заедно с охранителите си отиде в административния корпус и се отправи към кабинета на директора. С лекота разбиха вратата, но не успяха да се справят с оригиналния шведски сейф.

— Бързо намерете управителя или директора! Няма значение кой, важното е ключовете да са у него! — нареди Шмит. — И го открийте, където и да се намира — вкъщи, в леглото си, на вилата или, ако ще, на Канарските острови!

Откриха директора много по-наблизо. Той си почиваше в компанията на секретарката си в сауната на оздравителния център, който беше изграден на територията на завода. Дори не му позволиха да се облече, домъкнаха го, загърнат в голяма хавлиена кърпа. Липсата на дрехи окончателно деморализира директора и той даде ключовете без съпротива. След това милостиво бе пуснат да довърши процедурите си.

Шмит бързо взе цялата документация и печатите. В същия миг заводът премина в негови ръце. Новината за това събитие светкавично обиколи цяла Москва и въздейства като детонатор.

До този момент всички престъпни групировки, които точеха зъби за собствеността на Каверин, бяха принудени да пазят неутралитет. Слабите бандити знаеха, че ако започнат първи, ще ги направят на пух и прах за такава наглост. А силните искаха да завземат наведнъж не само имуществото на Каверин, но и на Белов, при това по план се канеха да започнат от последния. Победителят в борбата за наследството на Белов щеше да получи като безплатна награда и фирмите на Каверин. Замисълът на Олга, който Шмит осъществи блестящо, взриви ситуацията.

На сутринта всички обекти, които преди влизаха в кръга на интересите или бяха подчинени на Каверин, се оказаха окупирани от мутрите на различни престъпни групировки. За наследството на Белов се налагаше да се бият, а тук беше достатъчно просто да дойдат и да получат даром каквото си искат, стига да не дремят.

Но сега бяха принудени да се бият. Собствеността, която остана от Каверин, беше значително по-малка, отколкото претендентите за нея. Между въоръжените групи ту тук, ту там избухваха кратки, но ожесточени схватки.

Милицията се видя в чудо. Баретите и специалните частите не сещаха покой. Патрулни коли и цели автобуси се мотаеха из улиците на града и по десет пъти на ден излизаха под тревога. Ръководството на милицията разсъждаваше по въпроса дали да не вкара в столицата вътрешни войски.

Шмит, който бе забъркал цялата каша, не предприе никакви агресивни действия повече. Той съсредоточи всичките си налични сили върху собствените си обекти и ги мобилизира за отблъскване на нови нашествия. Но вече никой не го нападеше, защото на никого не му беше до това. И в крайна сметка Шмит и Ольга спечелиха времето, от което имаха нужда.

Основното противоборство на фронта на престъпния свят се разгърна между групировката на Глигана и „сините“ — затворниците. Всичко свърши с голяма престрелка на Цариценските езера, където мутрите вкараха в действие автоматично оръжие и гранати. И двете страни дадоха доста жертви. След седмица на хората на Глигана им се наложи още веднъж да влязат в бой с азербайджанците заради пазара.

В резултата на това Глигана отслабна до крайна степен, останалите групировки също понесоха значителни загуби. Сега Шмит, който не само запази, но и увеличи бойната си мощ, можеше да диктува условията си. Първо обвини в прав текст Глигана за безчинствата и му определи среща.

Тя трябваше да се състои извън града, на Покровската кариера. Вечерта преди това Шмит събра военния съвет и нахвърли на голям лист хартия схемата на предстоящата операция.

— Ние с Арам ще тръгнем в централната колона. Ще вземем пет коли от старите джипове. С тях искахме да участваме в екстремните гонки. Коля ще тръгне с момчетата си по-рано и ще се качи на

височината, която е от северната страна на голямата кариера. Глигана сигурно ще дойде по-рано от нас и ще заеме удобните позиции на същото място. И тогава хълмът ще се окаже точно в тила му. А пък Толя ще препречи с три коли пътя, по който ще дойдат те, и ще ги удари в най-критичния момент, когато побегнат. Така ще ги очистим всичките. Време е да приключим с Глигана и неговата банда.

Планът се хареса на всички. В уреченото време колоната от джипове с хората на Шмит се понесе по шосето. В първата кола пътуваше Арам. Той се подлагаше на най-големия риск. Ако колоната попаднеше в засада, целият огън щеше да се съсредоточи първо върху него.

Шмит се взеше в следващия джип. Той поддържаше връзка с Толя и Коля по мобилния си телефон. За да не се издадат, Николай щеше да чака Шмит да му звънне.

Срещата се състоя, когато вече се стъмни. Осемте коли на Глигана стояха на един доста равен участък, подредени като ветрило. Смяташе се за невъзпитано да се идва по-рано или да се закъснява за срещата, но на Глигана не му пукаше.

На Шмит му прилоша, когато неговите коли излязоха на ярко осветения от фаровете плац. Той очакваше, че стрелбата ще започне всеки момент, но Глигана изчакваше. Шмит разбра, защо той протака. Въпреки всичките си загуби, групировката на Глигана все още беше достатъчно силна, за да сломи един по-слаб противник. Явно смяташе, че Шмит е такъв. Освен това на Глигана му се щеше за пореден път да се самодокаже и да си вдъхне смелост. А къде другаде би могъл да го стори, ако не на тази среща?

Колите на Шмит се строиха в редица със запалени фарове. Хората излязоха от автомобилите и се скриха зад тях. Неутралното пространство между противоборстващите страни беше ярко осветено като циркова арена. Глигана пръв излезе на светлината. Шмит тръгна насреща му. Те спряха на крачка един от друг. Мутрите от двете страни замряха напрегнато, бояха се да не пропуснат сигнала за битката. Никой от присъстващите не се съмняваше, че битката ще има.

На свечеряване направо се застуди. Глигана излезе от колата в дългото си черно палто, закопчано догоре по американската

гангстерска мода. Беше вдигнал и яката си, а ръцете му бяха мушнати в джобовете. Шмит не се съмняваше, че там Глигана е скрил по един пистолет и като бос от престъпния свят няма да пропусне да се възползва от тях. Но също така бе сигурен, че няма да го направи.

Глигана започна нагло, тъй като явно се чувстваше господар на положението. Хората му бяха повече, освен това бе успял да заеме по-изгодна позиция.

— Е, какво, браточка, ще обсъдим ли положението, както трябва, по правилата? — попита той с тон, който предполагаше положителен отговор.

Шмит измери опонента си от главата до петите с презрителен поглед.

— Мери си приказките, Глигане. Какъв браточка съм ти аз и кога си живял ти по правилата? Интересно по какви правила ме нападна? Изби доста от хората ми и ми нанесе сериозни загуби.

В дългото си палто Глигана се чувстваше като с вързани ръце и крака, беше му неудобно да стои с ръце в джобовете. Дръжките на пистолетите бяха мокри и хлъзгави от потта. Вече не смяташе, че е възможно да ги извади, а пък не можеше и да стреля през джобовете, тъй като палтото му беше малко тясно. Освен това се боеше, че Шмит ще му скрои някакъв номер. Все пак се страхуваше от него.

— Това не е твое имущество. То е на Белов — избоботи той намусено.

Шмит се престори на изненадан и разпери ръце. За разлика от противника си, той се чувстваше свободно и уверено.

— А ти какво си решил, да го пазиш, докато той се върне, така ли? Или искаш да станеш опекун на наследниците му? Знаеш ли какво, вдигай си чукалата, иначе току-виж взели, че те пречукали.

Глигана се наежи. Най-сетне разбра, че не е в състояние да вдигне пистолетите в джобовете си на необходимата височина. А вече бе късно да разкопчае палтото.

— Това не са хубави приказки! — възкликна разпалено той.

Шмит обаче сметна официалната част на срещата за приключена. Той замахна и заби железния си десен юмрук в челюстта на Глигана, който се търкулна по гръб и заквича като прасе, а повечето от хората му възприеха това като сигнал за атака. От другата страна затрещяха откоси на автомати.

Но Шмит беше подготвен. Според неговите сметки, ярката светлина от двете страни трябваше да попречи на противниците да се целят точно. Освен това, преди да тръгне за срещата, той предвидливо си бе сложил тежката бронезилетка.

Но макар че се опита с претъркаляне напред и встрани да избегне огъня, първо един, а почти в същия миг и втори куршум го притиснаха до земята. Въпреки това Шмит успя да сграбчи за ръкава Глигана, който се опитваше да изпълзи по корем към позициите на своите. Той напълно бе забравил за пистолетите си.

Шмит удари с отворена ръка боса от престъпния свят по дебелия врат, и то така, че онзи заби лице в калта. Но Глигана мълчешком се изправи на колене и с неподозирана скорост и движения на маймуна се отправи към своите позиции.

В момента обаче на Шмит не му беше до него. Той се претърколи под колелата на един от джиповете си. Мутрите му отговаряха на огъня на противника дружно и усърдно и успяха да загасят фаровете на автомобилите на Глигана. Почти едновременно с това угаснаха и фаровете на колите на Шмит. В тъмнината летяха огнени пчели, носеха се мръсните псувни на стрелците и виковете на ранените.

В този момент Дмитрий чу, че мобилният му телефон звъни. Той го долепи до ухото си. Заради шума от битката се чуваше лошо, но позна гласа на Коля:

— Какво става, започна ли се? Да откриваме ли огън? — изкрещя развълнувано той.

Шмит внимателно огледа околността зад колелата. Като че ли все още не всички сили на Глигана се бяха включили в престрелката. Едва ли босът от престъпния свят се бе досетил да си остави резерв, но предпазливостта никога не беше излишна.

— Почакай малко, нека навлязат по-навътре. Ей сега ще се свържа с Толя и ще разбера къде е неговата група.

Мобилният телефон на Толя не отговаряше. Шмит повтори обаждането, после го направи още веднъж. Най-сетне му отговори непознат глас.

— Слушам!

— Толя, ти ли си? — попита Шмит.

— Ало, кой се обажда? — разнесе се настойчив глас в слушалката.

Шмит се ядоса.

— Дай ми Толя, говедо такова! — изрева той.

— С вас не разговаря говедо, а полковник Тучков, началникът на отдела за борба с организираната престъпност. А сега кажете кой сте вие, иначе ще си помисля, че и аз разговарям с говедо...

В отговор Шмит само изпсува и прекъсна връзката. Веднага след това отново се обади на Коля.

— Ало, Коля, имаме проблеми. Мисля, че ченгетата са гепили Толя. Изтрепи ги!

В същия момент от хълма, който се издигаше зад позициите, заети от Глигана, се разнесоха продължителни откоси от автомати. Бандитите първо се смутиха, сетне изпаднаха в паника.

— Тревога! Обградени сме! Ще ни избият! — чу се от различни страни.

Огънят от позициите на Глигана секна. Първо една, а след това и останалите коли на бандата на Глигана дадоха заден ход и се насочиха към пътя.

Ако в този момент Толя и групата му ги бяха ударили в тил, щяха да им направят сандвич както на немците край Сталинград. Малко хора щяха да се спасят и с Глигана най-вероятно щеше да е свършено. Но това не се случи. Засипани с олово откъм хълма, хората на Глигана наскочаха в колите си и стремително напуснаха бойното поле.

Всъщност не всички направиха това. Две от колите се оказаха толкова повредени, че не бяха в състояние да помръднат от мястото си. Едната от тях беше син нисан. Шмит съсредоточено го изгледа, но нищо не каза.

Беше бесен. Не успя да унищожи Глигана. Макар че две обстоятелства го караха да изпитва задоволство. Първо, беше удържал решителна победа над Глигана, и второ, беше се отървал без загуби от своя страна. Никой от хората му не бе загинал, имаше само двама леко ранени...

Наложи се да постигнат временно примирие с Глигана. Той призна, че не е бил прав и за компенсация даде половината от контролираните от него обекти. Щом видяха слабостта на Глигана, старите му врагове веднага го нападнаха и окончателно го разориха.

Оттук нататък Глигана премина в категорията на дребните бандити и на теория нямаше защо да се съобразяват с него. Но последвалите събития показаха, че на практика това изобщо не е така.

Разговорът между Шмит и Толя беше труден. Милицията спряла групата му на междуселския път. Ченгетата действали професионално. Препречили бяха шосето с бодлива тел и блокирали всички коли едновременно. Преди Толя да прецени опасността на ситуацията, в лицето му вече се целил автомат на специалните полицейски части. Оперативните работници действаха така само ако разполагат с точна информация. За да отърве Толя и хората му, Шмит отново бе принуден да се обърне за помощ към Веденски. Привечер на следващия ден всички бяха на свобода. Оръжието и колите им бяха конфискувани в полза на „фонда за подпомагане на служителите на правозащитните органи“.

На Шмит не му харесваше, че напоследък Толя се държи прекалено самостоятелно. Без съгласието на Шмит беше взел в Бригадата нови хора. А сега призна, че сред тях има и доносник. Единствено това обясняваше случилото се.

— Пропускът си е мой — Толя наведе виновно рижата си глава.
— Дори да ме убиеш, ще ми е малко. Събирах хора, бързах и не проверих всички, както трябва. Искях да стане, колкото се може по-добре, а се получи както винаги.

— Кой ви предаде? — попита Шмит.

— Младок някакъв, от фелдфебелите. Чвор. Нерез. Голям мръсник!

— Доведи го тук — нареди Шмит.

Но Толя само почеса рижото си теме.

— Няма как, шефе. Очистих го този идиот. Мога да ти покажа гроба му. Око за око.

Шмит хем се ядоса, хем се изненада. Това изобщо не бе характерно за Толя, който седем пъти мереше, преди да отреже. И дълго мислеше, преди да извърши нещо. Защо ли се беше разбързал така? Сигурно се бе поддал на емоциите си.

— Не биваше да избързваш. Трябваше да го доведеш при мен и аз да го разпитам.

Толя направи обидена физиономия.

— Аз го разпитах, сетне го гръмнах в тила. Смятах, че, след като сам съм забъркал тази каша, сам трябва да си я сърбам. Пък и той не беше чак такава клечка, че да си губиш времето с него. Дребна риба. Мина и замина.

Но Шмит не смяташе така и се оказа прав. Буквално на другия ден след като бе сключил мир с Глигана, до мерцедеса му избухна взрив. Паркираната до него кола излетя във въздуха. Шофьорът загина, а Шмит беше леко ранен в главата. Спаси го само това, че в бързината шофьорът не паркира по нормалния начин — напред, а на заден ход, за да излезе по-бързо след това. Така изгуби живота си, но спаси Дмитрий.

Пострадалият пристигна при Олга, бинтован като мумия. Щом го видя, тя изпадна в ужас. Сграбчи го за ръката, помъкна го към хола и го настави във фотьойла. След това започна нервно да обикаля стаята.

— О, боже мой! Добре, че Ваня заспа и не те видя такъв. Защо тук никой не може да си върши работата спокойно?!

Шмит се учуди: е, как така защо? Когато имаше какво да се дели, винаги ставаха покушения.

— Но те могат по същия начин да взривят мен и Ваня! — възмути се Олга.

— Е, едва ли ще го направят... Ти си законна наследница на Саша — обясни й. — Първо трябва да убият мен, после ще опитат да се разберат с теб с добро. И едва тогава ако не успеят, ще те очистят. Не и преди това.

Олга се хвана за главата.

— Ама какво правя аз?! Дрънкам глупости! А ти си ранен. С какво да ти помогна? Да те превържа ли? Бинтовете не са ли много стегнати, не те ли боли?

Шмит се разсмя, стана и се приближи до нея.

— Докторите вече се погрижиха за мен, дори искаха да ме оставят в болницата. Но това не е достатъчен повод за лежане. Все пак не пречи да помислим какво би могла да направиш за мен. Можеш да ми посвириш на цигулка, а?

— Някой друг път. Сега не съм готова да го направя. — Олга въздъхна. Колко отдавна не бе докосвала цигулката! Направо се срамуваше от себе си.

Стояха близо, много близо, недопустимо близо един до друг. Шмит се наведе към нея, прегърна я и я придърпа към себе си. Тя не се съпротивляваше. Вдигна я с лекота и въпреки раненото си рамо я отнесе на дивана. Седна до нея. И те останаха да лежат така в тъмнината, без да се движат и да си говорят каквото и да е. Най-сетне Шмит се реши. Ръката му посегна към халата на Олга. С леко дръпване той развърза колана ѝ. Но веднага усети как върху ръката му легна нейната суха и гореща длан.

— Извинявай. Но в момента наистина не съм готова.

Шмит отдръпна ръката си.

— Разбирам. И аз не съм в най-добрата си форма. Какво пък, нощта е дадена на човека, за да спи.

— Ще ти оправя леглото в кабинета.

Олга стана и излезе от стаята...

На сутринта в кабинета, където спеше Шмит, надникна Ваня. Видя човек, завит с одеяло, разхвърлени мъжки дрехи наоколо и най-важното — кобур за рамо с пистолет в него, който висеше на един стол.

Той изскочи с радостен вик в коридора и врхлетя в спалнята на Олга.

— Ура! Татко се върна!

Олга беше спала лошо и цяла нощ бе сънувала кошмари. Тя отвори очи и усети, че главата ѝ направо се пръска от болка.

— Не, това е Дмитрий Андреевич. Не вдигай шум и не подскачай. Той е ранен и има нужда от спокойствие и почивка — каза тя и с мъка се изправи, за да седне.

Ваня веднага притихна, обърна се и излезе от стаята като мъничко старче, влачейки крака. Напоследък Олга бе започнала да забелязва промени в характера и настроението на сина си. Той продължаваше да чака с нетърпение завръщането на баща си. На видно място в детската стая висеше предизборния плакат с портрета на Александър Белов. Но тя виждаше, че Ваня все повече и повече се привързва към Дмитрий (някак неусетно бе започнала да го нарича наум Митя).

Олга се стараеше да не се замисля дали това е правилно или не. Също така се стараеше да не мисли за съдбата на Саша. Ако беше жив и не искаше да се появи или, казано по-просто, ако беше изоставил нея и сина си, това си беше негова работа. Сам бе избрал пътя си. Тя не разбираше къде и защо е изчезнал толкова внезапно, но вътрешното ѝ чувство ѝ подсказваше, че един ден ще се появи също така внезапно...

Олга стана, взе си душ и приготви закуска. От детската стая до кухнята достигаха радостни викове и звуци от удари. Ваня налагаше боксовата круша, която Шмит му бе подарил. Скоро към звънкото детско гласче се присъедини басът на Шмит. Олга надникна при тях. Шмит държеше крушата, а Ваня нападаше тежкия уред с яростта на бойно петле и с всички сили го налагаше с ръце и крака. При това го удряше така, че Шмит едва успяваше да удържи тежката круша.

Олга побърза да прекрати това безобразие.

— Ей, време е за закуска! И остави на мира Дмитрий Андреевич. Той има нужда от почивка.

Шмит я погледна съсредоточено.

— Какво пък, ти си права. Аз наистина имам нужда от почивка. Защо не се поразходим малко из гората?

— Ура! Отиваме в гората! — разкрещя се радостно Ваня.

Олга погледна изплашено Шмит.

— В гората ли? Да ходим на лов? В никакъв случай.

— Защо? — изненада се той.

Тя най-неочаквано закри лицето си с ръце. Пред очите ѝ изникна картина от миналото: мъничкият Ваня, който стреля с пистолета на баща си. И кръв. Кръвта на Фил, Тамара, Космос и Пчелата. Олга потръпна.

— Мразя оръжието — призна тя. — И не искам Ваня да се докосва до него. Поне докато е дете. Когато порасне, нека сам да избира — пистолета или цигулката.

Шмит се приближи до нея и деликатно я прегърна през раменете.

— Не се тревожи, няма да ходим на лов, обещавам ти. Аз също не обичам да стрелям по животните. Смятам, че е подло.

— А по хората? — Олга моментално съжали, че зададе този въпрос, но вече го бе сторила. Стоеше и мълчешком наблюдаваше как Дмитрий се опитва да излезе от неловкото положение.

Шмит замълча, докато формулира по-точно отговора си. Той осъзнаваше, че волю или неволю Олга е в течение на делата на

Бригадата и знае каква е неговата роля в тях.

— Аз поне никога не стрелям пръв по хората. Поне се опитвам да не стрелям пръв. Но ти не се притеснявай, ще отидем за риба. Надявам се, че за рибките не ти е мъчно?

Олга кротко отблъсна ръката му и го погледна недоверчиво. Шмит издържа на изпитателния ѝ поглед. Тя въздъхна.

— И за рибките ми е мъчно, но след като толкова ви се иска... Ще отидете без мен, защото днес имам работа във фонда. Бъдете внимателни.

— Не се тревожи — успокой я Шмит. — Арам ще дойде с нас. Ще вземе и момчетата си. Те са сигурни хора, проверени...

Рибарите тръгнаха с два джипа. Толя караше колата на Шмит, която бе начело на колоната. В другия автомобил се движеха Арам и мутрите. Те пътуваха доста дълго, докато стигнат до брега на голямото езеро. Отсрещният му бряг се губеше в далечината, а склоновете на съседните хълмове бяха обрасли с гора. Мястото бе много живописно и изглеждаше необитаемо.

— Тук чужди хора не идват, а нашите си седят по домовете и пият водка — обясни Толя отсъствието на хора в околността. Те разпънаха две палатки на зелената ливада, отделена от бреговата линия от гъсти храсти. Възложиха на Ваня да забива колчетата с една малка миньорска кирка и той ужасно се възгордя. Когато възрастните започнаха да разпалват огъня, момченцето подскачаше наоколо като папуас. Че как иначе — беше истински лагер с истински огън!

Арам лично се зае с приготвянето на шишовете. Именно той беше човекът, който най-добре знаеше как става това.

— Вие не умеете да правите шишове! — възкликна с разпалеността на южняк. — Бива ли да режете месото на такива дребни парчета? Така то направо изсъхва на огъня! Трябва да е голямо и сочно!

За да не му пречат, Шмит и Толя взеха десантната гумена лодка и тръгнаха към езерото. Повериха на Ваня да носи въдиците. Спуснаха плавателния съд във водата, пръв се качи Шмит. Толя вдигна Ваня на ръце и му го подаде, но отказа да влезе в лодката.

— Извинявай, Шмит, ама аз предпочитам да подремна до обяд — заяви той. — Риболовът нещо не ме кефи.

— Както искаш. — Дмитрий отблъсна лодката от брега с греблото. — Ела да ни вземеш след два часа. Търси ни около онези три ракитака. Той посочи малко островче на около триста метра от брега. — Всъщност, я вземи телефона ми, та да не ми напомня за работата.

Рибата кълвеше. Щастливият Ваня едва успяваше да измъкне карасите една подир друга. Вярно, размерите на рибата бяха повече от скромни и само котките можеха да се полакомят за тях, но за момчето бяха приказен улов.

Измина малко повече от час. Лагерът им не се виждаше, скрит от храстите, но оттам се разнасяше толкова апетитна миризма на печено месо, че на Шмит му потекоха слюнките. Той смигна на Ваня и го подкани да прибира въдиците.

Когато Дмитрий докара лодката на брега, до водата ги очакваха двама непознати мъже — единият беше висок и слаб като Дон Кихот, а другият — нисък и закръглен. И двамата изглеждаха тукашни. Бяха екипирани като за риболов с гумени ботуши и ватенки, въпреки че времето бе топло. На земята до тях имаше три съвсем обикновени въдици. Местните хора не се смутиха, когато видяха богатите граждани, тъй като и двамата бяха здраво подпийнали. Дебеланкото прояви неочаквано чувство за достойнство, поздрави любезно и помоли Шмит да им даде лодката за половин час, за да похвърлят малко въдиците.

— Какво ще кажеш, Ваня, май не бива да сме свидливи, да дадем ли и на другите да се повозят са нашата лодка? — смигна заговорнически на момченцето Дмитрий.

— Да им дадем! — извика ентузиазирано то и дори подскочи няколко пъти на място така, че водата от пластмасовата кофа с улова, която държеше в ръката си, се разплиска.

Ваня гордо показва на „начинаещите“ рибари улова си. Вижете, тъй да се каже, какво значи да ловиш риба!

— Ние при всички случаи ще останем тук до вечерта, тъй че спокойно използвайте лодката — кимна Шмит на мъжете. — Вземете и нашите мушамы, понеже днес май е доста влажно.

Рибарите отплуваха, а Шмит и Ваня се заседяха на брега. Клекнал на колене, Ваня разпределяше рибата и я нижеше на дълъг

върбов клон.

Шмит седеше до детето и замислено го гледаше. Беше добро момче. Но как точно трябваше да се държи Шмит? Явно Ваня се бе привързал към него. Какво ли го очакваше, ако конкурентите се докопат до него и Олга? Самият той имаше ли право на бъдеще? Той, който беше издал заповед да убият Белов и който като че ли бе на път да завоюва сърцето на жена му и сина му...

Разнесоха се изстрели. Дмитрий реагира миг преди тях. В него сработи инстинктът или може би опитът, натрупан в критични ситуации, или пък и едното, и другото едновременно. Сграбчи Ваня, който бе готов да скочи и да се разкрещи от страх, събори го на земята и го прикри с тялото си. Стреляше се от две места едновременно. На прицел бяха лодката и храстите — там, където беше разположен лагерът им.

Два дълги откоса, изстреляни, както се стори на Шмит, от картечница, надупчиха гумената лодка и хората в нея. Шмит притисна момченцето до себе си и затисна устата му внимателно, за да не го задуши. Легна на една страна и като се отблъскваше с крака, се премести заедно с детето в храсталаците, с които бе обрасъл брега край езерото. Онзи, който стреляше по лодката, вероятно смяташе, че рибарите са убити, и на Шмит не му се щеше да го разочарова.

„Но кой стреля? Нима Арам ме е предал?“ — мина му през ума и той внимателно надникна от храстите.

На брега на езерото се появиха хора. Пръв към водата тичаше Арам. Силно накуцваше с единия си крак, очевидно беше ранен. Зад него от гората излязоха петима души, облечени в защитни униформи и с черни маски на главите с процепи за очите. Всички до един носеха калашници. Същите като на Арам. Той се обърна с намерението да стреля по преследвачите си. Но прозвуча само един-единствен изстрел и автоматът на Арам замлъкна. В същия миг той падна, покосен от куршумите на нападателите. Значи Арам не беше предател! Но тогава кой?

Единият от преследвачите гневно смъкна маската от главата си и избърса потното си лице с нея. Първото, което забеляза Шмит, бе ярко рижавата му коса.

Анатолий? Невероятно! На него пък какво не му достигаше? Нали го бе направил своя дясна ръка! Шмит си спомни стремежа на Толя винаги да действа самостоятелно... Отговорът идваше от само себе си. Защо да бъде дясна ръка, след като може да стане шеф? Шмит едва не застена от яд и се притисна още по-плътно към земята...

По брега срещу Толя вървеше младеж, облечен в защитна униформа, понесъл картечница „Калашников“. Този път Шмит не бе сгрешил, когато по шума прецени, че стрелят с доброто старо полево оръжие.

— Е, какво стана? — попита Анатолий.

— Очистих ги и двамата. — Младежът се ухили отвратително. — На решето ги направих...

Шмит разпозна в него същата онази мутра Бугай, която заместникът му уж със собствените си ръце беше наказал за предателството.

— Сигурен ли си, че ги очисти? — продължи да го разпитва Толя.

— Ако не вярваш, иди сам да провериш — сопна му се мутрата. — Можеш да им пуснеш по един контролен изстрел. Както са си на дъното.

— Добре де, добре. — Толя махна с ръка на мутрите си. — Съберете труповете и се пригответе за тръгване. Изгорете палатките и колите.

— Ами шишовете? — подвикна някой. — И тях ли да изгорим или първо да похапнем? Ха-ха...

— Шишовете ги изяжте. Заслужихте си ги — изсмя се цинично Толя и отново надяна плетената маска на главата си.

Шмит изчака убийците да си тръгнат. Изправи се едва когато шумът от двигателите на колите стихна в далечината. Ваня вече се бе съвзел от страха и гледаше към Шмит, но не по детски, а като възрастен човек.

— Това чичо Толя ли беше? — попита.

— Самият той — потвърди Шмит. — Такива ми ти работи, братче, мъка. Хайде сега да помислим как да се измъкнем оттук.

Дмитрий качи Ваня на раменете си и тръгна край реката в посока, противоположна на тази, в която потеглиха убийците. Излезе на някакъв път едва когато мракът окончателно се спусна. Криеше се в гората, когато по шосето минаваха скъпи коли. Излезе на пътя и вдигна ръка чак когато видя един стар запорожец. Шмит даде на шофьора (стреснат човечец в пенсия) швейцарския си часовник, за да ги закара до гарата, да им купи билет за мотрисата и да им даде дребни пари за метрото.

В един часа през нощта, мръсен, уморен и с Ваня на ръце, Шмит влезе в баровската сграда в Югозападния район на Москва. Моментално вдигна на крак цялата си служба за безопасност, но Толя сякаш бе потънал в земята...

Потресена, Олга седеше в кухнята и гледаше през прозореца града, който се простираше долу, облян в светлини.

„Докога ще продължи всичко това? — мислеше си тя, едва сдържайки сълзите си. — Днес Ваня е останал жив по чудо. Като че ли над нас тегне някакво проклятие. Има ли изход от този омагьосан кръг?“

Отговор нямаше.

28.

Виктор Петрович Зорин повече не покани Глигана в японския ресторант. Всъщност, след събитията на Покровската кариера престана да го кани където и да е. Разговорът се състоя в мерцедеса на Зорин. Говореше предимно Глигана, а в гласа му звучеше обида.

— Виктор Петрович, ти направо взе и си избърса задника с мен. Докато бях силен, се съобразявах с мен. А сега какво стана?

Зорин не престава да се учудва на наивността на бившия престъпен бос. Глигана се оплакваше като малко дете! Цял живот се бе сдобивал с врагове в престъпната джунгла, а ето че се надяваше на безкористната любов на околните.

— Ама защо се държиш като момченце? Все едно и също повтаряш. Би трябвало сам да разбираш за какво става дума. Да, преди месец ти беше на едно стъпало, но сега си на друго. И то много пониско. Живеем в пазарни времена, приспособявай се. Най-искрено ти съчувствам, но не мога да се занимавам с благотворителност. Утре по същия начин могат да си избършат задника и с мен.

Глигана продължаваше да си каканиже своето. Жалваше се, че няма пари, с които да стъпи на краката си, за да смачка своите противници. Но сам виждаше, че думите му не вълнуват неговия събеседник. Какъв смисъл имаше Зорин да изправя на крака сринатия Глиган, след като му беше по-лесно да купи една вече готова и силна престъпна групировка? Която да използва като презерватив и един ден също да зареже...

Глигана въздъхна разочаровано. Тъкмо се нареди да излезе от колата, когато Зорин най-ненадейно го възпря.

— Чакай малко, ще опитам да направя нещо за теб... Ще ти помогна, ако ми намериш Белов жив или мъртъв. По-добре мъртъв. Нали ми обеща да го сториш. Да не си забравил? Ако намериш Белов, ще се намерят и пари за теб. Действай!

Мерцедесът отпраши, а Глигана дълго гледа след него и мърмори проклетия наум.

Най-сетне той се обърна и закри по тротоара.

— Значи Белия ти е притрябвал, а? — процеди през зъби Глигана. — Добре тогава, ще ти го намеря тоя Белия. Но така, че дълго ще ме помниш, кретен такъв!

Глигана не разчиташе на помощниците си, защото бяха яки, но тъпи момчета, затова се зае сам с издирването. Все пак разполагаше с още малко пари, както и с част от авторитета си. Това му помогна и след три дни му съобщи, че някакъв журналист издирва Белов. Глигана почти не се съмняваше, че този човек също работи по поръчка на Зорин.

Журналистът Юра Невзглядов се появи в бара на хотел „Колосок“ около пет часа следобед. Заведението беше треторазредно и по нищо не приличаше на гостоприемните вертепчета, в които бе свикнал да търка столовете. Напитките — от водка менте и фалшив коняк до текила подмосковско производство, вдъхваха ужас дори на заклетите пияници.

Юри се приближи до бара и си поръча най-безопасното за здравето питие — бира. И уж между другото попита уморения от живота си барман, който приличаше на стария Вертински:

— Слушай, случайно да си виждал каскадьора Слава?

Барманът се направи, че не го чува. Юра сложи на плота банкнота от средна величина и се представи официално с името и фамилията си като журналист от телевизионните новини. Обясни, че търси Слава, за да направи интервю с него.

— Въртеше се някъде наоколо, но сега изчезна — каза барманът, вече поомекнал, след като прибра парите. — Сигурно пак чука Лилка в служебната стая.

Юра му благодари с кимване и се отправи с бутилка в ръка към служебния вход. Попадна в дълъг коридор с висок таван, тъй като хотелът беше строен още по сталинско време. Вляво и вдясно имаше множество врати. И всичките бяха затворени. Нямаше кого да попита коя е служебната стая.

Но точно в този момент покрай него премина една силно гримирана проститутка, издокарана в евтин тоалет. Тя се появи толкова неочаквано, сякаш се материализира от стената. Преди това дори не се чу хлопването на врата. Гримът ѝ беше поразмазан. Вероятно това

беше въпросната Лилка? Тактико-техническите данни на дамата съвпаднаха с образа, който опитния журналист бе създал във въображението си — дългокрака блондинка, с малко похабен вид и огромни гърди на кърмачка. И, разбира се, с къса пола, стегнала едрите ѝ бедра. Дамата оправи тънката презрамка върху пълното си рамо и тихо измърмори:

— Малоумник, скъса ми чорапогащника... — и невъзмутимо мина край журналиста, сякаш искаше да му каже: да не си помислиш нещо, аз не съм такава, просто си чакам трамвая тук...

Юра се досети, че тя има предвид точно онзи, когото той търси, и спря до най-близката врата. Беше откrehната. Журналистът влезе вътре и я затвори след себе си, а езичето на бравата тихо изщрака. Седналият в средата на разхвърлената стаичка младеж с разкопчани дънки реагира с известно закъснение на звука и вдигна към него мътния си пиянски поглед.

— Какво искаш? Почакай малко, тръгвам вече...

— Здравсти, Слава — каза с престорена радост Невзглядов и му протегна наченатата си бутилка бира. — Откога не съм те виждал!

Пияният отпи от бутилката и погледна към журналиста малко по-благосклонно.

— Да не би да сме пили на брудершафт? — попита той с цялата учтивост, на която беше способен.

Невзглядов не се смути. Той щеше да е лош журналист, ако не умееше да установява контакт с всеки събеседник.

— Казва се „пили брудершафт“, а не „пили на брудершафт“ — поправи той младежа. — Забрави ли как на рождения ден на моделиера Дудашкин с теб оповръцахме предното му стълбище, а той се подхлъзна и се слезе до долу по гръб. Такова нещо не се забравя!

Пияният дълго гледа в пространството пред себе си, напругаше се да си спомни нещо. Прегледът на информацията в паметта му се удаваше изключително трудно. Най-сетне две клетки в прогизналия му с алкохол мозък направиха контакт и светла усмивка озари лицето му.

— Значи ти си бил онзи тиквеник? Страхотно! Искаш ли да пийнеш нещо? Сядай, ще ударим по едно. Сега ще свирна на Лилка да донесе някакво нормално пиене, а не от гаражното производство... Само че малко съм я позакъсал.

Журналистът измъкна тънък портфейл и за по-убедително го размахна под носа на клиента си.

— Не се притеснявай, аз имам пари.

Всъщност самият Невзглядов бе този, който се притесняваше. Никак не обичаше да харчи собствените си пари и предпочиташе авантата. Но понякога се налагаше.

Той отброи няколко банкноти на каскадьора, който веднага изчезна зад вратата. И се забави доста дълго. Невзглядов вече започна да се тревожи дали не го е забърсал някой друг негов приятел с пари, когато пияният се появи на вратата с тържествуващ вид. В ръцете си носеше бутилка водка и пакет лешници.

— Това е за мезе. Че какво пък, нали сме хора? — измърмори той, докато наливаше водката в чашите за вино, останали от почерпката му с проститутката.

Изпиха първата чаша. Водката беше с отвратително качество. Тя заседна като буца в гърлото, но Невзглядов с огромно усилие на волята успя да я прокара до стомаха си. За съжаление и този орган дълго не искаше да я приеме, но в крайна сметка тя успя да се понамести вътре.

— Търсих наоколо Саша Киншаков — подхвана журналистът, след като си пое дъх.

— За едни — Саша, за други — Александър Иванич — прекъсна го мрачно каскадьорът. — А за какъв дявол ти е?

— Просто така — проточи Невзглядов. — Искях да го интервюирам. А пък се оказа, че е в Щатите. И целият ви екип е с него. А ти защо си тук, не те ли взеха? — той небележимо включи диктофона в джоба си и оправи микрофончето под ревера на самото си.

В отговор Слава изля поток от ругатни. Впрочем, те бяха адресирани не толкова към колегите му от занаята, колкото към самия него.

Буквално седмица преди отпътуването за Холивуд един от членовете на каскадьорската група загинал по време на снимки от осветителен уред, който паднал отгоре му. Слава трябвало да го подсигурява и бил до него. Отървал се само с лека уплаха, ала не успял да стори нищо! Никой не го обвинил за смъртта на приятеля му. Освен един човек — самият той. Затова Саша напуснал групата и сега кротко се пропивал.

Невзглядов изслуша каскадьора, съчувствено поклати глава и се опита да го насочи към темата, която го интересуваше.

— Да, понякога съдбата поднася такива изненади. Ами те как се справят без теб там? Ти си такъв майстор. Спомням си как отпрати линкълна на Белов в реката. Тогава аз заснех всичко. Беше висш пилотаж! Жалко само, че никой никога няма да научи името на автора на този трик...

— Да. — Каскадьорът вдигна показалеца си към тавана и пусна една пиянска усмивка. — Полета на линкълна е класика. Това беше лебедовата ми песен.

Слава съзнаваше, че е започнал да се пропива, затова всичко, което можеше поне малко да поддържа самоуважението му, за него бе като балсам върху рана. И, забравил за всичко, той разказа историята на тази мистификация до най-малката ѝ подробност. И говори дълго. Невзглядов дори започна да се безпокои, че касетата в диктофона му ще свърши. Разказът на каскадьора бе прекъснат от същата онази Лилка. Тя подаде през вратата симпатичната си муцунка с вече оправен грим и попита:

— Още ли си бърбите? Скоро ли ще свършите?

Изведнъж Слава замлъкна наред думата си. Той изненадано погледна Невзглядов с напълно трезв поглед, сякаш току-що го бе забелязал.

— Кой си ти? И какво душиш наоколо? Я изчезвай...

Юра се промуши край блондинката, отдалечи се от вратата и провери качеството на записа: беше достатъчно ясен. Нямаше значение, че никой и никога не би могъл да използва това пиянско бърборене като доказателство, но поне на него всичко му стана ясно.

Нито Белов, нито семейството му са били във взривения линкълн, който падна от моста в реката. И не е имало никакво покушение, а само майсторски изпълнен трик. Значи Александър Белов е жив! А щом един човек е жив, беше единствено въпрос на техника да го откриеш. Оставаше му само да предаде записа на Андрей Литвиненко и да получи честно изработените си пари.

Когато излизаше от бара, Юра се сблъска с Глигана. Но и двамата не се познаваха по физиономия, така че спокойно се

разминаха. Глигана се отправи към бара, защото беше научил, че някакъв печен журналист ще търси там каскадьора, а щастливият Юра бързаше към къщи да прослуша записа. Той дори не подозираше каква опасност го грози.

29.

На сутринта странен шум привлече вниманието на Белов. Излезе от фургона. Някакъв як бабаит, май беше от охранителите на Михай Лупу, гонеше с ритници Федя по неравната улица. Много от обитателите на селището бяха излезли да видят какво става, но на никого и през ум не му минаваше да се застъпи за него.

Витя още сутринта бе заминал да върти бизнес заедно със Степанич, с други думи да разнасят „развалено месо“ на търговците. Днес стоката бе размразени кокошки. Степанич деликатно ги наричаше „охладени“.

Когато Федя и преследвачът му се изравниха с фургона, Белов най-неочаквано направи крачка към охранителя и подсече масивния му като колона крак. Молдовецът се препъна и се стовари с всичка сила по лице на земята.

— Извинете, господин гардероб, не мислех, че сте толкова нестабилен — каза Белов и се обърна към стреснатия Лукин. — Федя, виж и запомни как не бива да падаш.

Гигантът стана, изтупа се от прахта и тръгна към Белов с многообещаваща усмивка. Пътюм с леко движение на ръката си тръшна Федя в нокдаун.

Саша облегна гръб на фургона и със спокойна увереност гледаше бабаита право в очите. Като че ли не осъзнаваше в колко неизгодна ситуация е изпаднал в този момент на атаката. Здравенякът изръмжа и замахна. Ако ударът му попаднеше в целта си, щеше да събори слон или да пробие стените на поне два фургона като този.

Но Саша наведе глава и леко приклезна. Юмрукът с трясък се вряза във фургона. Нещо се счупи — или ръката на гиганта, или стената. Белов не се впусна да уточнява какво. Заби крак в гениталиите на бабаита, но не като каратистите, а като футболист. И моментално добави удар с коляно в ребрата му. Дъхът на нападателя секна. Бабаитът направи крачка назад и падна на задника си. Белов можеше да продължи в същия дух, но реши да не прекалява. Не му се щеше да усложнява повече и без това трудните си отношения с Михай Лупу.

Белов помогна на Федя да стане и изтупа прахта от него. Сетне се обърна към бабаита и посочи Федя.

— Това момче е мой приятел. Ако и друг път имаш някакви въпроси към него, не си губи времето, а се обръщай направо към мен. Кажи това и на другите.

Бабаитът се изправи и с доста усилия се отдалечи, сипейки проклетия и заплахи, но Белов повече не му обърна внимание. Беше далеч по-заинтересуван от състоянието на Федя.

— Е, миротворецо, цял ли си? Значи всичко е наред. Мислех, че ще те разкъса, както куче — грейка.

— Как пък не, много ти се ще — измърмори Федя и предпазливо докосна синината под окото си. — Насилието не е най-добрият начин за решаване на проблемите. Всъщност е най-лошият. Без малко да ми я счупи.

— Кое, главата ли? — разтревожи се Белов.

Но Федя само махна с ръка. Лицето му се озари от щастлива усмивка.

— Каква ти глава! Майната ѝ на главата. Без малко не ми счупи бутилката. Беше в джоба на якето ми. Да вървим да я усвоим на бърза ръка, докато наистина не се е счупила.

Те се покатериха на хълма, но не се качиха на плочките, а легнаха до тях в гъстата трева сред храстите. Изпиха водката и започнаха да се препичат на слънце. Същинско блаженство! Саша си помисли, че вероятно в това се състои смисълът на живота. Да си седиш ей така на припек в добро настроение и просто да съществуващ...

— Слушай — попита той Федя, — а какво искаше от теб този дебил?

Федя се поколеба и не отговори веднага.

— Виж какво, Сергей, аз направих едно посещение при Лена. Искях да си изясня причината за нейната... емиграция, тъй да се каже — под въздействието на алкохола словесността на Федя започна да се променя по посока на литературния изказ буквално с всеки изминал миг. — И в този момент ме споходи нещастieto да се натъкна на самия Лупу. А този лупус заповяда на своя сатрап, прощавай, но това е негов

израз, така да ме нарича, че да забравя пътя към дома му. И само вашата изключително своєвременна намеса, господине — кимна учтиво по посока на Белов, — ме спаси от понасяне на тежки и леки телесни повреди.

Саша поклати глава.

— Аз, разбира се, съм ти благодарен за грижите, Федя, но ако още веднъж се захванеш да уреждаш моите проблеми, повече няма да те спасявам. Не ми се сърди, старче, но все някак ще се оправя и сам. Разбрахме ли се?

— Е, щом така искаш! — нацупи се Федя.

Белов легна по гръб и се втренчи в синьото небе, а Федя се захвана да разглежда буболечките в тревата. „Ето! Да вземем например инсектицидите — мислеше си той с умиление и гонеше с клонче забързаните насекоми между стръкчетата, — особено мравките и термитите. Колко мъдро е уредено тяхното съвместно съществуване. Същински пример за подражание. Всичко има една-единствена цел — продължението на рода и осигуряването на условия за възпитанието на потомството. И няма никакви други идеи! И няма никакви революции! Всеки си знае мястото и не се опитва да завземе чуждото. Ето къде цари истинският комунизъм! А не като в речника на Дал, където определението гласи, че човешкият комунизъм е учение за правото на всеки да завладява чуждата собственост... Та това е повод за перманентна война... От друга страна, при капитализма войната за собственост също никога не спира, но просто се води по правила...“

— Федя, остави ги на мира — изтръгна го от размислите му Белов, — нека правят каквото си щат.

Оказа се, че се е обърнал по корем и от няколко минути с интерес наблюдава манипулациите на Федя и хода на репресиите в тревното царство.

Витя и доктор Уотсън ги завариха заети точно с това занимание. Те е приближиха и се настаниха на тревата до тях.

Както винаги Витя беше ядосан, а докторът, напротив, доста щастлив. Явно съвсем скоро се бе надрусал с поредната доза от своята отвара.

— Почивате ли си? — полюбопитства подигравателно Витя. — Мен Степанич направо ме сбърка от работа. Три курса направихме.

Сега сигурно по цяла нощ ще сънувам тези шибани кокошки. А ти къде си се разкрасил така?

Забелязал бе синината под окото на Федя.

— Аз му я направих — измърмори Белов. — Заради нарушаването на екологичното равновесие.

— Не, сериозно питам! — Витя присви очи.

Федя бе принуден още веднъж да разкаже своята тъжна история. Витя внимателно го изслуша и се нареди да отиде при Михайл, за да изясни случая.

— Стой кротко — удържа го Белов, без да обръща глава. — Тепърва ще ти трябват сили.

Но Витя вече беше яхнал коня:

— Я върви на майната си! — кресна на Белов. — Толстоист недоклатен! Тия ги разбирам, за тях всичко е в миналото — махна с ръка към Федя и доктора. — Но ти си нормален мъж. Сигурно някъде имаш жена, деца...

— Син — поправи го през зъби Белов.

— Още повече — продължаваше да беснее Витя. — Някой се опита да те очисти, което означава, че имаш и нерешени проблеми. А пък от сутринта давиш грижите си в алкохол, препичаш си тумбака на слънце и си чешеш езика с Федя. И от нямане какво да правиш завъртя любов с белязаната Лена. А семейството ти сигурно има нужда от теб!

Белов не отговори нищо. Той отново се обърна по гръб и се загледа в белите облаци, които постоянно променяха формата си във високото синьо небе. Носеха се нанякъде и изобщо не се интересуваха от човешките грижи, както хората не се интересуваха от грижите на насекомите. Но и те не бяха свободни, а летяха, накъдето ги носеше вятърът. Имаше неща, на които може и неща, на които не може да се влияе.

— Защо се умълча? — не преставаше Витя. — Нямах какво да кажеш, така ли? Или ти писна да говориш с такива като мен?

— Не — увери го Белов. — Не ми е писнало да говоря с теб. И не съм забравил семейството си. Точно затова вися тук. Защото най-доброто, което мога да направя за тях, е да умра. Или да ме смятат за мъртъв.

Витя замълча, осмисляйки чутото. Въпреки младостта си, или по-скоро тъкмо благодарение на нея, той вярваше, че хората, които се

заблуждават, че всичко в живота им е ясно, и смятат останалите за непросветени тъпанари, се нуждаят от непрекъснато поучаване.

— И ти какво, решил си да останеш клошар завинаги? — насмешливо попита. — А пък онзи, който искаше да те убие, нека си вее байрака, а? Може би сега дори се търкаля в собственото ти легло с жена ти...

Витя не се усети, че казва нещо обидно, а когато го осъзна, отскочи встрани в очакване на удар. Но Белов само се подсмихна.

— Може и да си прав. Само че аз нямам никакви планове. Вероятно Бог има. В крайна сметка, не съм се канил да идвам и при вас, но се озовах тук. Мисля, че това не е случайно. Чувал ли си нещо за келтите?

— За кого? — попита Витя?

— Келтите са предци на шотландците, ирландците и французите. Галите също са били келти. Но е било по времето на древния Рим... — демонстрира начетеност Федя.

— Те още съществуват, тоест техните потомци — поправи го Белов. — Та тези хора са вярвали, че старият свят трябва да загине, а върху неговите руини да се роди нов.

Докторът се приближи до тях и любопитно погледна Белов.

— В нашия случай под руините на стария свят трябва да разбираме нашето бунство, така ли? — уточни той. — Какво пък, звучи символично. Да се родиш отново на бунството! Тъй да се каже, върху командния пулт на цивилизацията! Ха-ха... Знаеш ли какво — Доктор Уотсън хвана за рамото Саша и рязко смени темата, — я ела да видим как се чувстват твоите рани.

Те се отправиха заедно към фургона на доктора. Когато се отдалечиха на значително разстояние от хълма, Уотсън прошепна:

— Та като стана дума за живота и смъртта... Току-що бях у Лупу. Той ми обеща пет грама чист хероин, ако те изпратя на онзи свят с помощта на лечителските си умения.

Белов беше крайно изненадан. Това не беше много характерно за Лупу, тъй като, съдейки по всичко, Михай бе привърженик на силовите методи при решаване на проблемите. Единак.

— А защо не го направи сам, не може ли, или се страхува?

— Сигурно не иска Лена да научи. Във всеки случай причината за смъртта ти трябва да е възпаление на раните, заразяване на кръвта

или нещо от този род. Какво ще кажеш?

Белов разпери ръце.

— Аз нямам пет грама хероин. Дори трева нямам.

Докторът съкрушено поклати глава:

— Да, Лупу ме предупреди, че ще забрани на хората си да ми продават макова слама, ако му откажа. А тук никой друг не търгува с наркотици. Изходът е един.

— Какъв? — любопитства Белов.

— Налага се да откажа наркотиците... — въздъхна докторът.

30.

Тариел се засили, цопна в големия басейн и вдигна облак от пръски. Шмит го последва. След миг главите им се показаха над водата. Крадецът веднага заплува с широки махове към ръба на басейна, хвана се за него, с лекота, но мощно се надигна и излезе на сушата. Шмит преплува две дължини първо бруст, а сетне кроул. Обичаше да плува дори не толкова заради натоварването на всички мускули, колкото заради чувството за свобода, което му даваше водата. Плуваше и си представяше, че лети във въздуха като птица...

— Ех, че хубаво! — възкликна Тариел, когато Шмит за пореден път се приближи до него. — Обичам водата в басейна да е студена. Когато е топла, не ми харесва. След сауната водата трябва да е ледена!

— Точно така — съгласи се Шмит, гмурна се още веднъж, изпусна силно въздуха си във водата и излезе.

Към тях като безшумни сенки се плъзнаха две светлокоси „момичета без комплекси“ и метнаха на раменете им големи хавлиени кърпи. В знак на благодарност Тариел плесна едната под кръста. Тя изписка от възторг.

Шмит се уви в кърпата, както римлянин — в тога, и последва крадеца в стаята за почивка. Често обичаше да се отпуска в сауната, но без да се вманиачава. Двамата се разположиха в дълбоките кресла пред отрупаната с царствен разкош маса.

Тариел влезе в ролята на домакин и разля коняка в приготвените за целта високи чаши.

— Искам да пия за нашето приятелство, Дима. И за това в бъдеще между нас да няма никакво напрежение.

Шмит поклати глава.

— А какво ще правим с миналото?

Тариел чак се облеци от възмущение.

— Как можа да си помислиш такова нещо! Заявявам ти от мое име и от името на останалите уважавани хора, че не сме те нападали. Защо не ми вярваш? Беше работа на Глигана, кълна се в майка си!

Но Шмит продължаваше да упорства:

— А защо не се намесихте? Били сте наясно, че Глигана безчинства. Тогава за какви принципи става дума?

Разговорът беше неприятен за Тариел, но нямаше как да го избегне.

— Виж какво, Дима, и вие навремето се съобразявахте с Глигана...

— Никога не сме се съобразявали с Глигана, ние не сме амбулантни търговци — сопна се Шмит. — Навремето Белия и Глигана имаха общи работи, но то остана в далечното минало.

Тариел се хвана за казаната от Шмит фраза като удавник за сламка:

— Виждаш ли, сам казваш, че са имали общи работи. И точно за тези работи той ви търсеше сметка. Ако не беше така, ние откъде щяхме да знаем? А разчистването на сметки помежду ви не засягаше никого от нас. Сега вече сме наясно. Тъй че, хайде да пием за това.

Този път Шмит не отказа. Нямаше никакво намерение да се кара с крадците, но в положението, в което се намираше, можеше да си позволи малко капризи. Те опразниха чашите и си замезиха. След като преглътна цяла супена лъжица черен хайвер, Тариел продължи:

— И с историята на Каверин нямаме нищо общо, макар вината за смъртта му да не е твоя. Всички знаят, че беше работа на Белов. Ще са нужни средства, за да замажем и оправим всичко. Подочухме, че си намислил да строиш нефтен завод в областта. Ще ни сложиш ли на хранилката? Няма да ти вземем много. Но за сметка на това ще се чувстваш спокоен. Нали партньорите ти са чеченци. А това са опасни хора.

„Тъй значи — помисли си Шмит. — Вече всички знаят и за доходите ни, и за партньорите ни: Дали пък да не им подхвърля този завод като кокал на куче? Нека си прегризат гърлата един на другиму!“

Но на глас каза нещо съвсем различно:

— Знаеш ли какво, Тариел, много съм ти благодарен за загрижеността. Но още не мога да ти кажа нищо за твоя дял в нефтения завод. Освен мен и Асланбек има и други съсобственици...

Когато напускаше сауната, Шмит не забрави да прибере миниатюрния микрофон, с който хората на Веденски записваха разговора им. Дмитрий имаше нужда от микрофона, в случай че на крадците им хрумнеше да се избавят от него. А той не изключваше

такъв вариант. Макар да не беше сто процента сигурен, че в момент на заплахата за живота му Виденски ще се притече на помощ.

Прослушаха записа още в колата на Виденски. Полковникът седеше със затворени очи и внимателно слушаше разговора на Шмит с крадеца. Най-сетне изключи магнетофона и се обърна към Шмит:

— Видя ли, Дмитрий Андреевич, сега вече разбираш, че не можеш да се измъкнеш от тази ситуация без нас. Още повече че не би се справил сам с този строеж на века. Наоколо има твърде много изгладнели вълци. Ще го излапат, без дори да им приседне. Я ми разкажи по-подробно за вашия нефтен гигант. С какви трудности се сблъсквате?

Шмит криво се усмихна. Държавните органи също се строиха в редицката! Виденски внимателно изслуша разказа му за нефтения проект. Виждаше се, че е много заинтригуван.

— Искате ли да получите контролния пакет? — попита го направо Шмит.

— Не, защо? На нас — силно натърти върху тези думи Виденски, — на нас ни е достатъчно да имаме поне блокиращата квота акции. За останалото нека да се бръкнат фрицовете. Ние ще им отстъпим контролния пакет, още повече че няма да направят нищо, дори да го имат. А на престъпниците — на крадците и чеченците, ще им покажем среден пръст. Разбира се, няма да е веднага. Първо ще посрещнем немците.

Шмит погледна часовника си. До пристигането на господата Райнеке и Шнапскопф, които бяха представители на немската фирма партньор, оставаше точно едно денонощие.

31.

По външен вид господата Хенрих Райнеке и Вили Шнапскопф бяха пълни противоположности. Кльощавият Райнеке приличаше на Химлер, а дебеличкият Шнапскопф — на някаква смесица между Гьобелс и Гьоринг, както ги бяха нарисували карикатуристите Кукриникси. Само дето и двамата бяха значително по-млади от ръководителите на Третия райх.

Специално за тях бе нает скромен шестстаен апартамент в наскоро ремонтираната престижна сграда на крайбрежната улица в центъра на Москва. Райнеке, който се смяташе за познавач на историята, остана възхитен от гледката през прозореца на хотела към паметника на Петър Първи. Гигантският исполин — царят-шкипер, се въздигаше върху несъразмерно малкото корабче на руската държавност. „Интересно дали скулпторът си е давал сметка колко вярно е отразил съотношението на силите в тогавашното, пък и не само в тогавашното руско общество?“ — помисли си Райнеке с насмешка.

След като гостите си починаха от пътуването, още същата вечер бяха поканени на преговори в офиса на фонд „Реставрация“. Освен немците на срещата присъстваха Шмит, Асланбек Мокоев, Муса Джохаров и Тариел. Пред немците крадецът играеше ролята на представител на предприемаческа фирма. Неговото участие никак не се хареса на чеченците, но те не дръзнаха да протестират, тъй като за чеченската диаспора в Москва това не бяха най-добрите времена.

Немците говореха приличен руски. Но очевидно не четяха чак толкова добре, защото дълго изучаваха представените от руска страна документи. Всички книжа по проекта бяха изготвени още от Пчелата, оставаше само да се актуализират датите... Документите изглеждаха перфектно. Най-сетне немците приключиха с проучването на материалите.

— Искаме да видим на място площта на обекта и онова, което вече е направено — заговори Райнеке. — Длъжни сме да се отчетем пред акционерите си за всеки пфениг.

Шнапскопф подкрепи колегата си. И добави, че немската страна е готова да увеличи капиталовложенията си, но в такъв случай ще се наложи да се преразгледат дяловете от доходите и размерите на пакетите акции.

Шмит се съгласи от името на руската страна, но в този момент се намеси Муса Джохаров. Това, че думата взе той, а не най-възрастният сред тях — Асланбек Мокоев, означаваше, че Муса огласява общите им мисли.

— Ние предлагаме като вариант да се разгледа и продажбата на част от акциите от руската страна на немската страна — обясни чеченецът.

Немците се спогледаха и си размениха няколко думи на своя език. Говореха тихо, но на Шмит му се стори, че не са изненадани от такъв вариант. Най-сетне Шнапскопф каза:

— Ние сме съгласни да купим вашите акции, но само ако са целия пакет. Всичките сто процента. В противен случай — виновно се усмихна той и разпери ръце — кой знае, току-виж нашият нефтен завод се окаже с два контролни пакета акции. А това е присъщо на руския бизнес.

— Но ние нямаме намерение да продаваме своя дял — заяви Шмит.

Тариел, към когото впрочем никой не се бе обръщал за мнение, го подкрепи.

— Ама защо да продаваме? Нищо няма да продаваме!

Шнапскопф пусна любезна усмивка и разпери ръце:

— Господа, разберете се помежду си. Или ние купуваме целия пакет, или всичко остава както си е. Ако пожелаете, ще разгледаме вашето предложение и впоследствие ще ви възстановим част от акциите. Но, повтарям, само след като нашата фирма купи целия пакет.

— Това е неприемливо — отсече Шмит. — Предлагам да работим по плана, който съгласувахме в началото.

Чеченците бяха принудени да скрият недоволството си, но Шмит беше наясно, че те няма да спрат дотук. Щом бяха решили да имат целия руски пакет акции, значи щяха да го получат...

Веденски потвърди опасенията му при поредната им среща след съвещанието.

— Зад Асланбек и Муса стои Зорин. Това е много опасно. Той държи чадър над бандитите. Бъди нащрек...

Тариел отиде при Елмаз в мизерната му квартира и там даде воля на чувствата си.

— Слушай, аз съм солиден бизнесмен. Писнаха ми тези нападения и чистки. Купуваш — продаваш и край! Трябва да се живее културно!

Елмаз тъкмо приготвяше овче месо с ориз. На него всичките тези бизнес отношения отдавна му бяха дошли до гуша. Принципите, справедливите закони в живота на крадците, всичко отиваше по дяволите. Наблюдавайки сегашното положение, на стария крадец направо не му се живееше. Но все още не смяташе да умира...

Глигана загуби покой и сън. Дори отслабна, докато преследваше Юра Невзглядов. Освен това възстанови всичките си стари връзки. И обеща купища пари. Хората му до един бяха натоварени с издирването на Белов. Саша беше твърде известна фигура, за да остане незабелязан. Но никой не го бе виждал. Наистина ли вече не беше между живите?

Последната му надежда бе в журналиста. Срещата на Глигана с каскадьора Слава не завърши с нищо. Макар и пьян, той не се поддаде на празните му обещания, а в отговор на заплахите се закани да набъхти Глигана като боксова круша. В добрите стари времена щяха да привикат каскадьора в някое закътано местенце й след петнайсет минути да чуят от него всичко, което знае. Но сега Глигана бе лишен от такава възможност, налагаше се да кротува и нямаше нужда от излишни приключения.

Все пак получи полезна информация. Срещу дваисет долара барманът му съобщи, че репортерът, който разговарял със Слава, излязъл от бара в същия момент, когато Глигана влизал вътре. Бившият престъпен бос си спомни външността на човека, с когото едва не се сблъска на входа. Барманът му съобщи също така фамилията и

местоработата на журналиста. После не представляваше никаква трудност да се сдобие и с телефонния му номер...

Позвъняването събуди Юра в най-неподходящия момент. Махмурлукът го измъчваше със страшна сила. Още не бе дал касетата на Андрей Литвиненко, но вече бе пресметнал бъдещия си приход и с оглед на него бе взел назаем от съседа си сто долара. Та благодарение на тях бе поразпуснал. Срещу всичките сто долара. Тъкмо се чудеше от кого да вземе пари поне за една бира, когато телефонът иззвъня.

— Какво има? — изрече със страдалчески тон Невзглядов.

— Слез долу, трябва да си поговорим — отвърна непознатият. — Няма да съжаляваш.

— Не мога. Болен съм — отрязва го журналистът и понечи да затвори, но непознатият бързо каза:

— Обаждам се от името на Зорин. Слизай бързо, чакам те долу. Ако си болен, ще те излекувам.

Щом чу това, Невзглядов нямаше нужда от втора покана. След минута вече излизаше от входа. Журналистът веднага разпозна човека, който му се обади по телефона. Пък и той не се криеше. Стоеше до колата си и се блещеше срещу неговите прозорци. Юра се приближи до него.

— Ти ли ми се обади?

— Аз...

Непознатият, който имаше вид на глиган, подаде на болния буркан, пълен с джин с тоник. Юри понечи гордо да се откаже, но бурканът беше толкова изпотен и изглеждаше така привлекателно, че не устоя. Протегна разтрепераната си длан и изгълта цялото му съдържание на един дъх. След което се почувства значително по-добре. Тръсна глава и усети, че вече не го боли чак толкова силно.

— И какво искаш от мен? — попита той.

— Идвам от името на Виктор Петрович — повтори като парола непознатият. Докато говореше, не сваляше поглед от апартамента на Невзглядов. — Намери ли онова, което обеща, за Белов.

Глигана говореше наслуки, но напипваше истината.

— Ами Литвиненко? — уточни Юра. — Аз получих задачата от него.

— Но парите ще получиш от мен — разясни му Глигана. — Затова ще дадеш всичко, което си изровил, на мен. Впрочем, стоката в теб ли е?

— Ти за глупак ли ме мислиш? — обиди се Юра. — Всички материали са прибрани на сигурно място.

Глигана разочаровано изруга.

— Май съм те виждал някъде — започна да си припомня Юра.

— Тези дни едва не се сблъскахме с теб, когато си тръгваше от каскадьора Слава в „Колосок“ — напомни му Глигана. И без да му мигне окото, излъга: — Зорин ме изпрати да ти пазя гърба. Ако нямаш други въпроси, давай каквото имаш.

Но от гледна точка на Юри оставаше още един въпрос — най-важният!

— А как стоят нещата с парите? Сумата същата ли е?

Глигана нямаше представа каква сума е договорил телевизионният репортер с Литвиненко. Но и този път успя да се измъкне.

— Умножи го по един път и половина. За бързината. Виктор Петрович — в този момент Глигана демонстрира ерудиция, което не му се случваше често — е като херцог Ришельо и не пести пари за свършена работа. Нали си гледал филма за мускетарите? Чакам те след два часа с всички материали. Ще ти стигне ли времето?

Посочи на журналиста мястото на срещата и си тръгна, без да се сбогува.

В главата на Юра бясно се завъртяха цифрите на фантастичния му хонорар. Съблазънта беше твърде голяма и той хукна към къщи. Освен касетата с разказа на каскадьора Слава нямаше абсолютно никакви други материали. Но бе достатъчна, за да му наброят крупната сума. А записът можеше да се размножи! Съдейки по всичко, щеше да се радва на добро търсене.

Когато се прибра вкъщи Юра установи, че в апартамента му е влизал чужд човек. За това недвусмислено говореха следите от припрян обиск. Кой ли бе?

Юра взе телефонната слушалка. И без това се канеше да се обади на Литвиненко, за да провери информацията на непознатия, за чието име дори забрави да попита... Но след като набра номера му, Юра изведнъж си помисли: ами ако в апартамента ми е бил не някой друг, а

именно Литвиненко? Ако му е хрумнало сам да предостави на шефа си ценната информация и да получи солидната сума? Юра бавно остави слушалката върху телефонния апарат...

След два часа Невзглядов с малка чанта в ръка се разхождаше на уреченото място край околоръстното шосе, което опасваше столицата. Зърна отдалеч познатата кола. Глигана наби спирачки на крачка от него и откряна предната дясна врата. Сетне демонстративно изключи двигателя и извади ключа от таблото.

— Сядай. Не се бой, няма да те отвлека със себе си.

Юра седна на предната седалка до Глигана. И предвидливо остави вратата си отворена. Настъпил бе моментът да изложи какво е научил. Нямаше намерения да върти и да суче, тъй като си имаше работа със Зорин.

— Ето касетата. Записът е на нея... — и репортерът разказа всичко.

В този миг най-много от всичко на света Юра се боеше, че поръчителят ще прецени неговата информация като несъществена и ще откаже да му плати уговорената сума. Затова дори не се изненада, когато усети болезненото убождане във врата. Някой се криеше на задната седалка и се възползва, че вниманието на Невзглядов е ангажирано с преразказа на събитията, за да му вкара конска доза от някакъв препарат. В същата секунда репортерът почувства, че потъва в дълбок кладенец...

32.

Бунището и дългогодишните му бездомни обитатели не бяха виждали такова нещо през цялото си пребиваване тук. Колона от скъпи коли, предимно лъщящи черни мерцедеси, които рискуваха да затънат в дълбоките коловози или да пукнат гуми, бавно се движеше към недовършения строеж.

Колоната спря, преди да стигне до свалените от колелата фургони, от автомобилите започнаха да излизат солидни и добре облечени хора. Яки момчета с черни униформи и надписи с жълти букви на гърба веднага ги наобиколиха и откъснаха от света на нечистотиите.

Новодошлите не отидоха до строежа. Те с бавна стъпка се отправиха към върха на оголения хълм. Към същия онзи хълм, на който Александър Белов напоследък обичаше да размишлява за живота.

Вярно, сега него го нямаше там, защото бе отишъл да разнася на черно хранителни продукти заедно със Степанич по търговските обекти. И по тази причина нито Шмит, нито Олга го видяха. В мига, когато стигнаха до върха на хълма, там тутакси се появиха леки сгъваеми столове и маси. Върху тях веднага бяха сервирани напитки и мезета. Чеченците стояха скупчени в отделна група.

Без да каже нито дума, Шмит, който бе застанал до германците, посочи с широк жест хоризонта. И двамата германци се загледаха в далечината не просто с любопитство, а с жаден интерес. Пейзажът наистина беше апокалиптичен. Добре, че поне вятърът духаше в противоположната посока. Над гигантските, застинали като в картина на Айвазовски, насипи от боклуци с крясък се носеха чайки и врани. В Европа това димящо море от отпадъци би се възприело като екологична катастрофа, но ако се съдеше по изражението на придружителите им, тук никой не се вълнуваше от съществуването му. Шмит беше спокоен и обстоятелствен, а неговата увереност, както и германската му фамилия, им правеха добро впечатление. В момента той сякаш четеше лекция.

— Ето нашия фронт за работа. Както виждате, основите са на мястото си, комуникациите са изградени, има електричество. Има и жилища за строителите, което ще им позволи да работят непрекъснато на смени. Строителството може да бъде възобновено всеки момент. Сметището ще бъде ликвидирано.

Райнеке и Шнапскопф се спогледаха и си размениха някакви реплики на немски.

— Ние сме удовлетворени — заяви най-сетне Райнеке на руски, но със силен акцент. — Освен ако не ни показвате някакъв друг строеж. Как го наричат вие... Потьомкинско село?

Шмит и Олга се разсмяха, немците явно бяха начетени хора. Тариел също се присъедини към смеха, макар да не разбра смисъла на казаното.

— Не, не е Потьомкинско село — увери ги Шмит. — Това е бъдещият ни нефтен гигант, който ще ни носи баснословни приходи.

Щом чу тези думи на Шмит, Тариел погледна убийствено към застаналите встрани чеченци. Те се направиха, че не забелязват нищо.

— Погледнете, хер Шмит, там, в онези жилища живеят някакви хора. — Райнеке сочеше към фургоните, около които се мотаеха обитателите на селището, разтревожени от появата на буржоата в техния анклав на комунизма.

Но Шмит веднага го успокои:

— Не се притеснявайте. След седмица тук няма да има жива душа. И тогава ще докараме работниците.

Германците очевидно бяха удовлетворени от този отговор. Те един през друг закимаха в знак на съгласие. След това Шмит прикани всички да се приближат към масите, за да пият за успеха на начинанието.

Федя, който бе застанал буквално на десет крачки от внушителната компания, направо изнемогваше. Толкова водка, толкова плюскане! И то какви! Но онова, което чу, уби целия му апетит. Опасенията на Белов, се сбъдваха...

Мероприятието приключи и гостите се отправиха към колите. Шмит поизостана и махна с ръка на Коля. Той се приближи до него на бегот. Дмитрий се наведе към ухото му и попита тихо, така че да не го чуят останалите.

— Тук ли е мястото?

Коля разбра, че става дума за Александър Белов, и кимна.

— Изгорихме го в онзи край на бунището.

Шмит се навъси и ускори крачка, за да догони Олга, която се бе отдалечила...

Спъвайки се и падайки, Федя бързешком, доколкото му позволяваха слабите крака и бели дробове, изтича до другия склон на хълма, където нито бизнесмените, нито телохранителите им щяха да го видят.

— Пак ли се мотаеш около мен? — чу внезапно груб глас. По горската пътечка към него вървеше Михай Лупу, заобиколен от своите молдовски бачкатори.

— Там... онези там! Някакъв Шмит, с него има и цяла навалица от хора с мерцедеси. Искат да възобновят строежа, а нас да изстребят до крак!

— Какво?! — Лупу го блъсна и хукна по пътечката към селището, а Федя падна и силно се удари в земята.

Охранителите тичаха след Румънеца. Старият познат на Федя — каякът, който веднъж вече го беше преследвал — не се сдържа и му тегли един шут, докато притичваше край него.

Федя стана и продължи. Искаше да стигне до черния път, по който предпочиташе да минава Степанич, за да пресрещне колата му. Едва успя. Запъхтян от умора, се стовари край пътя тъкмо когато в далечината се показва светлосиньото жигули на Степанич.

Колата още не бе спряла до Федя, когато Белов изскочи от нея. Наведе се към приятеля си.

— Какво ти е? Да не си ранен?

Федя продължаваше да отваря широко уста като изхвърлена на брега риба.

— Там дойдоха едни с черни коли... Много бяха... Ще продължат да строят. А пък нас всичките ще ни...

Степанич и Витя също бяха излезли от колата и мълчаливо слушаха объркания разказ на Федя.

— Кой дойде? — попита Белов.

— Много хора бяха. Качиха се на хълма и гледаха надолу. Шеф им е някакъв Шмит. Двама от тях май че бяха германци, имаше и трима кавказци. Както и една млада и хубава жена. Онзи Шмит я наричаше Олга.

— Какво?

Белов така засука яката на якето му, че Федя захърка и започна да го удря с юмруци по ръката. Саша веднага охлаби хватката си.

— Извинявай — рече той. — Сега къде са?

Федя грижовно погали пострадалата си шия.

— Сигурно вече са си отишли. И знаеш ли какво? — Погледна към Степанич и Витя, сякаш ги призоваваше да свидетелстват, че казва истината. — Помниш ли, дето ти казах, че трима души те докараха с един мерцедес и те заровиха в горящия боклук? Единият от тях, русокосият, беше на хълма. И разговаряше с въпросния Шмит. Той го попита нещо, а онзи му показва точно онова място, където гореше боклука.

Белов се свлече обезсилен на тревата. И през ум не минаваше как да постъпи. Преди отговорността за работа, семейство и хора, които беше зарязал, го глождеше, но някак отвлечено и абстрактно. Сега обаче събитията придобиваха конкретен обрат.

От друга страна думите на Федя го успокоиха. С работата, с фонд „Реставрация“, а значи и с другите фирми се занимаваше Шмит. Олга пък се бе върнала от Америка. Сигурно бе довела и Ваня. Той не искаше това да се случва, но след като вече бе дошла и също се бе захванала с бизнеса, значи може би нещата се оправяха?

И в този момент като проблясък го осени просветлението. Ето кой бе поръчал убийството му! Спомни си как го погледна Шмит, когато го отстрани от длъжността началник на охраната. Тогава в очите му освен изумление имаше и още нещо... Не уплаха или страх, а нещо друго...

Интуицията и целият житейски опит подсказаха на Белов, че неговото покушение е дело на Шмит... И откритието не бе изненада за Саша. Той много добре знаеше, че не са го предали чужди хора, предателство извършваха само близките. Освен това много добре

разбираше Шмит. Дмитрий се намираше в доста сложна ситуация, която спокойно би могла да се възприеме като безизходица. И Белов имаше пръст в това, понеже твърде рязко го отстрани от играта...

Какво следваше от цялата тази история, отново да започне война ли? А къде отиваха собствените му думи, че човек не бива да си отмъщава, а да започне нов живот, които толкова възмутиха Витя?

Тези думи не бяха празно дрънкане. Напоследък Александър все по-често чувстваше вътрешно спокойствие и умиротворение, каквито не бе изпитвал никога през целия си предишен живот. Сегашното му съществуване приличаше на пребиваване в манастир или метох. Само дето в този манастир нямаше бог...

— Виж, ето ги!

Федя посочи към колите, които се появиха в полезрението им. Колоната се точеше към шосето. Последният мерцедес изведнъж спря. Другите автомобили се отправиха към Москва, а от онзи, който изостана, излязоха мъж и жена. Белов усети как сърцето му първо спря, а после започна бясно да бие...

Той позна и двамата. Бяха Олга и Шмит. Стояха, разговаряха непринудено и не поглеждаха в посоката, където беше той. Не че щяха да го познаят, беше космьсал и по нищо не се отличаваше от обитателите на селището. На Саша обаче най-неочаквано ужасно му се прииска това да се случи. Изведнъж Шмит прегърна Олга така, както Саша го правеше навремето. Жестът му беше непринуден и, както прецени Белов, привичен. А фактът, че и Олга се отнесе към ситуацията като към нещо съвсем обикновено, подейства на Саша като плесница.

Отново седнаха в колата, но не потеглиха към Москва, а свиха наляво от кръстовището. Белов знаеше къде отиват. В тази посока на петнайсет километра се намираше друго селище. Същото, където преди много години Саша Белов се криеше от милицията в къщата на познатите на Космос. И където се запозна със съседката им — цигуларката Оля Сурикова. Неговата бъдеща жена, която в момента водеше към дома си любовник! Белов изкрещя и подскочи към Степанич.

— Дай ключовете!

Собственикът на жигулито прецени състоянието му, не дръзна да му възрази и му подаде връзката ключове. Белов скокна на шофьорското място и запали двигателя. В изненадата си Степанич и Витя се бяха заковали като стълбове до пътя. Но Федя успя да дотича до задната врата, да я отвори и вече в движение да се метне в колата.

Белов направи завой, даде газ и след секунда изчезна от погледа на приятелите си, сподирен от шлейфа прах, който се вдигна след него.

ЧАСТ III

НАЗАД КЪМ БЪДЕЩЕТО

33.

Шмит не се ориентира веднага къде точно са се озовали и мълчаливо разглеждаше опустялото с настъпването на есента вилно селище и олющените къщички, които преди години явно бяха изглеждали повече от прилично. Но тези времена отдавна бяха отминали. Олга го помоли да спрат до една от тях. Слязоха от колата и тя го заведе до портичката.

— Това е моята къща — каза Олга. — Тук съм израснала. Ще влезем ли?

Шмит сви рамене и прекрачи прага на двора след Олга. Те се качиха по скърцащите стъпала на площадката пред входната врата. Ключът беше под перилата на верандата. Шмит се отдръпна, за да не я притеснява, зачовърка с нокът напуканата стара боя и въздъхна.

— Не биваше да ме водиш тук. Това е твоето минало и трябва да се срещнеш с него насаме. Без чужди хора.

Най-сетне Олга се справи с ключалката и отвори вратата.

— Ти вече не си ми чужд — каза тя. — Влизай.

От къщата се разнесе миризма на влага и студ. Усещаше се, че тук отдавна вече не живее никой. Влязоха. Шмит се ориентира в разположението на стаите, отиде до печката, отвори чугунената ѝ вратичка и откри вътре един господ знае откога оставен наръч брезови цепеници. Докато се опитваше да запали печката с помощта на запалка и стари вестници, Олга се разходи из стаите.

Тя внимателно стъпваше по скърцащия под, сякаш се боеше да не стресне витаещите в къщата призраци. Всичко тук ѝ бе до болка близко и познато. Но Олга не можеше да се отърси от чувството, че го наблюдава през някаква прозрачна стена като музеен експонат през стъклена витрина. Като че ли между нея и миналото се бе образувала пропаст от няколко века. Всичко случило се бе останало там. Но нали животът продължаваше!

Тя дочу крачки. Беше Шмит, който най-сетне се бе справил с печката. Приблужи се до нея и застина на място, без да знае какво да каже. Олга направи крачка към него и праметна ръка през врата му...

Белов спря жигулито пред селището и слезе от автомобила.

— Стой в колата — подхвърли той на Федя. — Ако я отмъкнат, Степанич няма да го преживее.

Стигна по заобиколен път до къщата на Цареви, където навремето бе живял. Двуетажната постройка все така пустееше и като че ли бе изоставена окончателно. На вратата висеше разяден катинар. Не се отключваше, защото ръждата окончателно бе съсипала ключалката. Наложил му се да заобиколи къщата от задната страна и да счупи един от прозорците...

Стигна до кабинета през затрупаните с вехтории стаи. „Историята на Рим“ си стоеше на долната полица. Телескопът също си стърчеше на мястото. Уредът беше мощен и снабден с устройство за въртене на всички страни. Белов се приближи до прозореца. Пред къщата на Олга бе спрял мерцедес. Преди време това беше неговата къща и неговият мерцедес. Но той сам се бе зачеркнал от този живот. Там обаче бе останал неговият син Ваня. На Белов изобщо не му пукаше за всички останали. Но за сина му... Неговото бъдеще не беше безразлично на Александър. Заради него той бе готов на много неща.

Стоеше и гледаше към прозорците на къщата, в която сега се намираха Олга и Шмит. Прозорецът на нейната стая се виждаше като на длан. Белов се стараеше да не гледа към него. Струваше му се унизително да шпионира собствената си жена. Но въпреки това не се сдържа, насочи телескопа към прозореца, издуха праха от обектива и окуляра и настрои видимостта.

Онова, което видя, го накара да потръпне. Олга и Шмит бяха в леглото. Шмит движеше с бесен ритъм бедрата си, сякаш опитваше да разпори Олга на две отгоре до долу. Тя обърна лице към прозореца и по изражението му Саша разбра, че изпитва страхотен оргазъм. Телескопът приближи любовниците до такава степен, че сякаш, ако протегнеше ръка, щеше да докосне разгорещените им тела.

Белов не знаеше, че това е първият случай на близост между жена му и Шмит. Веднага стигна до извода, че любовната им връзка продължава от много време. А къде беше гаранцията, че изстрелът, който застигна Белов по заповед на Шмит, не е бил след уговорка с Олга?

Спонтанно взе решение: край на всички благотелни мисли, стига толстоевски номера! Трябваше да спаси сина си, да накаже предателите!

Най-неочаквано пред очите му изплува обезобразеното лице на Лена. Тя го гледаше с укор, сякаш му казваше: „Саша, докога ще продължаваш така, спри се...“

Нима историята се повтаряше? Нима отново ще започне да отмъщава и да пролива кръвта и на невинните, и на виновните, защото по време на война няма как иначе!

В яда си Саша блъсна телескопа толкова силно, че той отхвъркна в ъгъла. Не, Белов трябваше да отмъсти, но по друг начин. Въпросът беше — по какъв? Както и да е, отговорът щеше да дойде с времето...

Повече не погледна през прозореца. Изпаднал в нехарактерна за него апатия, седна на прашния фотьойл и остана със затворени очи около половин час, докато вратата на съседната къща не се хлопна.

Стана, измъкна се от къщата и по същия заобиколен път, по който дойде през задните зеленчукови градини, се отправи към спряното край пътя жигули. Ако се бе озовал там минута по-късно, щеше да се натъкне на проблясващия с гланца и хрома си мерцедес, който с бясна скорост премина по шосето. Белов забеляза колата малко по-рано, изчака я да се скрие зад завоя и продължи пътя си.

Федя се моташе около жигулито. Белов се приближи до него и видя, че приятелят му е силно озадачен.

— Какво е станало? — попита Александър.

— Познах мерцедеса, който току-що мина оттук — измърмори Федя. — А охранителя в него беше онзи, дето те докара на бунището. В багажника на същия този мерцедес.

Белов злобно дръпна вратата на колата и седна на шофьорското място.

— Влизай, тръгваме. Нашите сигурно вече са се притеснили. Току виж заварим Степанич да рие земята с копита.

— Той ще рие земята с копита утре — възрази му Федя. — Днес изсипаха на южната страна цял фургон стока. Бракуван салмонелозен салам. Стига да го поизбършем малко, ще стане като нов — засмя се спътникът на Саша, изключително доволен от шегата си.

Но Белов не се присъедини към смеха му, а продължи да седи зад волана мрачен и потънал в мислите си. След това с рязък жест запали

колата и потегли с бясна скорост като на рали след изчезналия в далечината мерцедес.

34.

В кабинета на Шмит се решаваше важния въпрос как да се подготви строежа за пристигането на работниците. Дмитрий седеше зад бюрото си, а Николай се бе настанил в креслото срещу него.

— Първо трябва да очистим строежа от външни хора — каза Шмит. — Там е заприличало на същински Шанхай. Скоро ще поискат да им отворят поликлиника и библиотека. Какви са тези хора?

— Бездомници, клошари от бунището и хора, които се укриват от властите — съобщи му Коля. — За тях това сметище е и дом, и средство за съществуване. Те няма да си идат току-така.

Шмит озадачено почеса върха на носа си.

— Мамка му! И какво ще ги правим?

— Според мен — рече Коля — не е никакъв проблем. Щом клошарите имат нужда от бунище, нека да идат да живеят на бунището. Да си направят землянки и колиби. Ние скоро няма да стигнем дотам, макар че сметището също трябва да бъде ликвидирано... Просто кракът им не бива да стъпва на строежа.

Шмит се замисли. От добра воля можеха да отделят част от фургоните и да ги замъкнат на сметището за нуждите на клошарите, тъй като и без друго някои от тях вече бяха изгнили и дори се разпадаха. Но така или иначе този въпрос трябваше да бъде решен кардинално. А и просто нямаше време да се занимава с благотворителност. Защо да отлага за утре онова, което може да се извърши днес?

— Тъй да бъде — реши Дмитрий, след като взе решение. — Селището да се изчисти от клошари, а старите и строшените фургони да се изгорят. Действай!

Коля кимна доволно и излезе от кабинета...

На другия ден тревожна вест предизвика паника в селището до сметището. Точно наскред запусиялото място, което започваше веднага след селището, спря черен джип. От него излезе светлокос мъж с

кожено яке и предложи на местните жители през монтирания върху колата му високоговорител веднага да се съберат на запустялото място.

На призива му се отзоваха около петдесетина души. Светлокосият прецени, че бройката е достатъчна и тези, които са дошли, ще предадат на останалите. Измъкна от джоба на якето си лист, върху който беше написано нещо подобно на обръщение или на ултиматум, и запозна клошарите със съдържанието му.

Във връзка с възобновяването на строежа на нефтения завод на всички лица, които живееха незаконно в селището, се предлагаше да напуснат територията му в срок от двайсет и четири часа. В случай на отказ представителите на администрацията на строежа не гарантираха на самозваните завоеватели на чуждото имущество, че ще запазят живота и здравето им. След като свърши с четенето, светлокосият попита:

— Разбрахте ли всичко? Имате един ден, за да си съберете багажа. И утре тук да няма жив човек, точно това трябва да кажете и на останалите. Ако спипаме някого, не му завиждам. Има ли въпроси?

— А къде ще живеем? — попита високо една жена с изпито лице.

— Където искате — отвърна светлокосият и мило се усмихна. — Бунището е голямо, все ще се сместите някъде. Но скоро и него ще го разкарат, така че е по-добре отсега да си намерите по-сигурно място. Или да се обесите. Щом се налага, фирмата ще се бръкне за въжето.

Но в този момент от тълпата излетя доста едро паве и удари страничния прозорец на джипа. Стъклото с трясък се свлече в купето. С изкривено лице изскочи охранител, облечен в защитна униформа, който държеше автомат в ръце.

— Кой идиот направи това?! — изрева.

— А ти кого наричаш идиот, пале такова?! — Срещу охранителя тръгна грамадният мъж, който наскоро бе преследвал с ритници Федя из селото.

Охранителят насочи автомата към него и стреля в краката му. Стенейки, гигантът се катурна по гръб. Охранителят явно умееше да стреля, защото куршумите натрошиха стъпалата на бунтаря, без да засегнат застаналите наоколо клошари. Щом чу изстрелите, тълпата отскочи назад и след няколко секунди пространството покрай джипа опустя. Остана само раненият, който лежеше в прахта и кървеше.

Светлокосият махна с доволна усмивка на охранителя.

— Добре, влизай вътре, тръгваме. Мисля, че успяхме да ги сплашим. Утре тук няма да има жив човек.

Джипът потегли.

Много от хората наистина се изплашиха. Обитателите на Картаген започнаха да си стягат куфарите, по-точно торбите и бохчите. Уж за просяка нямаше нищо по-лесно от това да си събере багажа, ала по време на уседналия си живот клошарите бяха понатрупали имущество, всички имаха запаси от зимни дрехи, някакви подобия на печки, одеяла... По тази причина картината на изселването наподобяваше евакуация. Навред се носеше плач и скърцане със зъби.

В момента когато Белов, Степанич и Витя се върнаха от Москва, половината фургони вече бяха опустели. Саша се изненада, когато чу странните разговори:

— Още е топло, все някак ще се преместим, а пък сетне ще му мислим. Пък на този строеж пак може да му сложат кръста — викаше някой.

— Ние не сме побойници. Нека Лупу се оправя. Когато им скимне да ни съдерат кожата, всички са налице, а когато се налага да се бием за правата си, до един се крият в храстите!

Федя намери приятелите си и подробно им разказа за посещението на светлокосия и за ултиматума му.

— Ами Лупу? Той какво прави? — попита Белов. — Трябва да се обединим с него. Сега не е време да си изясняваме отношенията...

Федя погледна Белов с горчива насмешка.

— Не разчитай на Лупу — каза той. — Чух до да се уговаря с тях отново да вземат на строежа него и бачкаторите му. Най-важното за молдовците е да имат работа. Те не могат да не работят. Тъй че той няма да е на наша страна.

— А ти на наша страна ли си? — попита Белов бившия директор, докато с мрачен вид наблюдаваше суетнята наоколо.

Степанич му махна с ръка.

— Че какво друго да ви правя? Тук е моят гараж и цялото ми движимо и недвижимо имущество. Оттук мога да ида само в земята.

Белов потупа Витя по рамото.

— Значи ще се бием до пълна победа. Хайде, майсторе на адски машини, да отскочим до твоята лаборатория.

На сутринта по пътя, който водеше към сметището, се появи вчерашният черен джип. Плътено зад него през дупките и ямите се носеше микробус, натъпкан с хора в черни униформи.

Белов, Витя и Федя наблюдаваха пътя от храстите като партизани. Когато джипът влезе в полезрението им, Федя кимна.

— Те са...

— Ако грешиш, цял живот няма да спя спокойно — оплака се Белов. — Давай, Витя.

Витя изчака, докато джипът се озове над заровения в пръстта на пътя самоделен фугас и съедини кабелите, които почваха от бомбата и стигаха до акумулатора на автомобила.

Изтреця взрив. Миналогодишната шума и крайпътните боклуци хвъркнаха към небето, но най-високо от всичко се издигна, превъртайки се като летяща чиния, едно автомобилно колело. Джипът подскочи във въздуха, падна с грохот и се преобърна на една страна. Парчета и буци пръст с тихо шумолене се посипаха по земята. За миг наоколо се възцари мъртва тишина.

— Всичките ли ги избихме? Не исках да стане така — прошепна озадачено Витя.

— Да, попрекалихме малко. Лошо стана — призна си Белов.

Но вратата на джипа се отвори със скърцане и оттам с ругатни и стонове се измъкнаха светлокосият, шофьорът и двама охранители. Бяха живи, макар и не съвсем здрави. До един бяха с разбити мутри, а видът им бе като на хора, които са минали през каменотрошачка.

Микробусът, който пътуваше след джипа, беше претъпкан с въоръжени хора. Спря на десетина метра зад помляния от взрива джип.

Белов изруга наум. Ако сега бойците от микробуса изскочеха навън и претърсеха околността, самодейните диверсанти нямаше къде да се даянат. Витя не можеше да тича бързо с куция си крак, а Белов и Федя нямаше да го оставят сам. За беда нямаше как да го влачат бързо със себе си. Какво да направят в такъв случай? Да се престорят на гъбари ли?

Но проблемът изненадващо се разреши сам. Бойците наистина изскочиха от микробуса, но не тръгнаха наникъде. Скупчиха се около транспортното си средство и заграчиха като гъсоци: „Гадове, засада... Тук има засада!“ Светкавично натикаха в микробуса си ранените и контузените от взрива.

— Пълна победа! — констатира Федя.

Но Белов поклати глава:

— Този път просто ни провървя. Те не знаят, че сме толкова малко. Но въпреки всичко ще се върнат, и то много скоро.

— Трябва ни оръжие, а на сметището няма такова — сподели Витя.

Белов го успокои:

— Мисля, че първо ще тръгнат да си изясняват отношенията с Лупу. През това време ние ще измислим нещо.

35.

Русолявият Коля се появи в офиса на Шмит и обвини Михай Лупу за организирането на нападението. Дмитрий не беше на себе си от негодувание.

— Какво? — крещеше с цяло гърло той. — Някакъв си нелегален молдовец ще ми поставя условия, ще ми взривява колите и ще ми избива хората? И след всичко това ще иска да го взема на работа? Не, нищо не разбирам. Или просто ми липсва информация.

Той посегна към слушалката на телефона и, ругаейки, набра един номер...

Обаждането на Шмит завари Веденски да прави разбор на работата с отдела си. Той прекъсна за малко заседанието, пусна сътрудниците си в почивка и съсредоточено изслуша разказа на своя довереник. Дмитрий описа положението със строежа, а след това помоли да му дадат оперативна информация за Лупу и хората му. Полковникът обеща да го направи възможно най-скоро.

— Познаваш ли телевизионният журналист Невзглядов? — попита Веденски.

Шмит напрегна паметта си.

— Не беше ли онзи, който засне гибелта на Саша Белов и семейството му?

— Същият. Но сега, както вече ни е известно, семейството на Белов се намери, а самият той или е мъртъв, или се крие някъде. За сметка на това обаче Невзглядов умря.

— Насилствена смърт? — предположи Шмит.

Веденски му разказа обстоятелствата около гибелта на журналиста. Трупът бил открит в гората край Москва. Бил обезобразен до неузнаваемост, а наоколо нямало и следа от извършителите. Засега информацията за убийството се пазела в тайна, за да не се вдигне шум, тъй като Невзглядов все пак бил доста известен журналист. След като свърши разказа си, Веденски шеговито се поинтересува дали това не е

работа на Шмит. Естествено, Дмитрий отхвърли подобно подозрение, но му се стори, че Веденски не му повярва особено.

В същото време подобна сцена се разиграваше и в кабинета на Виктор Петрович Зорин. Пред него стоеше изпълнителят като струна Андрей Литвиненко. Лицето му бе зачервено, сякаш го бяха шамаросвали. Всъщност, упреците на шефа му спокойно можеха да се определят като морални плесници, шамари и крошета.

Зорин беше възмутен и не се опитваше да го крие.

— Как можа ти, професионалистът, да изпуснеш този кретен? Как можа да проспшиш момента, когато се е сдушил с онази отрепка Глигана? Защо го отмъкнаха под носа ти?

Литвиненко разбираше, че шефът му е трижди прав за всичко. Нещо повече, самият той се кореше далеч по-сурово. Но не се канеше да си посипва главата с пепел. Сега се бе съсредоточил над проблема къде да намери Глигана и да му отнеме интересуващата ги информация...

В същото време Глигана, който бе станал виновник за скандала, се щуреше из града и разпитваше всичките си информатори. Обещаваше да заплати солидна сума на всеки, който му даде сигурни данни за Белов. Но засега никой не претендираше да получи тези пари.

Касетата, която Глигана отмъкна от журналиста, потвърждаваше, че Белов не е мъртъв. Но въпреки че той и хората му доста се постараха да измъкнат от Невзглядов някакви сведения за местонахождението на Белов в момента, не успяха да научат нищо. Журналистът издъхна, но не продума, мръсникът му с мръсник. Може ли наистина да не е знаел нищо?

Най-сетне в една от най-долнопробните кръчми, където дори отчаяните наркомани не влизаха без боязън, един от познатите му съобща, че някакъв тиквеник на име Бакена е питал за Глигана. И уж имал информация за Белов.

Глигана сбърчи ниското си чело.

— Кой е този Бакена? Не познавам такъв.

— Казва, че идвал от името на Лупу — обясни труженикът.

— Кой е пък този залупения? — направи каламбур Глигана. — Да не е онзи Лупу, който е тартор на буницето? Добре, покажи ми къде виси тоя твой Бакена.

Глигана отиде в ъгъла до масата, която му показва труженикът. Изглеждаше блед и отпуснат тип. Пушеше самоделна цигара, която, ако се съдеше по миризмата, бе натъпкана с хашиш. И от време на време отмяташе от челото си дълъг кичур рядка коса.

Глигана се приближи, отмести с крак съседния стол, седна с лице към облегалката и сложи късите си дебели лапи върху нея.

— Ти ли си Бакена?

Бледният вдигна към него безцветните си воднисти очи. А след като установи, че пред него стои Глигана, любопитства равнодушно:

— Това момче ли търсиш? — и подаде на Глигана сгънатата на четири листовка с надпис „Престъпници напират към властта“, на която Саша Белов се целеше с пистолет в електората...

36.

Муса Джохаров стоеше до прозореца, който гледаше към реката, и се правеше, че внимателно изучава ярко осветения паметник на Петър Първи. Беше късна вечер. За гърба му Асланбек Мокоев обработваше господата Райнеке и Шнапскопф, за да ги накара да застанат на тяхна страна, но без резултат. Те бяха неумолими като кръстоносци, а условията им оставаха все същите — или да получат всички акции на руската страна, или нищо.

Фактът, че преговорите се водят от Асланбек, обиждаше до дъното на душата Муса, но той за нищо на света не би го показал пред никого, още по-малко — пред въпросния Асланбек. В тяхната двойка Муса винаги беше втори и винаги — подчинен. Положението се определяше не само от възрастта му.

За разлика от Асланбек, Муса произхождаше от многочислен клан, който отдавна бе изгубил силата и значението си. Затова, дори Муса да беше по-голям, Асланбек пак щеше да му бъде началник, а той — момче за всичко.

И нищо не можеше да промени това положение на нещата, освен може би... физическото отстраняване на Мокоев.

От време на време към тяхната група се присъединяваше осемнайсетгодишният племенник на Асланбек Каюм. И тогава чичото и племенника се държаха така, сякаш Муса е човек втора ръка и е създаден от Аллах, за да им прислужва.

Ето, и сега Асланбек вършеше работата, а Муса му беше нещо като ординарец.

— Значи искате всички акции? — уточни Асланбек.

— Всички до една — потвърди Райнеке.

— А ако получите тези акции не от Шмит, а от нас, това ще ви свърши ли работа?

— Искате да кажете, че хер Шмит няма да се съгласи да продаде акциите на нас, но би се съгласил да ги продаде на вас, така ли? — Райнеке не сметна за необходимо да скрива недоверчивата си усмивка.

Асланбек си прехапа езика. Тези германци не бяха чак такива идиоти, на каквито приличаха на пръв поглед. За тях най-важното бе нито един съд да не докаже, че при сключването на сделката е имало замесени престъпни действия.

Сякаш прочел мислите му, в разговора се намеси хер Шнапскопф.

— Господин Мокоев, аз не се съмнявам, че от ваша страна сделката с Шмит ще бъде сключена по абсолютно законен начин. Това е нашето пожелание. Всичко останало е ваша лична работа. Целият „руски пакет“ трябва да бъде у нас.

Райнеке възмутено изсумтя и отиде в другата стая, без да доизслуша колегата си. След секунда оттам се разнесе възбуден женски глас. Шнапскопф погледна многозначително гостите си и сви рамене. Един вид — както виждате, разговорът приключи. Чеченците тактично станаха и се отправиха към изхода на апартамента.

В асансьора и двамата мълчаха. Кой знае дали тези неверници не бяха сложили микрофони и в шахтата? Едва когато излязоха навън, Муса попита Асланбек:

— Какво ще правим?

— Ще стане ясно — отвърна той, — най-вероятно ще се наложи да очистим Дългия, ако продължи да пречи, а пък с дебелианкото ще се разберем. Доколкото забелязах, той много обича парите. — Мокоев погледна часовника си.

Беше време да тръгнат за срещата. Емисарите очакваха пристигането на бойците от Ичкерия. В момента без тях Асланбек се чувстваше като без ръце. Макар да не бе съвсем наясно дали лично ще командва групата или ще е на подчинение на оглавяващия бойците арабски инструктор ухабита Омар.

Инструкциите, които Асланбек получи по този повод от Басаев, бяха доста мъгляви и уклончиви. Реши известно време да не изостря този въпрос и да види как стоят нещата на практика. При всички случаи Асланбек нямаше намерение арабин да му налага мнението си...

Бойците пристигнаха рано сутринта. Те се появиха с два микробуса „Газел“. Муса ги посрещна на входа на Москва, прекара ги

покрай милиционерските постове и ги изпрати със скромната си лада до новите райони, където за новопристигналите бяха наети четири апартамента на един етаж. Новата сграда и липсата на съседи оправдаваха риска, че бойците ще живеят на едно и също място.

Беше планирано в близко бъдеще да се преместят в крайградска къща и в момента Муса тъкмо се опитваше да осъществи този вариант. Нямаше логика да настанят новопристигналите по двама-трима в различни апартаменти из Москва. Те не познаваха града и при сигнал за тревога не биха могли да се съберат бързо. Външността и маниерите им биха привлекли вниманието на съседите и милицията, а това бе недопустимо. Асланбек вече ги чакаше в един от апартаментите.

— Селям! — поздрави той Омар. Крачещият пред всички командир на бойците бе висок млад мъж на около трийсетина години с почти европейска външност.

Той отговори на поздрава му. Външно Асланбек излъчваше дружелюбие, но вътрешно беше напрегнат като тетива. Омар никак не му хареса, тъй като беше прекалено самоуверен и явно обичаше да командва.

На Асланбек изобщо не му се нравеха арабските ухабители, които отскоро започнаха все по-често да се появяват в чеченските планини. Разпознаваха се по късо подстриганите мустаци и дългите бради. С една дума, приличаха на сектанти. И гледаха на обикновените мюсюлмани отвисоко като на грешници. А ако англичаните не бяха открили нефт в пустините им, те до ден-днешен щяха да си пасат камилите.

И за какво пръскаха несметните си нефтени долари? Да строят градини и дворци в пустинята! При тях дори просяците се движеха с мерцедеси. Даже стигнаха дотам, че започнаха да замразяват водата в езерата, за да могат на трийсет градуса жегата да ловят риба под леда и да карат кънки върху естествени пързалки.

Самият Асланбек не се смяташе за фанатик. Той не припаднаше, ако му се случеше да пропусне времето за молитва, и дълбоко в душата си почиташе много повече героите на Кавказ Кази-мулла и Шалим, отколкото Мохамед, мир на праха му. Впрочем, тук позициите му съвпадаха с тези на Омар.

Външно Омар по нищо не приличаше на религиозен фанатик. Нямаше брада и подстригани мустаци. Видът му беше на интелегент.

С него пристигнаха четиринайсет бойци. Бяха все млади момчета от планината, а сред тях имаше и две жени — Сажи и Айза.

— Федералните убиха мъжа на онази, по-възрастната, а по-младата е нейна сестра — обясни Омар.

След като разпредели бойците в жилищата, Муса ги остави да се настаняват, напусна апартамента и слезе долу. На „гостите на столицата“ бе категорично забранено да излизат навън, затова снабдяването им изцяло лежеше върху неговите плещи. Вярно, хладилниците в апартаментите предварително бяха натъпкани до пръсване, но на него му предстоеше да направи още покупки.

След като се отдалечи от блока, Муса извади мобилния си телефон и набра един номер. Апаратът беше най-обикновен и номерът му по нищо не се отличаваше от останалите седемцифрени номера. Особеността му се състоеше в това, че нито един мобилен телефон не бе в състояние да фиксира в паметта си този номер нито като входящ, нито като изходящ. Можеше да се подслушва само от един човек — от онзи, на когото Муса звънеше в момента.

Ако Асланбек чуеше този разговор, Муса нямаше да живее дори и минута. След като изчака до първия сигнал „свободно“, Муса натисна звездичката и набра цифровия код. От другата страна веднага вдигнаха.

— Ало, Игор Леонидович — каза той. — Обажда се Муса...

И той подробно доложи на полковника за пристигането на бойците, посочи номерата на колите им и адреса, на който можеха да бъдат намерени.

— Засега целта на пристигането им е неизвестна — завърши доклада си той. — Когато я науча, ще съобщя...

Веденски бе вербувал Муса отдавна, скоро след като пристигна за пръв път в Москва. Тогава, след престрелката с ореховските мутри, той попадна в една килия с четирима браточки. Оставаше му да живее в най-добрия случай до сутринта.

С него можеше да се случи какво ли не — да падне от нара, който се намираще на двайсет сантиметра от пода, и да се пребие до смърт; да издиша, а след това да забрави да си поеме въздух; да си

среже вените или сам да си пререже гърлото. Какво ли не се случва с човек в затвора?

Полковникът скъса заведеното дело пред очите на Муса и го пусна да си върви. Както и в случая с Шмит, федералният служител не изпадна в дребнавост. Той не само спаси живота на младия планинец, но и му помогна да запази чувството си за лично достойнство. Държеше се и разговаряше с Муса с огромно уважение и изключителна тактичност. Беше нещо, което Асланбек никога не правеше. Затова, колкото повече се засилваше обидата срещу Мокоев в сърцето на Муса, толкова по-охотно той си сътрудничеса с полковник Виденски.

Белов извади ключа от джоба си. Обикновеният плосък ключ от жилищната брава беше скрит на сигурно място в процепа под стелката на маратонките му. Сега му се наложи да я отпори. До последния момент не искаше да се възползва от този ключ, но обстоятелствата го принудиха. „Ключът от апартамента, където са скрити парите“ — помисли си Саша.

Тук наистина го очакваха пари, оръжие и нови документи. Или засада. Той не го забравяше, но нямаше друг изход. Наложил му се да рискува.

Апартаментът беше купен на чуждо име в покрайнините на Москва. Бе подсигурен, за да може в случай на крайна нужда Белов да се потопи на дъното и да изчака известно време. С две думи, беше предвиден за извънредни случаи. За покупката му навремето бе настоял Космос. А го избра и купи Шмит, тогавашният началник на службата за безопасност на Бригадата. Точно това обстоятелство притесняваше Белов.

Напълно възможно бе Шмит вече да е забравил за този незначителен епизод от живота си. Но можеше и да не е забравил и да е организирил комитет по посрещането. Или да е забравил, но да си спомни след посещението на Белов в него. Тогава Шмит със сигурност ще знае, че Белов е жив.

„Е и? Да върви по дяволите — ядоса се Александър. — Нека знае...“

Белов стигна до града заедно със Степанич и Витя. Помоли ги да спрат колата до най-близкия вход в метрото и излезе от нея, като взе със себе си една туристическа чанта. А на сбогуване посочи мястото на следващата им среща: кръстовището до сградата с „апартамента, където са скрити парите“.

— Точно в три ви чакам там — каза той на Степанич. — Опитайте се да не закъснявате — и добави: — Ако ме докопат, няма да

се измъкна жив.

Когато „индустриалците“ заминаха, той безгрижно метна чантата на рамото си и се отправи към входа на метрото. До апартамента стигна без проблеми. По пътя се отби на пазара и купи нарове и портокали. Няколкото килограма плодове се разположиха на дъното на чантата. Забеляза лавка за сладолед на улицата и си взе една фунийка. Кога за последен път беше ял сладолед? Преди сто години, в предишния си живот...

Щом влезе във входа, Белов се качи с асансьора на етаж над апартамента си и слезе до долния по стълбите. Вслушваше се в звуците, които се разнасяха зад вратата. Не долови в тях нищо подозрително. Но въпреки това не се реши веднага да влезе. Мушна ключа, завъртя го и със замряло сърце бутна вратата.

Нищо не се случи. Нямаше засада. Александър затвори вратата зад себе си и бавно се разходи из апартамента. Напомняше му за жилището, в което навремето живееше с майка си. Същата панелка с ниски тавани и миниатюрна кухня. Само дето там от прозореца се виждаха тръбите на един ТЕЦ, а тук — околоръстното шосе.

Но нямаше време да се отдава на спомени. В кухнята беше тясно, огромна част от нея бе заета от голям стар хладилник ЗИЛ. Белов го отмести от стената, взе отвертка и започна да развинтва задният му капак, който закриваше хладилния агрегат.

Всъщност там нямаше никакъв агрегат. Зад задния панел се намираше тайникът. Мястото бе сигурно. Едва ли някому би хрумнало да рови във вътрешността на стария повреден хладилник, а още по-малко — да го краде от чуждия апартамент.

Белов отвори тайника. Първо извади пакета с долари. Имаше около сто хиляди, но не се впусна да ги брои. Взе папката с документи и намери в нея паспорта със собствената си снимка, която красеше нечие чуждо име.

Интересното беше, че от покушението на летището Саша нито веднъж не си бе подстригвал косата и бе обрасъл като Тарзан. Бръснеше се всеки ден, но не искаше да се подстригва. Дългата коса му придаваше романтичен вид и силно променяше външността му.

Какво пък, можеше да я върже на опашка като Бандерас. Поне малко щеше да заприлича на снимката в паспорта...

Белов извади от средното отделение на тайника метална кутия. Ако се съдеше по теглото ѝ, би трябвало да е натъпкана със злато. Но в нея имаше два пистолета ТТ. А също и два напълно заредени пълнителя.

И накрая, от най-долното отделение, което заемаше половината от цялата площ на тайника, Александър измъкна разглобена рязана карабина „Сайга“ и патрони за нея.

Грижливо опакова оръжието и го сложи в чантата, а документите и парите прибра по джобовете на якето си. Накрая взе и последната вещ в тайника — ключа от гаража. На противоположния край на града го чакаше една технически изрядна и заредена с бензин лада. Ключовете и документите за нея се намираха в жабката ѝ. Но Белов се канеше да отиде до гаража следващия път...

Степанич се приближи до кръстовището без закъснение. Витя огледа подозрително чантата, която Белов стовари до него на задната седалка, преди да влезе в колата.

— Какво е това? Да не си купил картофи? — попита той.

— Позна. — Белов се усмихна широко и я отвори. — Вземи си. Можеш да почерпиш и Степанич.

И наистина, на пръв поглед чантата се оказа пълна с яркооранжеви и червени плодове. Но само на пръв поглед.

— Дано ченгетата не ни спипат с вашите нарове — измърмори Степанич, след като забеляза щръкналия от чантата приклад на карабината.

Провървя им, никой не ги спря и те благополучно се добраха до своето селище. Своето ли? Този въпрос предстоеше да бъде решен в най-скоро време.

38.

Асланбек разбираше, че си е поставил неизпълнима на пръв поглед задача. Той знаеше, че Шмит в никакъв случай няма да продаде акциите си. Също така нямаше възможност да притисне Олга, докато бившият охранител е жив. А на този етап смяташе убийството на Шмит за преждевременно.

Слабо звено в най-близкото обкръжение на Шмит бе крадецът Тариел. Вярно, той също така категорично се обявяваше против продажбата на всички акции на германците, но Асланбек смяташе, че срещу добри пари крадецът ще промени мнението си. Освен това той искрено презираше грузинците и ги смяташе за страхливи търгаши, които са готови да продадат всичко на света. И всички на света, стига цената да им се стореше подходяща. И на това отгоре бяха бързловци. Неслучайно любимият му поет Лермонтов беше написал за тях в едно от стихотворенията си: „И бягаха грузинците плахи...“

Асланбек се среща с Тариел в ресторант „Казбек“. Мястото трябваше да му хареса. То беше в кавказки стил, окичено бе с преплетени лозници и предлагаше национална кухня. В залата звучеше тиха арабска музика, която създаваше неповторимата атмосфера на Изтока. Гъстата миризма на печено месо подсилваше това настроение. Посетителите бяха малко.

Асланбек поръча шишове, пиле с орехи за мезе и много зеленчуци. За пиене понечи да вземе истинско вино „Хванчкари“, но сетне реши, че макар и да е грузинец, крадецът сигурно предпочита водката. Тъкмо самият той нямаше да влезе в грях. Аллах забраняваше да се пие вино, но в Корана не пишеше нищо за водката.

Точността е израз на вежливост при кралете и крадците. Тариел дойде на минутата. Първо се поздравиха, сетне заговориха за общи неща. През това време изпиха по една водка, замезиха си, сетне изпиха по още една. Най-сетне Асланбек реши, че е настъпил моментът да си поговорят за пари.

— Батано Тариел — започна той. — Аз малко се изненадах, когато разбрах, че си се свързал с Шмит. Щом си имал интерес към

нефтения завод, защо не се обърна към мен? Та нали с теб сме кавказци. А пък Шмит какъв е? Руска свиня. Дори не е руска, а немска. Затова той бързо ще се сдуши с германците, ако вече не се е сдушил. И ще ни прецака. Че кои сме ние за тях? Чернилки някакви!

Докато слушаше събеседника си, Тариел едва се сдържаше и на няколко пъти му се прииска да го прекъсне, но кавказкото възпитание и чувството му за лично достойнство го възпря. Ала последната фраза го възмути.

— Ти може и да си чернилка. А глупаците дрънкат какво ли не, тях навсякъде с лопата да ги ринеш. Но аз съм крадец. И когато казвам „да“, това означава „да“, кажа ли „не“, значи „не“. Щом вчера съм ти казал „не“, същото ще ти кажа и утре. Нека Шмит само се опита да ме прецака и много скоро ще съжалява за това. Но аз ти обещавам, че още утре ще обсъдя този въпрос с него. И ако ти, драги мой, плетеш интриги, ще отговаряш за дрънканиците си. А сега ти благодаря, всичко беше много вкусно.

Той стана и излезе. А Асланбек едва не заскърца със зъби от яд. Как можа така да се издъни! И всичко се объркваше, защото времето го притискаше. Но сега се налагаше да оправи ситуацията.

Асланбек погледна към часовника си, а след това — и към сервираната маса. Не биваше да зарязва цялото това изобилие. Той извади мобилния си телефон и набра номера на Омар.

— Можеш ли да дойдеш веднага на едно място? — изстреля Асланбек, веднага след като арабина откликна от другата страна. — Трябва да си поговорим. Да, работата е спешна. Добре, чакам те. Муса ще дойде да те вземе.

Той повика сервитьора и му нареди да отнесе печеното и малко да го претопли. Заедно с това помоли да приберат водката, а на нейно място да донесат минерална вода. И започна да звъни на Муса, за да го изпрати за Омар...

Появиха се в ресторанта след двайсетина минути. Претоплените шишове отново димяха от чиниите, а в стъклената бутилка с минерална вода пъргави балончета се издигаха нагоре.

Точно в този момент на малката сцена в дъното на залата излезе доста леко облечено момиче с европейски черти и, танцувайки, запя някаква поп песен за любовта. Акомпанираше му малък оркестър, чийто музиканти до един бяха родом от Кавказ. И благодарение на това

съчетание идиотската песен придобиваше някакъв източен колорит и звучеше много по-дълбоко и интересно от естрадния си прототип. Всички мъже в залата се вторачиха в сцената.

Омар недоволно огледа ресторанта, но не каза нищо. Приблужи се и мълчаливо седна до Асланбек. Муса за миг се поколеба, но зае мястото до инструктора.

— Разбирам възмущението ти, уважаеми Омар — прояви съчувствие към него Мокоев. — Между тези хора — посочи с пръст към посетителите, които си пийваха — има доста мои земляци и дори едновърци. Самият аз съм принуден да идвам тук, за да не предизвиквам подозрения.

Омар сви недоволно устни. Този Асланбек го дразнеше, защото от пръв поглед се виждаше що за правоверен мюсюлманин е със зачервеното си от алкохол лице и с миризмата на водка, която се носеше от устата му като от руснак.

— Надявам се, че не си ме извикал, за да ми се оплачеш от земляците си? — сръза го той.

Асланбек поклати глава.

— За съжаление между тях има и предатели на нашето дело. Моля те да отстраниш един от тях. Ето снимката му — подаде той на арабина една полароидна снимка на Тариел.

— Ти искаш да вдигнеш ръка на едноверец, така ли? — поинтересува се Омар.

— Не, той е грузинец, което означава, че или е християнин, или изобщо не вярва в Бога. Той е от онези чакали, които не само крадат, ами на всичкото отгоре и се гордеят с това.

Омар притвори очи.

— Каква странна държава! — учуди се арабинът. — В моята родина режат ръцете на крадците, а тук кражбата се смята за почетна дейност.

— На този трябва да му отрежат ръцете до лактите и краката до коленете — каза Асланбек и посочи снимката, — но аз те моля просто да го убиеш. Това магаре заплашва да провали сделката ни с германците за нефтения проект. Така няма да получим парите, които са ни толкова необходими за свещената война с неверниците.

— Добре — съгласи се Омар. — Кога трябва да стане това?

— Вчера — отвърна Асланбек и обясни как най-добре може да бъде изпълнена задачата.

Омар изслуша мълчаливо работодателя си, стана и излезе, без дори да се докосне до храната. Муса кимна и го последва. Асланбек поседя малко и също се надигна. Претопляните на два пъти шишове останаха да изстиват на масата...

39.

Шмит обсъждаше с Коля, който вече се бе оправил от контузията, подробностите от предстоящата операция по прочистването на строежа от клошарите. Обаждането на Тариел го откъсна от работата му и го накара да се навъси. Но сведенията, които му съобщи крадецът, го принудиха да забрави за клошарите и да започне да гледа на тях като на второстепенен проблем. Не се изненада, че чеченците въртят интриги зад гърба му. Но не очакваше, че ще се захванат с това толкова скоро и с такава енергичност. Дори го направиха твърде скоро. И явно бяха избързали с грузинеца.

Сега Шмит се сдоби с предимство, което не беше много голямо, но спешно трябваше да бъде оползотворено.

— Ела веднага при мен — каза Тариел. — Разкажи ми всичко с най-малките подробности. Трябва да обсъдим по-нататъшните си действия. Нали не си забравил къде се намира сауната ми. Значи те чакам.

Но Шмит не тръгна веднага. Първо се обади за още охранители. И едва след като подкреплението пристигна, потегли към срещата с крадеца. Съпровождаха го два джипа с яки момчета.

Щом приближи сауната, където трябваше да го чака Тариел, Шмит забеляза пред сградата необяснимо оживление. До входа стояха коли със сини сигнални лампи, а милиционерите от отцеплението гонеха любопитните минувачи.

„Каква е тази работа? — учуди се Шмит. — Не прилича на милиционерска хайка.“

Заповяда да спрат колата на отсрещната страна на улицата и се отправи към черното ауди с номер на прокуратурата, съпроводен от няколко телохранителя. Покрай автомобилите се разхождаше младо момче с бледо, дори позеленяло лице, което, ако се съдеше по вида му, беше стажант-следовател. Шмит се обърна към него.

— Здраве желаем, Шмит от управлението на специалните части. — Показа служебната си карта, която бе „забравил“ да върне, когато напуснаше. — Какво е станало тук?

Младежът наистина се оказа следовател от прокуратурата. Не беше стажант, но бе новак. Докато изследвали мястото на произшествието, поради липса на закалка горкичкият беше повърнал и по-печените му колеги го бяха пратили навън да подиша чист въздух. Той разказа всичко това с притеснена усмивка.

— А какво чак толкова страшно е станало там? — престори се на изненадан Шмит.

— Кошмар, „Кланица номер пет“. Чели ли сте тази книга? Та тъй, тук положението е много по-лошо. Ако сте чувал израза „море от кръв“, точно това се има предвид. Искате да се полюбувате ли? Влезте вътре. — Махна на милиционерите от отцеплението: — Пуснете ги, наши са!

Шмит, а след него и Коля влязоха в помещението на сауната. В носа ги удари неприятната миризма на разчленено човешко тяло. Покрай съблекалнята сновяха мрачни хора. Не обърнаха никакво внимание на Шмит и Коля. Над входа на сауната висеше надпис „Банята поддържа здравето и удължава живота“. Ако се съдеше по всичко наоколо, тя не беше удължила живота на Тариел, а дори тъкмо обратното.

Шмит не дръзна да попречи на следователите и криминалистите да вършат рутинната си и не много приятна работа. Той само надникна мимоходом в залата с басейна и в стаята за почивка. Беше му достатъчно. Младият следовател изобщо не преувеличаваше. Е, не беше точно море от кръв, но басейн — със сигурност!

— Да се махаме оттук — каза на Коля. — Всичко е ясно.

Навън най-сетне успяха да си поемат дъх. Шмит кимна за довиждане на начинаещия следовател и влезе в колата. Там извади мобилния си телефон и набра номера на Елмаз.

— Знаеш ли, че са убили Тариел? — попита той.

Старият крадец остана поразен от тази новина.

— Кой е посмял да вдигне ръка срещу крадец? — едва не се задъхваше той от възмущение. — За такова нещо...

— Мисля, че е работа на чеченците — прекъсна го Шмит. — Аз и Тариел се сблъскахме с тях по един сложен въпрос от общия ни бизнес.

— Ах, този проклет бизнес! Аз го предупреждавах! Нека хамалите да се занимават с бизнес! Ама като не чува... — жалваше се

Елмаз.

Сетне замълча. Шмит се изплаши, че е получил сърдечен удар. Но в този миг отново чу треперливия глас на стареца.

— Как е умрял?

— Страшно — призна Шмит. — Прерязали са гърлата на всички — на него, на охраната и на момичетата.

— Да, работа на чеченците е — съгласи се Елмаз. — Това не се прави току-така. На тях винаги им се ще да има много кръв.

Шмит си помисли, че ако иска, може да стори и по-страшни неща, но не му възрази.

Когато се върна в офиса, нареди на Николай веднага да събере командирите на бойните групи, а сам се качи в кабинета на Олга.

— Трябва веднага да заминеш — каза ѝ той още от прага. — И да вземеш Ваня със себе си. Тук започва война.

Разказа ѝ за клането в сауната, но пропусна най-отблъскващите подробности и замълча. Те стояха един срещу друг наред стаята. Олга се сви, сякаш изведнъж ѝ бе станало студено, и мълчаливо се втренчи в Шмит.

— Дмитрий Андреевич — мушна глава през вратата Коля. — Всички се събраха.

Шмит се обърна, за да отиде в залата, но забеляза, че Олга тръгва след него.

— Какво има, не разбра ли? — попита недоволно той. — Ти заминаваш!

Но Олга поклати глава. Шмит долови в очите ѝ упорство, каквото преди не бе забелязал.

— Оставам — отсече тя.

Шмит се приближи до Олга и я прегърна толкова силно, че дъхът ѝ секна.

— Ако с теб се случи нещо, никога няма да си го простя — прошепна ѝ той. — А сега прави, каквото щеш. — И изскочи от кабинета, без да се обръща...

По време на общия съвет беше решено да се извърши мобилизация, да се направи подготовка за войната с чеченците и да се засили охраната на обектите и ръководствата на фирмите. Но заедно с

това Шмит даде на Коля едно особено поръчение — в най-кратък срок да прочисти територията на строежа от нелегалното ѝ население.

40.

По обратния път Белов обмисли по-нататъшните си действия. Изведнъж му се прииска да провали цялата сделка на Шмит с германците. Защо, за какво? Какво значение имаше всичко това? Просто за да скъса окончателно с миналото си.

Беше чел в някаква книга как полковник от генералния щаб на царската армия по време на Гражданската война преминал на страната на трудовия народ, както се е казвало тогава. В разгара на боя полковникът трябвало да смени убития картечар. Залегнал зад картечницата „Максим“ и още с първия откос сразил крачещия пред настъпващата верига белогвардеец със златни пагони. И му се сторило, че в този момент разстрелял самия себе си — онзи, предишния...

Тъй да бъде. Тези бездомни просяци имаха нужда от защита и той щеше да им я осигури! Най-малкото защото знаеше как да го направи.

След като пристигнаха в селото, Белов предложи на Витя да занесе оръжието в землянката, в която приготвяше експлозиви. Всички клошари знаеха с какво се занимава Витя в свободното си време, затова заобикаляха лабораторията му отдалеч, сякаш в нея имаше болни от чума или от проказа.

Щом влязоха в землянката, Белов и Витя старателно разглобиха оръжието, почистиха го от смазката и отново го сглобиха.

— Трябва да отидем при Лупу и да се споразумеем за съвместни действия — реши Белов.

— Ха! Ами върви — изсумтя Витя. — Ако Лупу научи, че взривът на пътя е наше дело, ще ни отреже главите и ще ги занесе на Шмит. Заедно с молбата си за постъпване на работа. Не, по-добре е да изчакаме онова русоляво говедо само да стигне до молдовеца. И тогава Михай сам ще допълзи при нас да ни целува по задниците и да търси помощ.

Белов нямаше как да отрече, че Витя е прав. Преброиха оръжието и боеприпасите. Заедно със старите запаси на Витя се получаваха солиден арсенал.

— Кого ще въоръжим? — попита Белов.

Витя се замисли.

— Федя отпада. Той има алергия към войната. Степанич е старичък да тича из храстите с пушка в ръка. Аз бих взел Уотсън, но той може да се издъни.

Белов си спомни последния им разговор, когато докторът го предупреди за намерението на Михай да го очисти. Тогава Уотсън взе окончателно решение да откаже наркотиците. Белов сподели това с Витя. В отговор той само се разсмя.

— Ами! Докторът взема такова окончателно решение по десет пъти на година! Намерил си на кого да вярваш. Но в краен случай ще го имаме предвид. Той има опит във военните сблъсъци, разказвал ми е. Освен това, ако се надруса и изпадне в добро настроение, даже ще се бием заедно. Той умее да стреля.

С това военният им съвет свърши и Белов тръгна към фургона си да спи, като за всеки случай взе със себе си два пистолета и една карабина.

През нощта го събудиха изстрели и викове. Скочи като под тревога, облече се набързо по войнишки, затъкна двата пистолета в колана си и изскочи навън с карабината в ръка. Беше тъмно, а между фургоните сновяха изплашените жители на селището.

От тухлената къща на строителната администрация, която служеше за щаб квартира на Лупу, се разнасяше стрелба. Белов много се тревожеше за Лена. Знаеше, че тя се намира някъде там. Но заедно с това си помисли, че сега не може да ѝ помогне с нищо, и хукна към землянката на Витя. Той също не спеше, слагаше взривни устройства на самоделните гранати на светлината на газена лампа.

Белов мушна втория пистолет ТТ в ръцете на Витя, тъй като от неговия стар „Наган“ с четири патрона нямаше никаква полза.

В това време в землянката врхлетя Степанич. Дишаше тежко след дългия пробег, тъй като не бе свикнал да тича.

— Ето, че и основните сили пристигнаха — озъби му се Витя. — Ей, Степанич, не си ли виждал доктора? Искрахме да му дадем един „Парабел“. От „Съюза на меча и орела“.

— Надрусан е — не схвана Степанич хумора на Витя — и днес не става за помощник. Дайте го на мен, все и аз ще свърша някаква работа.

Белов и Витя се спогледаха изненадано.

— Ама какво, ти можеш ли да стреляш?

Оказа се, че на младини Степанич се състезавал като петобоец и заради това, макар да бил тъпанар, го приели и във вечерното училище, и в института, а сетне го издигали по партийно-стопанска линия.

— Тогава вземи това, самозарежда се — подаде му Белов карабината. — Ще се справиш ли?

— Обиждаш ме — измърмори старецът. — Само не тичайте бързо, защото няма да ви настигна.

Те тръгнаха от земянката към гората. Заобиколиха бунището. А когато се приближиха към селото от противоположната му страна, изстрелите започнаха малко по малко да стихват. Но бойците на Лупу все още продължаваха упорито да се съпротивляват.

В покрайнините на гората се виждаха четири джипа. Покрай тях се суетяха три дебеловрати мутри, въоръжени с автомати. Останалите бойци се бяха скупчили около сградата на администрацията, където Лупу и хората му се бяха барикадирали. Изстрелите и автоматичните откosi се разнасяха точно оттам.

Белов се обърна към Степанич.

— Сега ние с Витя ще отидем в тила на онези, които държат нашия молдовец в обсада, а ти изчакай да започнем да стреляме и гръмни няколко пъти по колите.

— Защо направо не ги вдигнем във въздуха? — предложи Витя, очевидно вдъхновен.

Степанич горещо подкрепи идеята, но Белов го спря.

— В никакъв случай! Само им натроши стъклата и им продупчи вратите. Но така, че всички коли да са в състояние да се движат. Аз, Степанич, дори бих им дал под наем твоята „лястовичка“, само и само час по-скоро да изчезнат. Още ни е рано да правим касапница тук.

Белов и Витя отново навлязоха в гората и се появиха точно в оперативния тил на русолявия Коля. Той ръководеше обсадата на сградата на строителната администрация, скрит зад дебел дъбов ствол.

По команда на Белов Витя изкрещя: „Нека ме прегازی танк, пак ще си остана пан!“ и метна две гранати една след друга в тила на атакуващите. И двете се взривиха близо до Коля, неколцина други бяха ранени, но самият той остана невредим.

След това скритите в гъсталака партизани откриха огън по нашествениците с пистолети.

Веднага след това от края на гората, където бяха спрели колите на агресорите, също се чуха единични изстрели, последвани от откоси на автомати.

Част от куршумите, които изстрелваха охранителите на джиповете, застигнаха собствените им колеги. Ловджийската страст на атакуващите се смени с паника. Разнесоха се виковете:

— Край! Обкръжени сме!

— Стрелят по колите! Не можем да си тръгнем! Ще ни натъркалят всичките!

— Изчезваме, браточки!

Последното прозвуча като заповед за действие. Бягството беше масово и имаше характер на състезание. От отчаяние Коля удари чело в дървото, но после се изплю и също последва войнството си.

Степанич изпълни задачата си отлично. Всички коли бяха повредени — или стъклата им бяха пробити, или имаха дупки по вратите и калниците. Но двигателите им работеха. Те се понесоха със страшна скорост, веднага след като тичащите бойци успяха да скочат в тях като рейнджъри в холивудски екшън.

Когато шумът от автомобилите стихна в далечината и прахта, която вдигнаха колелата им, се слегна, сред дърветата се показва Степанич. Белов хукна към него.

— Браво, старче! Да не си ранен?

— На тях още не им е пораснало онова нещо, в което могат да ме ранят — промърмори недоволно Степанич, но на лицето му сияеше тържествуваща усмивка.

Както му бе заповядано, той изстрелял по колите на мутрите няколко точни куршума, целел се в стъклата и вратите, след което залегнал в дълбоката канавка. Ответният огън на останалите край джиповете охранители прелетял над главата му, без да го засегне.

Белов и Витя също не бяха пострадали. От тях се искаше да всяват паника, затова трябваше да стрелят, без да се показват от укритието си. Рискуваха да попаднат под някой заблуден куршум, ала за щастие им бе провървяло.

Белов преброи патроните.

— На мен ми останаха цели четири.

— А на мен само един, тъкмо колкото да се застрелям — обяви унило Витя.

— Да вървим при молдовците — реши Белов.

И те се отправиха към надупчената от куршуми постройка на строителната администрация.

Белов излезе на откритото място пред сградата с вдигнати ръце и извика:

— Ей, румънци, не стреляйте! Свой сме!

Изад затворената врата на постройката се чу хрипков глас:

— Сам ли си?

— Витя е с мен!

— А къде са онези говеда?

— Отидоха си!

— Влизайте.

Пронизаната на кръст от автоматните откоси врата се отвори и Белов влезе в помещението заедно с Витя. Вътре беше тъмно. Всички прозорци бяха затиснати със столове и дървени капаци. Светлината влизаше само от безбройните дупки от куршуми по стените и дори по тавана. Белов изчака очите му да свикнат с полумрака и направи крачка напред.

Лупу седеше насред стаята без панталони върху протрит антикварен стол с висока облегалка. Лена бинтоваше ранения му крак. На пода лежаха няколко убити. В помещението цареше унило настроение. По броя на дупките от куршуми ставаше ясно, че незаконно пребиваващите по тези места граждани са изiali калая. Белов огледа разтревожено Лена, за да види дали е ранена? Като че ли не беше.

Лупу вдигна тежкия си поглед към влезлия.

— Вие ли ни помогнахте? Навреме се включихте. Ако не бяхте вие, щяхме да гушнем китката. Защо си дошъл?

Белов застана срещу предводителя на молдовските команчи и тихо каза:

— Те ще се върнат.

Лупу презрително се усмихна.

— И какво от това? И без да ми казваш, знам, че ще се върнат. Аз не мога да се бия с тях. Фрашкан съм с луди глави, но оръжието ми е малко. А за да го купя, ми трябват мангизи.

— Пари ще има — увери го Александър. — Аз ще въоръжа момчетата ти.

Лупу се вторачи с подозрение в Белов.

— И какво искаш в замяна?

Александър кимна към Лена.

— Нея. Тя ще се върне при мен.

Лупу се навъси. В помещението се възцари напрегнато мълчание. Най-сетне той въздъхна тежко като морж в зоологическа градина и най-неочаквано се разсмя.

— Размяна на играчки, така ли? Добре, вземи си я!

Лена се обиди от тази сделка, погледна предизвикателно Белов и отиде в съседната стая. Тази сцена го остави с лошо предчувствие, но той не съжаляваше за нищо.

Хората на Михай се оживиха. Надеждата, че ще получат оръжие ги ободри и им вдъхна нови сили. Никой не обърна внимание, че Бакена злобно мърмори нещо в ъгъла. Той се надяваше, че когато Лена омръзне на вожда му, отново ще се върне при него. Всъщност, той бе отишъл при Михай най-вече заради нея. Лупу забеляза Бакена и го повика с небрежен жест.

— Ти каза, че познаваш хора, които могат да намерят оръжие. Ще свържеш Сивия с тях. И колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре.

По лицето на Бакена плъзна щастлива усмивка. Тя не се хареса на Белов, но той си замълча. Разбраха се, че Бакена ще отиде в Москва по-рано, за да се разбере с доставчика на оръжие, а Белов ще пристигне по-късно с парите.

41.

На сутринта Белов и Федя тръгнаха за столицата със Степанич. Витя остана да охранява селището, а по молба на Белов — и Лена. Тя, както беше обещал Лупу, се върна в своя фургон още същата вечер. Но не размени нито дума със спасителя си. По същия начин се държа и на сутринта. Саша нямаше време да си изяснява отношенията с нея и отложи неприятната процедура за по-добри времена.

Степанич не харесваше настъпилите промени, както и крахът на подредения си бизнес. По пътя той непрекъснато мърмореше.

— Не, повече няма да превозвам никакво оръжие. Да стрелям — как да е. Но за нищо на света няма да превозвам оръжие! Ако го помъкнете със себе си, на обратно си вземете такси. Както е тръгнало, днес — оръжие, утре — торба с маково семе, а вдругиден — труп в багажника...

Той се задави, закашля се и изгледа накриво Белов. Но Саша не му се обиди, а само отбеляза:

— В твоя багажник труп няма да влезе. Тъй че дори не си мечтай. А назад ще се върна със собствената си кола.

Степанич само завъртя презрително глава, сякаш искаше да каже, че момчето вече не се чува какви глупости дрънка. Но Белов не се шегуваше. Когато Степанич ги закара до гаражите, Саша без проблеми намери онзи, който му трябваше. Ключът влезе леко в смазаната ключалка и вратата се отвори. В гаража го чакаше светлосиня, почти бяла лада със затъмнени стъкла. Белов завъртя ключа в таблото пред изненадания, недоверчив поглед на Степанич. Колата запали без проблеми, както се казва — от половин оборот. Белов провери бензина и маслото, напомпа малко гумите.

След като се убеди, че няма нужда нито от буксир, нито от други помощни средства, той пусна Степанич да си върши работата. Старецът инстинктивно усещаше вожда в Белов и въпреки напредналата си възраст безпрекословно му се подчиняваше. Позволяваше си само да мърмори от време на време под носа си. Белов

провери книжката и документите на колата и вписа в бланките данните от новия си паспорт.

След това се зае да инструктира Федя. Той можеше криво-ляво да кара кола и в предстоящата операция по закупуване на оръжие Александър отреждаше на Федя доста значителна роля.

Провери до каква степен Федя е в състояние да управлява автомобил. Оказа се, че може да запали двигателя, да потегли, да премине на втора и дори на трета скорост, да вземе завой и да спре, ако не на нужното място, то поне близо до него.

В първия магазин по пътя Саша му купи електронен часовник. Пристигнаха на мястото на срещата с Бакена почти с час по-рано. Тук Белов премести Федя зад волана и го накара да повтори още веднъж всичко, което трябва да направи.

— Имай предвид, че е възможно да ни праметнат. Тогава няма да имаме пари, нито оръжие, но не бива да се паникьосваш — предупреди го Белов.

Остави Федя в ладата и се скри в близката пресечка. Бакена не биваше да знае, че разполага с кола. Направи голям кръг, за да се озове на мястото на срещата от противоположната страна. Нямахше доверие на Бакена. По принцип. И се учудваше, че още не го е предал на някого за трийсет сребърника...

Саша застана на уреченото място до автобусната спирка, десет минути преди насроченото време и започна безгрижно да разглежда ярките афиши на някакъв певец. Бакена се приближи зад гърба му, лъхна го миризма на алкохолни изпарения.

— Мангизите в теб ли са? — попита той вместо поздрав.

— Че как иначе? — потупа джоба на якето си Белов.

Бакена кимна.

— Тогава да вървим — обърна се той и уверено закрачи към грозните постройките.

Белов се страхуваше само от едно — че ще му се наложи да пътува до някъде. Съмняваше се в способностите на Федя да изпълнява толкова сложни маневри, че и да го наблюдава. Но му провървя. Веднага след будката за вестници Бакена сви в широкия проход между високите бетонни огради. От двете му страни бяха разположени складове и гаражи. Беше най-обикновена промишлена зона. С крайчеца на окото си Белов забеляза, че Федя успешно потегли

и започна да ги следва от достатъчно разстояние. Саша похвали наум дървения философ.

Бакена спря до желязна портичка и почука на нея. Малко по-нататък край пътя бе паркирана стара волга, чийто багажник беше отворен. Може би благодарение точно на това Белов чу как от другата страна на оградата се разнесе смътно познат глас:

— Не се притеснявай, шефе, ще опаковаме клиента по възможно най-добрия начин. След половин час ще го получиш топъл-топъл.

След като Бакена почука, портичката се отвори и те влязоха вътре. В тясното дворче, затрупано с големи контейнери, ги очакваха трима души. Видът им не се хареса на Белов, защото изглеждаха като типични отрепки. Макар че кой ги знаеше тези търговци на оръжие? Защо пък да не изглеждат точно така?

Единият от троицата, як като биче, тъкмо прибираще в джоба си мобилен телефон. Вероятно точно той беше обещал на шефа си да опакова и достави клиента. И нямаше никакво съмнение кой е този клиент.

Лицето на онзи с мобилния телефон бе наполовина скрито зад плетена маска. Вероятно бе служител на милицията или армейски офицер, който търгува с откраднатото от службата си оръжие и се страхува да не го познаят. Но се стори познат на Белов.

— Донесе ли мангизите? — попита единият от младежите.

Изглежда никой не се интересуваеше от друго в този живот. Белов отново кимна и потупа джоба на якето.

— Дай ги! — изгруктя човекът с маската.

Белов отново чу познатия глас, който преди малко говореше по телефона. И този път го позна.

— Глигане, ти ли си?!

— Да, Бели, аз съм. — Глиганът смъкна маската, от която вече нямаше нужда. — Отдавна не сме се виждали. От смъртта ти. Лоша работа, Саша. Хората те търсят. Искат да те убият, само че този път — наистина. Обещават добри пари за главата ти. Обаче сега и аз не знам на кого да я предложа тая твоя тъпа глава. Както и да е, ще останеш временно при мен, а аз ще организирам търг, за да видя кой ще плати повече. Сега дай парите, които си донесъл. И недей да правиш резки движения, защото момчетата ми са нервни и могат да те очистят

преждевременно. Сам разбираш, че това ще доведе до падане на цената.

Белов мушна ръка в джоба на якето си, който преди това толкова многообещаващо потупваше. Появата на пистолета беше същинска изненада за бандитите.

Помощниците на Глигана измъкнаха пистолетите си, хвърлиха се към Белов и два от четирите патрона попаднаха в тях. Останалите пропуснаха. Белов хвърли безполезното оръжие към главата на Глигана и се метна към портичката. Край главата му изсвистяха два куршума, изстреляни от Глигана, но се забиха в бетона.

Белов се засуети пред портичката, тъй като не се справи с резето веднага. Тъкмо я отваряше, когато почувства силен удар в главата си. Беше Бакена, който със замах стовари върху темето на врага си парче водопроводна тръба.

Белов усети, че губи съзнание... Но скоро се свести. Надвесен над него, Бакена опипваше джобовете му.

— Мамка му! Той няма нищо! — викна възмутено дългучът на Глигана. — Изпързая ни, мръсникът!

И злобно го ритна в ребрата. Глигана дръпна ортака си.

— Стига си играл футбол, натовари го в багажника! — свали от трупа на помощника си плетената шапка и я надяна на главата на Саша.

Белов усети как го вдигат за ръцете и краката и го носят, а сетне отнякъде се разнесе рев на мотор, който се давеше на първа скорост... Грубо го хвърлиха на земята, чу отдалечаващ се тропот на крака, после скърцане на гуми, удар и нечий вик. Накрая всичко стихна.

Някой свали маската от главата му и го потупа по бузата, за да се свести. Белов отвори очи и видя над себе си размазано като на нефокусирана снимка лице. Напрегна зрението си и установи, че е Федя.

— Как си? — поинтересува се той.

— Прекрасно — каза Белов. — По-добре от преди малко!

Опита се да стане.

Не успя веднага, но все пак се справи. Стана, облегна се на капака на колата и погледна с любопитство Федя, който като че ли беше не по-малко изненадан от собствената си пъргавина.

— Къде са онези изроди? — попита Саша.

— Не зная — сви рамене философът. — Май че на единия му прегазих крака... Избягаха... Постреснах ги малко с това — Показа на Саша черния пистолет ТТ, с чиято помощ бе накарал убийците да отстъпят, и с неумел жест го затъкна на кръста си.

Пъшкайки от болка, Белов отвори вратата на колата и седна на шофьорското място.

— Влизай, да вървим — подкани нетърпеливо Федя, който послушно изпълни командата му.

Излязоха от мястото между оградите на улицата и се отправиха в същата посока, в която потеглиха Глигана и ортакът му.

— А те няма ли да ни намерят? — изплаши се със закъснение Фьодор.

— Не се тревожи — успокои го Белов и настъпи газта. — Всяка втора кола по пътя е бяла лада. Надявам се, че не са запомнили номера на нашата бричка.

Федя се замисли за миг.

— Струва ми се, че не им беше до това — каза неуверено той.

Белов още не можеше да се съвземе от случилото се, изпитваше ужасна болка след удара, а на темето му бе израснала не цицина, а цяла буца.

Непрекъснато отместваше очи от пътя, за да погледне своя спасител: философът се бе оказал човек на действието, кой би могъл да го допусне? Както се казва, бе преминал от партията на скръстените ръце в партията на активните дейци. Впрочем, самият Федя често бе говорил на Белов, че човек разполага с невероятни способности да се проявява в екстремни ситуации.

— Я ми кажи как така ти, толстоевският философ, посмя да газиш живи хора с кола? И откъде имаш пистолет ТТ?

— А, този ли? — Федя измъкна пистолета и през смях щракна спусъка му. От дулото на оръжието изскочи малко езиче на пламъче. — Това е детска играчка, намерих го на бунището, а Витя го поправи, понеже има златни ръце. Досега не ми е вършил работа. Много е голям за запалка.

Федя отвори жабката, мушна вътре едрата машинарийка, а когато затвори, забеляза движеща се пред тях позната кола.

— Виж, онази волга! — Спасителят сръга Саша в ребрата. — Това е същата кола, с която без малко не те отвлякоха.

Но Белов вече бе завъртял волана, за да се престрои в лявата колона. Той нямаше никакви проблеми да кара зад старата волга, с която Глигана и Бакена толкова мълниеносно напуснаха мястото на сблъсъка. Автомобилът се движеше странно, явно Федя наистина бе размазал крака на Глигана. Саша не можеше да се оплаче, Фьодор бе проявил безупречно шофьорско майсторство.

Старата волга ги отведе до центъра на града. Белов добре познаваше сградата, пред която тя спря. Беше централният офис на фонд „Реставрация“, чиито собственик доскоро бе самият Белов...

42.

— Дмитрий Андреевич, охраната докладва, че при вас намира да влезе някакъв Глиган — доложи секретарката на Шмит. — С него има още един човек, но той не се е представил. Да ги покана ли вътре?

— Пусни ги и двамата и повикай Коля — разпреди се Шмит.

— Чай или кафе? — попита секретарката.

— Метла и прахосмукачка, че да изчистим след тях — пошегува се Шмит.

Глигана влезе стремглаво в кабинета, нагло ухилен. Зад тази демонстративна напереност прикриваше страха и неувереността си. Бакена се стареше с всички сили да му подражава, но не го правеше много убедително.

Шмит не им предложи да седнат, дори напротив — сам стана, за да им покаже, че разговорът ще е кратък.

— Къде е Белов? — попита.

Високомерието тутакси изчезна от изражението на Глигана. Той подсмръкна като двойкаджия пред черната дъска и измънка:

— Ами, ние, такава, го хванахме. Почти го хванахме. Ама мръсникът най-нагло очисти две от моите момчета. Ортакът му го измъкна, след като връхлетя отгоре ни с колата си. В буквалния смисъл на думата. Но знаем къде да го намерим! Тъй че... Поне да си получим аванса...

Шмит се приближи плътно до Глигана, хвана го за копчето и тихо, с едва скрита ярост произнесе:

— Ти ми се обади и каза, че ще опаковаш клиента по най-добрия начин и ще ми го докараш топъл-топъл. А къде е той? Пари ще има, когато го има и Белов. Сега иди на пазара, купи си кокошка и си сложи мозъка ѝ в главата си. Няма защо да ме баламосваш. Видели били Белов! Тия ги разказвай на баба си!

Шмит леко го отблъсна от себе си, но ускорението бе достатъчно за Глигана да излети към стената като топка за тенис след удар с ракета.

Коля, който тъкмо влизаше в кабинета, с изумление се вторачи в разгневения си шеф.

— Викали сте ме, Дмитрий Андреевич?

— Виках те, виках те — измърмори Шмит, докато се успокояваше. — Виждаш ли тези орли? В главите им се върти само едно — как да докопат някакви пари. Така че ги изритай оттук и повече не ги пускай, ако Белов не е с тях.

— Кой Белов? — не разбра Коля.

— Нашият. Александър Николаевич Белов.

Коля не схвана веднага. А когато успя, облещи очи.

— Ама, ние нали го... Какви ги дрънкате, тиквеници такива?! — Той сграбчи двамата посетители за яките, леко ги повдигна, хубавичко ги разтръска и силно ги изблъска по посока на вратата.

На Глигана му беше много обидно, че него — доскоро всемоушник бос от престъпния свят — го изхвърлят навън като мръсно коте. Крачеше по коридорите на фонда под конвоя на двама охранители и тихичко мърмореше някакви закани. Това не попречи на охраната да го изблъска с ритници навън...

Белов и Федя наблюдаваха как безславно завърши посещението на Глигана и неговия ортак Бакена във фонд „Реставрация“. Значи на Шмит и това не му беше достатъчно? Не му стигаше да го убие, да свали жена му и да завземе имуществото му, ами се канеше да го унищожи още веднъж! Какво пък, точно това, както сочеше практиката, беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи...

Белов изчака Шмит да излезе от офиса и да влезе в мерцедеса. Да следи него беше много по-трудно, отколкото Глигана, но се справи. Караше колата на максимално допустима дистанция и неотклонно се стараеше между ладата и мерцедеса да има поне три-четири коли.

Очите го боляха, главата му се пръскаше от напрежение. Но се движи след Шмит до последно, докато бившият му охранител не стигна новата висока сграда в Югозападна Москва. Тук мерцедесът зави към покрития с красиви плочки двор, заобиколен с ограда от ковано желязо. Белов спря на стотина метра и загаси мотора. Видя как Шмит излезе от колата и как към него от входа почти на бегом се

приближи Олга. Тя развълнувано му заговори нещо, от време навреме дори подвикваше. Дмитрий закима, прегърна я и я отведе вътре.

Белов гледа известно време след тях, без да помръдне, сетне свали стъклото, защото му стана горещо и задушно. Значи ето къде са си свили гнезденце! Той погледна към онемелия като Андрей Рубльов Федя и попита:

— Е, какво, ще си вървим ли вкъщи?

Федя кимна, без да обели дума. Белов завъртя ключа и бавно потегли. Не забеляза, че от една кола, спряна от другата страна на улицата, внимателно ги следеше капитан Воскобойников. Щастлив като ловец, който е открил следа на звяр.

В момента когато ладата на Белов тъкмо се оттегляше от мястото на сблъсъка му с Глигана и Бакена, Воскобойников трескаво набираше по мобилния си телефон номера на майор Коноваленко. А след минута той пък вече чукаше на вратата на полковник Веденски, за да докладва.

Коноваленко му съобщи, че следенето на Глигана най-сетне е дало резултати. И то какви резултати! Белов е открит! Жив и здрав. При опита на Глигана да го залови, е убил две мутри и е успял да се отърве от останалите.

— Това е просто прекрасно! Отлична работа — похвали Веденски служителите си и одобрително потупа майора по рамото. — Предайте на Воскобойников засега да не разпространява тази информация. Никой не бива да знае, че Белов е жив!

43.

Вечерта на същия ден Олга и Шмит седяха в кухнята на апартамента си и разговаряха, когато неговият мобилен телефон засвири мелодията от „Кръстника“. Оказа се, че охранителят и Ваня се качват с асансьора. След секунда възбуденият Ваня не пристъпи през прага, а направо прелетя през него и се хвърли към майка си, която излезе да го посрещне.

— Татко дойде ли си вече? — развика се радостно той. Очите му горяха, лицето му бе поруменяло.

Олга потръпна от изненада. Всичко, свързано с Белов и особено с отношението на сина ѝ към него, предизвикваше в нея болка. Тя се овладя, въздъхна, за да се успокои, и каза:

— Не, баща ти не си е дошъл. И сигурно няма да си дойде скоро. Той е много далеч.

— Какво? — учуди се Ваня. — Не е вярно! Току-що го видях!

— Къде?

И Шмит, и Олга останаха поразени от тази новина. Те се спогледаха и отново се вторачиха във Ваня. Охранителят мълчаливо пристъпяше от крак на крак, защото в този момент се чувстваше излишен, макар да работеше с Дмитрий от доста години.

— На нашата улица — изкрещя момчето, възмутено от недоверието на възрастните, — седеше в една кола. Аз исках да изтичам при него, но светофарът беше червен. А когато стана зелен, той вече беше заминал. Защо не е дошъл тук?!

Шмит погледна охранителя, но той недоумяващо сви рамене, явно не бе видял нищо... Може Белов да е бил там, а може и да не е бил.

— Митя, разбираш ли нещо? — попита Олга.

— Колкото теб — призна Шмит. — Успокой детето, аз ще се опитам да изясня нещата.

Той разроши русата коса на Ваня и отиде в другата стая. Там седна до прозореца, който започваше от пода и стигаше до тавана,

извади мобилния си телефон и набра номера на Коля. Той дълго не му отговори.

Докато слушаше сигналите „свободно“, Шмит замислено разглеждаше разстилящия се пред погледа му огромен град. Да търси Белов в него беше като да дири игла в купа сено. Но не се съмняваше, че тази задача е напълно осъществима. Беше въпрос на техника. „А иглата в купа сено е най-добре да се търси с магнит“ — помисли си мрачно той. Най-сетне Коля сънено се обади:

— Слушам, Дмитрий Андреевич!

За негова изненада Шмит му заговори почти официално.

— Николай, зная, че смяната ти току-що е свършила, но си ми нужен, и то колкото се може по-скоро. Аз съм си вкъщи.

— Ей сега ще дойда — обеща Коля със съвсем друг тон. По гласа на шефа си разбра, че се е случило нещо извънредно.

Шмит прибра телефона и отново погледна през прозореца: колко равнодушен, жесток и корав беше град Москва, същински железен мравуняк. И изобщо не се интересувахе от милионите малки човечета, потънали в своите малки проблеми и грижи. Впрочем, някои не бяха чак толкова малки. Значи Глигана не го е излъгал? Белов се бе върнал. А Александър беше опасен човек и за приятелите, и за враговете си...

Коля пристигна след двайсетина минути, раздърпан и изпотен, сякаш бе пробягал сто метра с препятствия. Шмит го заведе в кабинета си, седна зад бюрото, но остави Коля да стои прав наред стаята. Гостът се почувства доста неприятно, ала Дмитрий целеше точно това. Доморасли килъри такива, за нищо не стават!

— Разкажи ми какво точно стана с Белов — заповяда той с тон като на Лаврентий Берия. — От самото начало, с всички детайли и колкото се може по-подробно.

Коля беше ужасно разстроен: нима тогава се бяха провалили? И започна да си припомня събитията от онзи ден, когато той и още двама души проследиха Белов на летището. Александър пристигна там с такси. Те го изчакаха да излезе от сградата.

За тяхна изненада той не тръгна да наема кола, а спря на автомобилната естакада, която водеше към зданието, откъдето се виждаха излитащите самолети. Обстановката беше много подходяща.

По обикновено претъпканите подстъпи към летището нямаше жива душа. Ревът на самолетните двигатели щеше да заглуши всеки изстрел. А те използваха заглушители. По дяволите, заглушителите намаляваха смъртоносната сила на куршумите! Нима в това се криеше проблемът?

— Аз стрелях и той падна — оправда се Коля. — Приблжих се и стрелях в него още веднъж. От далечината се зададе кола. Натоварихме го в багажника, откарахме го на сметището и го хвърлихме в горящите боклуци. След час трупът напълно изгоря. Нали знаеш, често сме правили така... — замълча виновно той.

Шмит се усмихна подигравателно и изразително се почука по челото със сгънат пръст, сякаш с този жест искаше да каже: ей, тъпанари, кога ще се научите да мислите?

— Изгоря ли? А вие убедихте ли се в това? — попита като възпитател в детски дом. — Проверихте ли дали е така, разровихте ли пепелта, натрошихте ли овъглените кости. Направихте ли поне едно от всичко това?

Коля се засрами. Беше почти изплашен. На тях и през ум не им мина да правят такива неща. Пък и защо? Закараха трупа, хвърлиха го в боклука и си отидоха. Но как да си го признае? Шмит не беше по приказките. Осъзнаването на неминуемата разплата придаде на гласа на Коля убедителност.

— Дмитрий Андреевич, ама той изгоря! Не може да не е изгорял, повярвайте ми!

В течение на няколко минути Шмит разглеждаше провинилия се охранител.

— Искаш да повярвам... Кажи ми честно, ти видя ли как гори трупа му?

Коля се страхуваше да си признае. Но още повече се страхуваш да излъже шефа си.

— Не... — с огромно усилие каза той и замря в очакване на суровата и безпощадна присъда. Която не изключваше и разстрел.

Но присъда не последва. Шмит затвори очи, отпусна се на облегалката на креслото и за известно време застина в тази поза. Сетне попита:

— С кола ли си?

Коля отговори, че е дошъл със своя автомобил.

— Слез долу и запали мотора. Аз ей сега ще дойда — заповяда Шмит.

„Май ми се размина — изпита облекчение Николай, обърна се и с бърза крачка напусна мястото на разстрела. — Или екзекуцията ми само се отлага?“

След като изпрати аматьора убиец, Шмит отиде в стаята на Олга. Тя още не спеше, седеше на леглото по халат и го чакаше. Когато Шмит влезе, стана да го посрещне и разтревожено попита:

— Това истина ли е? Значи Саша е някъде наоколо, така ли?

— Може би — не се впусна да отрича Дмитрий. — Каня се да изясня това. Утре не излизай никъде и не пускай Ваня навън — по-скоро помоли, отколкото заповяда той на сбогуване...

На излизане Шмит се обърна, а Олга се върна в леглото, легна по гръб и се вторачи в тавана с неவிждащ поглед...

Първо отидоха в офиса на Бригадата. На Шмит му се наложи да преравя старите документи. Естествено, Дмитрий не помнеше къде точно бе купил конспиративните апартамент и гараж за Белов. Още повече че не бе направил това сам, а чрез посредници. Но там се криеше единственият му шанс да се добере до Саша. Ако той беше там, проблемът лесно щеше да се реши.

Шмит прерови цяла планина от документи, но все пак намери адреса. Преди да затвори сейфа с книжата, извади оттам два пистолета със заглушител — за себе си и за Коля, и резервните ключове от апартамента. След като получи оръжието Николай се зарадва. Поне засега шефът му не се канеше да го убие.

Без да отлагат днешната работа за утре, се отправиха към посочения адрес. Николай паркира пред блока, в който се намираше тайният апартамент, Шмит извади пистолета, дръпна затвора му и нареди на Коля да направи същото.

— Ако е в апартамента, стреляй на месо! — заповяда Шмит. — Ще го смятам за поправителния ти изпит.

Качиха се на най-горния етаж и слязоха пеша до апартамента, който ги интересува. Като се стараеше да не дрънчи, Шмит извади ключовете, мушна единия в ключалката и го превъртя. След това отвори вратата с шут. Веднага забеляза в сумрака на коридора сянка, която отскочи встрани, и стреля по нея. Разнесе се тихо тупване, сянката се материализира и шумно се стовари на пода, но в дъното на апартамента се мярна още някой. Николай покоси с два изстрела втория обитател на жилището. Шмит внимателно затвори входната врата зад себе си. Само любопитен съсед им липсваше сега.

Шмит рискува. Ако в апартамента имаше четирима, двамата с Коля щяха да се набутат в капан. Но неизвестните се оказаха само онези двама, които в момента се гърчеха от болка на пода.

Шмит включи осветлението. С пистолет в ръка Коля се шмугна в кухнята, а после — в стаята. Огледа целия апартамент, но не намери други хора в него.

— Чисто е! — доложи Коля.

В това време Шмит държеше на мушка неизвестните. Единият тихо стенеше, под него се разстиляше локва кръв. Другият не даваше признаци на живот. Шмит се наведе към ранения. Това беше някакъв неприятен тип с дълга рядка коса, провиснала по продълговатия му череп.

— Кой сте вие, откъде сте? Кой ви е изпратил тук?

— Глигана — изхърка той и притихна като че ли завинаги.

Коля опипа артерията на шията му.

— Тоя свърши.

Шмит беше готов да си изгризе лактите от яд. Ама че гадно се получи! Белов го нямаше, а мъртвите не говореха.

— Другият май също изстива. Но провери за всеки случай — заповяда той.

Коля ритна с всичка сила „изстиващия“ в ребрата с върха на обувката си. Нещо в тях изпраця и мъртвецът оживя. А след това седна и се развръща:

— Недей, не ме убивай, шефе! Аз съм Глигана!

Шмит разочаровано изсумтя: ама че работа, ловиш щука, а се хваща цаца! Де да беше станало обратното!

— Значи си жив, Глиганчо! — констатира недоволно Дмитрий.

— Аха, жив съм — обяви радостно Глигана. — Ние тук чакахме Белов. Ти... Нали самият вие ни наредихте да го намерим и да го доведем — каза той, но благоразумно премълча, че искаше да предаде Белов и на Шмит, и на Зорин едновременно.

Дмитрий беше чел някъде, че от робовладелците излизат най-добрите роби. Историята на Глигана потвърждаваше, че долнопробният бос от престъпния свят с пълен успех може да се превърне в прекрасен прислужник.

— Как научи за този апартамент? — попита Шмит.

Глигана ентусиазирано започна да му излага информацията, с която разполагаше.

— Бакена ми помогна да го открия. — Глигана посочи с пръст мъртвия си партньор. — Той следеше Белия, защото му отмъкнал мадамата.

— Хайде, казвай... Къде се намира Белов в момента?

— Нямам представа! Бакена каза, че не знае. Затова дебнехме тук.

Коля още веднъж и още по-старателно огледа апартамента. А щом се върна, отиде при Шмит и му зашепна нещо в ухото.

Дмитрий го последва в кухнята и дълго време разглежда хладилника. Нямаше съмнение, че Белов е взел от тайника парите, документите и оръжието. Ключовете от гаража също липсваха.

— Той повече няма да дойде тук — сигурен бе Шмит. — Шансовете са малко, но после провери гаража на този адрес. — Подаде на Коля листче.

— Какво ще правим с този червей? — Коля с видимо удоволствие заби още един шут в тялото на хленчещия Глиган. — Дали да не го очистим? Където е един труп, там са и два...

Шмит погледна озадачено Глигана. Онзи затаи дъх, осъзнал, че акциите му са паднали под номиналната стойност.

— Да — съгласи се с удоволствие Шмит. — Ще го очистим.

Ексбосът пребледня, сви се и дори като че ли се смали на ръст. Защото с колкото по-голяма лекота се разпореждаше с чуждите животи, толкова повече ценеше своя.

— Да, ще го очистим — повтори Шмит, — но не сега. Може би той наистина ще ни намери Саша Белов. Ще му дадем една седмица срок. Белов няма къде да се скрие, щом всички го търсят.

Глигана се оживи. След като разбра, че никой не се кани да го убива, той почувства неописуем прилив на наглост.

— Една седмица е малко! — кашляше на пода бившият бос. — На мен и хора вече не ми останаха. Белия уби двама, вие — този...

— Ти действай, а пък ние ще видим. Моето не се губи. — Тази фраза прозвуча толкова двусмислено в устата на Шмит, че нещастният Глиган потръпна. — Провери къде са се пресекли пътищата на Бакена и Белия... И го погребй по човешки още сега, защото ще забравиш да го направиш, познавам те...

Подкани с кимване Коля да го последва и излезе от апартамента, без да се сбогува...

Шмит се прибра вкъщи късно през нощта. Но Олга не спеше и го чакаше на прозореца. Съвсем доскоро Шмит си мислеше, че с Олга могат да имат нормално семейство. Ваня беше свикнал с него, привързваше се все повече и повече, макар от време на време да питаше къде е баща му. Олга му ставаше все по-близка и достъпна. Характерите им напълно си подходяха. И двамата бяха сериозни, нямаха никакви специални капризи, разбираха и уважаваха чуждото мнение. В леглото също се радваха на пълно взаимно разбирателство. Докато правеха секс, Олга изпитваше чести и силни оргазми.

Но напоследък Шмит започна да забелязва в поведението на Олга някои почти недоловими, но важни за него промени. В гласа ѝ все по-често започнаха да се прокрадват властни нотки.

Веднъж при някакво леко спречкване в яда си Дмитрий нарече Олга „желязната лейди“. Колкото и да бе странно, това определение толкова ѝ хареса, че напрежението помежду им изчезна. И сега тя все по-често започна да се вживява в това прозвище. А на забележката му, че става прекалено твърда, Олга отговори:

— Нали самият ти казваш, че в бизнеса не може по друг начин!

„Но нима нашите отношения са само бизнес?“ — понечи да попита Дмитрий, ала така и не се претраши. Тази Олга му харесваше много по-малко.

Но най-лошото беше, че Ваня също усети промяната в майка си. След приключението по време на риболова той още повече се сближи с Шмит. Слушаше го безпрекословно и все ходеше подире му. Но с майка си се държеше странно, често я обиждаше и капризничеше.

На няколко пъти по време на разходка той избяга от гувернантката и се мота из улиците с местните малолетни хулигани, докато охранителите не го откриха.

Шмит беше объркан. Усещаше, че е назрял моментът за сериозен разговор. Но сега, когато влезе в апартамента и видя Олга до прозореца, не знаеше с какво да започне. Самата тя му помогна: приближи се до него, хвана ръцете му и попита с поверителен тон:

— Митя, кажи ми честно, имаш ли някакво отношение към изчезването на Саша?

— Не! Разбира се, че не! — каза с добре изиграно възмущение Шмит и освободи ръцете си. — Как можа да си помислиш такова нещо? Та ти ме познаваш!

Олга не сваляше от него изпитателния си поглед. Същински детектор на лъжата, а не жена!

— Мисля, че зная. Затова те попитах.

На Шмит му прилоша от тези думи. Стори му се, че Олга чете в душата му като от разтворена книга. Дяволите да я вземат тази проклета женска интуиция!

— Оля — развълнува се той, — кълна ти се във всичко скъпо, което имам. Аз нямам нищо общо с изчезването на Саша. За мен това е точно толкова загадъчно, колкото и за теб.

За последното той не лъжеше. Почти. След като не бе умрял, Белов можеше да се появи хиляди пъти досега, но по никакви съображения не го правеше. Шмит имаше отношение към покушението срещу Саша, но към изчезването му нямаше!

Може би точно тези искрени обертони в гласа му отклониха Олга от вярната следа. Освен това на самата нея ѝ се искаше да му вярва. Но щом Саша не беше умрял, веднага възникваха куп проблеми, които трябваше да бъдат решени.

— А сега — тихо попита тя — как мислиш, жив ли е?

— Най-вероятно. — Дмитрий бе ужасно уморен, отиде до дивана и се отпусна безсилен на него. — В смисъл, че съвсем доскоро е бил жив. Не мисля, че Ваня се е припознал. Той е видял баща си, и то точно там, където посочва.

— Искаш да кажеш, че Саша ни следи? Но защо го прави?

— Засега не зная — каза уморено Шмит и широко се прозя. — И изобщо, извинявай, ужасно се скапах. Трябва поне малко да си

почина...

Не успя да довърши и заспа, както беше седнал. Олга отиде при него, свали му обувките и му помогна да легне. Шмит дори не се събуди. Оля подпъхна възглавница под главата му и се отправи към спалнята си. Легна си, но така и не заспа. Въртеше се ту на една страна, ту на друга, мислеше и мислеше, непрекъснато си спомняше събитията от последните месеци.

И колкото повече мислеше, толкова по-ясно осъзнаваше, че е стъпила на несигурен и опасен като блатна тиня път. По него всяка крачка можеше да е фатална. Но тя нямаше и път назад. Беше като въжеиграч — или напред, или надолу. Точката на обратимостта бе останала зад нея. Прекрачила я бе, когато се върна от Америка.

А може би просто беше глупачка? Ама наистина, какво не й достигаше в спокойната процъфтяваща Америка? Щеше да си процъфтява заедно с нея! Щеше да си живее мирно и кротко в къщата с двата басейна, да отглежда Ваня. В крайна сметка Саша искаше точно това от нея. Ама не, напъха се в мъжките сериозни, мръсни и кървави работи.

Но тук отново я налегна обидата за нея самата и за хората, които обичаше. За какво бяха живели те, за какво бяха умрели? Не, тя не беше кукла или пешка в нечий ръце. А кой и кога бе погледнал на нея като на човек, като на личност със собствени интереси и желания? Нито Саша, нито Шмит я възприемаха по този начин. Дори Ваня демонстрираше недоволство. Не, стига! От днес нататък музиката щеше да поръчва тя, а другите щяха да танцуват, каквото им каже... Щом стигна до това окончателно решение, Олга се успокои и най-сетне потъна в дълбок сън.

Глигана беше готов да се застреля от отчаяние. Спря го единствено безпределната му любов към самия него. Ала най-добрият изход от положението, в което сам се бе поставил, минаваше през прозореца на тринайсетия етаж. Ситуацията бе като в приказката за барон Мюнхаузен. Зад себе си имаше лъв, а пред себе си — крокодил. Ако не беше Белов, значи щеше да е Шмит — все някой от двамата със сигурност щеше да го докопа.

Проклинаше деня, когато се отправи да търси журналиста. Хубавичко му отмъсти покойникът от онзи свят, няма що! Сигурно сега гледаше Глигана от небесата и се веселеше. Макар че, предвид греховете му, драскачът най-вероятно в момента се пържеше в някой адов казан...

Глигана напегна малкия си, но много полезно устроен мозък. Кого, кого от влиятелните хора още не бе успял да настъпи по мазола? Нямаше такива. И всичко беше заради алчността му. Колко пъти, когато беше слагал поялник в задното отворстие на жертвата, Глигана си казваше, че човек не бива да е стиснат, а да поделя имането си с другите. Учеше всички, а самият той си остана невежа. Такъв щеше и да си умре. А не му се умираше. Ах, как не му се умираше на Глигана. Затова стисна остатъците от своята гордост в юмрук и тръгна на поклонение при дълбоко уважавания си враг Виктор Петрович Зорин.

Той беше умен човек и сигурно щеше да намери достойно приложение на Глигана. Но пак не му провървя. Зорин беше заминал за Швейцария...

Какво да направи? Изход имаше, не можеше да няма. Щом не му бяха останали приятели, значи трябваше да се обърне за помощ към враговете си и толкова!

А подобни хора съществуваха. Врагове на целия свят, на всички криминални групировки, на такива изобщо не им пукаше нито за Шмит, нито за Белов, нито за Зорин... Но в този случай Глигана щеше да скъса връзки с целия останал свят. Все едно продаваше душата си

на дявола. Майната й. Когато слагаш на дръвника собствената си глава, е глупаво да се тревожиш за драскотини по плешивото си теме.

И той се напрегна да си спомни къде би могъл да намери Муса Джохаров, с който навремето щеше да участва в някаква много яка сделка. Тогава Глигана се отказа, а по-късно посредникът между двамата им го намериха с прерязано гърло. Чеченците изобщо не обичаха да делят имането си с белите колонизатори. Имаше риск, но и надежда...

Лена или спеше, или се правеше, че спи. Белов лежеше на леглото и прекарваше нощта в размисли. Главата му се пълнеше с всевъзможни глупости. Шмит, заводът, бизнесът, нефтеният гигант. Спомни си приятелите си — те бяха като остров на сигурността в морето от подлост и предателства. Колко му липсваха сега! Беше забравил всички обиди и цялото си презрение към Пчелата и Космос. Останало бе само всепоглъщащото чувство за вина пред тях и пред Фил. И все същото усещане, че е попаднал в задънена улица...

Едва доловимото скърцане на стъпалата отвън го накараха да наостри уши. Извади пистолета изпод възглавницата си, без да вдига шум, стана и се приближи до Лена. Тя се събуди и уплашено го погледна. Саша сложи показалец пред устните си и насочи дулото към вратата...

Тя се открехна с леко скърцане. Отвън нахлу хлад. В пролуката се появи силует на човек, чието дишане беше хрипкаво и... познато. Белов свали оръжието.

— Докторе, ама така можех да те убия! — скара му се той.

Във фургона влезе Доктор Уотсън. Изглеждаше ужасяващо, целият се тресеше, а от голия череп по лицето му се стичаха едри капки пот.

— Имам нужда от помощ — тихо каза той. — Вече едва се удържам...

— Защо сега? — учуди се Белов. — И защо си решил, че мога да ти помогна? Доколкото зная ти си нашият доктор Ох-боли.

— Сега или никога. Ще ти кажа какво да направиш. Ела с мен — жално го помоли той.

Белов имаше представа какво означава да си в състояние на студена пуйка. Много добре си спомняше, че навремето Космос се

мъчеше с това. Погледна към Лена, търсейки подкрепата ѝ. Тя кимна.

Белов и докторът излязоха навън и се отправиха към резиденцията му. Тук всичко беше подготвено за лечението. На табуретката до входа имаше кофа с вода, на пода бе оставена друга кофа за нечистотии. Прозорецът беше закован. От стената до леглото стърчеше яка метална конзола.

— Е, хайде — въздъхна докторът, — завържи ме. — И подаде на Белов белезници. — Ако почна да крещя, не ми обръщай внимание. Нека Лена идва да ме вижда. Но вие с момчетата не идвайте. — Той изтри потта от челото си и се насили да се усмихне. — Закови вратата.

Белов сложи едната гривна на белезниците върху китката на доктора, а другата закопча на конзолата. Дълбоко в душата си той одобряваше постъпката му. Стремежът към свобода беше хубаво нещо! А наркотиците бяха най-страшната зависимост от всички възможни! Саша отново си спомни как Космос ловеше заедно с баща си извънземни в кухнята и се усмихна одобрително на Уотсън.

— Е, докторе, дръж се! — Щом излезе от фургона, взе двете предварително приготвени дъски и чука и закова на кръст входа. Пироните се забиваха в дървото с леко скърцане, а ударите на чука прозвучаха в нощта неочаквано звънко и пронизително.

„Като че ли заковавам гроб“ — помисли си Саша, мушна чука под прага и се отправи към своя фургон с чувство за изпълнен дълг...

Когато се върна, завари Лена да седи на леглото и безгласно да плаче. Белов се приближи и седна до нея. Помълча малко, сетне протегна ръка и я хвана за рамото.

— Не плачи, недей. Хайде, стига...

Но вместо да престане, тя се разрева още по-силно и го отблъсна.

— Защо? Защо ме мъчиш? — изкрещя Лена. — Какво си се хванал за мен? Та ти никога няма да ми простиш! Това клеймо винаги ще си стои между нас! — И тя извърна към него обляната си в сълзи обезобразена буза.

Саша не се впусна да я убеждава, а просто я прегърна и притисна до себе си. Тя постепенно се успокои. Останаха така до изгрева.

След закуска Белов намери Витя, разказа му за среднощното посещение на Уотсън и го помоли да пази фургона му, та когато доктора започне да крещи и да се тресе, никой да не влиза при него.

— И ти не влизай — предупреди го той. — Запуши си ушите с нещо.

Сетне докара колата до своя фургон и нареди на Лена да се облече по-прилично, тъй като бе планирал пътуване до града.

— Къде? Защо? — Лена тънеше в догадки, но изпълни това, което ѝ каза Саша...

Пристигнаха в Москва. След относително спокойния живот край града, белокаменният град се стори на Лена като гигантски мравуняк, като сборище на луди, постоянно търчащи нанякъде и вечно закъсняващи хора. Изцяло бе отвикнала от градския живот.

За разлика от нея Саша се чувстваше прекрасно в каменната джунгла и лавираше като автопилот сред колите, които се носеха хаотично като браунови частици и непрестанно си пречеха. Не му се наложи да търси клиниката за пластична хирургия. Той много добре помнеше този адрес. Навремето на него също му беше минавало през ума да промени външността си, дори бе обсъждал този въпрос с московския медицински авторитет в областта на пластичната хирургия доктор Абдулатипов. Старецът вършеше чудеса, но тогава не се стигна до това.

Когато Лена разбра къде са я довели, не можа да отрони нито дума. Бе обзета от странно безразличие, безпрекословно се подчиняваше на всички заповеди на Белов и не направи нито една самостоятелна крачка. Той сам я регистрира и плати на касата парите за операцията и лечението. Обади се и на лекаря и помоли да отделят на Лена по-специално внимание... Даде и сто долара на сестрата, която дойде да я заведе в стаята ѝ.

Щом излезе от клиниката, той погледна към прозорците. Откри Лена. Тя стоеше, притиснала чело до стъклото и го гледаше. Белов ѝ махна с ръка, без да очаква ответен жест. Но тя му отвърна... И притисна ръка към прозрачната и навярно студена повърхност.

В този миг на Саша му се стори, че тези години на раздяла и омраза към нея сякаш не са съществували. Че никога не е преставал да я обича. Вярвал бе, че не ще ѝ прости нанесеното му оскърбление, дори не оскърбление, а обида... А ето, сега ѝ прости...

В „Ковент-Банк“ посрещнаха Белов малко резервирано. Особено охранителите. Дългите му коси и евтиният му дънков костюм от Черкизовския пазар не предразполагаха към доверие. Въпреки това веднага повикаха очилатия чиновник, на когото произнесената от Саша парола подейства като вълшебната думичка „Сезам“. Чиновникът го заведе в хранилището и го остави насаме със сейфа му. Белов благодари наум на покойния Пчела за предвидливостта.

Намери в сейфа пакет с документи, а под него няколко дебели пачки с долари. Отказа се да разглежда документите тук, в банката. Извика чиновника и онзи — ето какво означаваше капитализъм в действие! — го изпрати до изхода, благодари на клиента, че е избрал тяхната банка и любезно се сбогува с него.

Саша отново седна зад волана и се отдалечи на прилично разстояние от банката. По пътя непрекъснато проверяваше дали някой го следи. Изглеждаше чисто.

Спря колата на Хороводния прелез до малко кафене със символичното име „Минутка“. Беше типичен кафеджийски аквариум, надживял всички бури и революции от смутните времена на Елцин, на практика без промени в дизайна и най-вече — в обслужването. На вратата дори бе запазена табелата, върху която беше посочено работното време и обедната почивка.

Почти нямаше посетители. Белов влезе, седна на масичката до прозореца, за да наблюдава улицата, и си поръча двойно кафе. Запали бавно цигара и отвори пакета. Най-отгоре имаше сгънат на четири лист. Когато го разгърна, едва не заплака с глас, а сълзите неволно напълниха очите му. На целия лист бе нарисувана весела раирана пчела. Последен поздрав от приятеля му, изпратен от близкото и едновременно с това толкова далечно минало!

Под листа имаше документи. Книжа за четири банкови сметки. Бяха открити на името и на четиримата — Белов, Космос, Фил и самия Пчела. В екстремни случаи всеки от приятелите можеше да се възползва и от четирите сметки. Към документите беше приложена по една кредитна карта „Виза“.

Белов реши веднага да изпробва платежоспособността си. Изпи кафето си, плати и излезе навън. Точно срещу аквариума се мъдреше малък хотел, който, ако се съдеше по прясно боядисаната фасада и

новата табела „Англетер“, беше направен съвсем наскоро в хубава постройка от началото на миналия век. Над входа ѝ още си личаха цифрите 1913. Нещастно число!

Вътре го очакваше неприятна изненада. Както можеше да се очаква, в хотела имаше банкомат. Но когато постави картата и набра кода, установи, че сметката е блокирана. Същото стана и с другите три карти. Белов разочаровано сви рамене, обърна се и се отправи към колата си.

В същия момент служителят на банката звънесе на полковник Виденски, за да му съобщи, че е направен опит да се изтеглят парите и от четирите блокирани карти.

Полковникът веднага помоли администрацията на банката за разрешение да из земе видеозаписа от камерата за наблюдение, която контролираше работата на банкомата. След половин час майор Коноваленко донесе малко пакетче в кабинета на Виденски.

Мълчаливо му посочи видеото, включено към системата за домашното кино с огромен екран, която отскоро красеше кабинета на полковника. Двамата седнаха в креслата. Виденски развълнувано — нещо, което изненада дори самия него — взе дистанционното и натисна копчето за старта.

На екрана се появи многократно увеличеното лице на Александър Белов...

45.

Ваня нито за миг не се съмняваше, че е видял баща си. И оттогава постоянно очакваше той да се върне, но така и не го дочака.

Заради дългото отсъствие в неговото въображение баща му се превърна във всемогъщ юнак, герой от приказка. Ала оставаше далеч и с всеки изминал ден се отдалечаваше повече и повече. Беше най-важният човек, но само в сънищата и мислите на Ваня. В живота му обаче все повече място започна да заема чичо Дима.

Особено след онзи риболов, завършил толкова страховито, Шмит се превърна в безусловен авторитет за момчето. Макар че то продължаваше да обича баща си както преди, малко по малко бе започнало да го забравя. И изведнъж го видя на улицата. Това беше чудо, но Ваня бе в онази възраст, когато децата още вярваха в чудеса и дори ги смятаха за нещо обикновено.

Необикновеното беше друго. Напоследък на Ваня му ставаше все по-трудно да общува с майка си. Не че тя вече не го обичаше. Олга продължаваше да се грижи за него както и преди, не пропускаше да провери дали е добре облечен и нахранен. Но Ваня инстинктивно усещаше, че майка му вече има други интереси. И вината за това не беше само в чичо Дима. Неговата майка сякаш бе омагьосана и бавно и незабележимо се превръщаше в чужд човек. Ваня не можеше да си обясни това, но го долавяше и се страхуваше.

Затова се стремеше да прекарва колкото се може повече време навън. Беше му скучно да се разхожда с гувернантката. Бягаше от нея и се шляеше сам по улиците. Завъди си приятели сред местните малолетни хулигани. Най-близки му станаха братята Миша и Гриша Хапилови. Миша беше на седем години, а Гриша бе връстник на Ваня. Майката и бащата на братята бяха заклет пиияници и изобщо не ограничаваха свободата на отрочетата си. Миша дори не ходеше на училище.

Падна първият сняг. Това се превърна в истински празник. Когато излязоха навън, Ваня веднага избяга от гувернантката по изпитания вече начин — промъкна се през една дупка на оградата.

Жената нямаше как да го последва. Малкият притича през целия двор, за да излезе през изхода му, шмугна се зад ъгъла и изчезна.

Братя Хапилови висяха пред приемателния пункт за стъклен амбалаж. Навъртаха се наоколо с намерението да измъкнат една-две бутилки от чантите на онези, които идваха да ги връщат. Ваня дотича при приятелите си и потупа Гриша по рамото:

— Здравсти, момчета! Какво, ще цапнем ли по един сладолед?

Миша отговори вместо брат си:

— Ъ-ъ, почакай малко. Имаме работа! Трябва да преместим тук празните сандъци, а пълните да ги занесем ей там. Ако го направим, чорбаджийката обеща да ни даде десет хиляди стари рубли.

Вместо да спори с тях, Ваня размаха във въздуха нова банкнота от сто нови рубли.

— Я, виж ти, откъде ги взе? Откладна ли ги? — възхитено възкликна Гриша, който не можеше да казва буквата „р“.

— Че как иначе — гордо отвърна Иван. — Отмъкнах ги от портмонето на майка си. — В него има колкото си щеш. Тя дори няма да забележи. Хайде да вървим.

Те ядоха сладолед под гъсто сипеция се сняг, който падаше от ниското небе право в устите им, стига само да вдигнеха глави нагоре.

Снегът привличаше ръцете им като магнит. Щеше им се да го пипат не с ръкавици, а с голи ръце, за да почувстват, че зимата е дошла. Миша метна първата снежна топка по брат си, а втората — по афиша с портрета на някакъв певец. Но много по-интересно им беше да целят с топки преминаващите край тях коли.

Момчетата избраха най-подходящото за целта място — близо до изхода на тунел. Тук шофьорите не можеха да завият, нито да се отклонят от пътя. Беше абсолютно невъзможно да спрат или да паркират, за да излязат от колите и да издърпат ушите на малчуганите. Високата дълга стена покрай терасата не позволяваше такива маневри.

Момчетата изскачаха като партизани или индианци иззад рекламния билборд и засипваха поредния автомобил с град от снежни топки.

Целеха се предимно в камионите. Беше им по-лесно и по-интересно да ги улучват. Всяко попадение бе съпроводено от звука на тъпи удари. Но и леките коли не бяха за пренебрегване. Хората, които пътуваха в тях, подскачаха на седалките и псуваха. Миша заби една

снежна топка право в открития прозорец на една от тях. Шофьорът завъртя волана и колата поднесе встрани. За миг Иван зърна разкривеното му от ярост лице, понечи да избяга и... застина на място. Беше баща му!

— Да изчезваме! — дърпаше го за ръкава Миша. — Ще ни хване и ще ни избие.

Почти едновременно един след друг се разнесоха два изстрела... Стреляха някъде от срещуположната страна на пътя. В същия миг Ваня видя как страничното стъкло, зад което седеше баща му, се напука, а в средата на пукнатините се образува малка дупчица...

В началото Белов не осъзна какво става. Но миг по-късно се ориентира в ситуацията. Веднага след първия изстрел, който пробиха предното стъкло, щеше да последва и втори. Рязко натисна газта, за да се измъкне по-скоро от зоната на стрелбата. Направи го съвсем навреме — вторият изстрел пробиха страничното стъкло. Огледа се и видя, че стрелят от купето на син микробус, паркиран вляво от пътя на около трийсетина метра от изхода на тунела.

Белов се задейства като автомат и ако някой го накараше, едва ли щеше да обясни защо постъпва така, а не иначе. Нито в този момент, нито по-късно. Времето сякаш забави хода си, а той — тъкмо обратното, започна да се движи все по-бързо. Изпреварваше събитията с част от секундата. В същото време с кристална яснота виждаше всичко, което става наоколо.

Ето — отдясно забеляза изплашеното лице на Ваня на фона на билборда с физиономията на някаква дългоноса певица. Ето — куршумът, който премина отляво, се врязва косо в предното стъкло... Стори му се, че вижда как парченцето метал бавно прелита покрай него и, въртейки се, оставя подире си гореща диря във въздуха. Ето — точно пред носа му също така бавно се движи втори куршум, който пронизва едно след друго и двете странични стъкла. Но най-странно беше, че виждаше дори такива неща, които просто физически не беше възможно да види.

Например, лицето на онзи, който стреляше. Той седеше с пушка в ръце синия микробус, паркиран над шосето. Автомобилът беше със

затъмнени стъкла и в този момент никой не би могъл да зърне снайпериста. Никой, освен собствената му мишена.

На Саша му се стори, че стрелецът е с кавказки произход. Навярно чеченец? Кой би могъл да наеме кавказец, за да го отстрани? Шмит? Едва ли. Зорин? Напълно възможно. Но най-вероятната кандидатура беше на Глигана...

Белов натисна газта и се понесе напред, лавирайки между автомобилите. Най-правилният подход бе да се движи в потока от коли и да се опита да се скрие. Ами ако след него се движеше друг автомобил със снайперист?

Напук на всякаква логика още на първия завой завъртя волана наляво, отклони се от шосето, мина по познатите странични улички и излезе на защитния насип на стотина метра от пътя, откъдето се разнесоха изстрелите. Постоянно се обръщаше, за да види дали го следят. Синият фургон вече го нямаше там.

Извади от жабката бинокъл и картата на Москва. С помощта на оптичния прибор проучи старателно обстановката. Момчетата, които първи бяха започнали обстрела на колата му, също ги нямаше от другата страна на пътя. Саша остави бинокъла на съседната седалка, разгъна картата и изчисли примерния маршрут на килъра, вземайки предвид и изтеклото време. След това запали колата и рязко се понесе напред...

Когато Глигана се свърза, за да му предложи сътрудничество, Муса неочаквано бързо се съгласи и му определи среща в малката закусвалня „При Иван“ в покрайнините на града. Въпреки названието си, кръчмето беше собственост на сънародници на Муса, които бяха пуснали корени в московска почва. Може би точно по тази причина ги обслужиха с мълниеносна бързина като особено важни персони.

Най-смешното бе, че Муса пръв заговори за Шмит. Започна да разпитва Глигана за неговите навици и маршрути на всекидневно движение, за отношенията му с братчките, за охранителите... Глигана схвана, че нещата се нареждат в негова полза и се държа повече от разумно. Обеща, че ще помогне на чеченците да очистят Шмит, но спомена, че този човек изобщо не го интересува. Каза му условието си: на свой ред те да утрепят един негов дължник. Не спомена, че името му е Белов. И всичко изглеждаше така, сякаш прави огромна услуга на чеченците — дава им Шмит, а в отплата те премахват неговия дължник.

Асланбек задели в полза на Глигана двама млади, но преминали през огън и вода бойци, син микробус и опитен шофьор. Глигана установи коя е колата на Белов по номера, който все пак запомни при сблъсъка си с Федя. Всъщност, не установи това сам, а с помощта на познати ченгета срещу малък рушвет и заради старото приятелство. Останалото бе въпрос на техника. Да се проследи маршрута на Белов и да му се направи засада не представляваше никаква трудност. Първият път се провалиха, но и такива неща се случваха. Белов по чудо остана жив. Глигана се разстрои, но не го показа. Всичко тепърва предстоеше...

Белов забеляза синия микробус, пет минути след като започна да се движи по изчисления от него маршрут. Шофьорът му не бързаше за никъде и Саша спазваше дистанция — движеше се през три-четири автомобила зад него. Пътува доста дълго след своите убийци. Накрая

те спряха пред малко кръчме с надпис „При Иван“. На площадката пред входа му Саша забеляза позната бяла волга.

Продължи нататък, прикрит зад останалите коли, направи завой и спря от другата страна на улицата на безопасно разстояние от кръчмата.

В това време от синия микробус излязоха три млади симпатични момчета, които приличаха на кавказци. Единият от тях носеше в ръцете си дълъг пакет. По всичко личеше, че в него има снайперистка пушка. След момчетата се показа и Глигана. Оглеждаха се на всички страни. Накрая влязоха един след друг в кръчмата.

Нещата веднага си отидоха по местата. Значи Глигана си разчистваше старите сметки с него и за целта се бе сдушил с чеченците? Но защо не пресрещнаха неговата лада на път за Москва? Да, въпросите бяха повече от отговорите. Засега разполагаше с твърде малко информация. Оставаше му само да наблюдава и да си прави изводи. Извади бинокъла и се намести удобно на седалката. Кой знае колко щеше да чака.

След около три часа Белов видя как Глигана излезе от кръчмата и седна в олющената си антика. Колата запали трудно. Двигателят се задави на два-три пъти, но най-сетне забръмча равномерно. Глигана направи ловка маневра, излезе от площадката на шосето и се вля в потока от коли.

Саша се нагани да го последва, но в същия момент забеляза с периферното си зрение, че тримата чеченци излизат от кръчмата и товарят големи черни чанти в синия си микробус. Наложих му се да изчака и да даде предимство на гостите на столицата...

Той се движеше на безопасно разстояние след тях, докато не се досети къде отиват: в промишлената зона, където Глигана му бе направил засадата. След като изчисли разстоянието и възможностите, Саша рискува и слезе от шосето, за да ги изпревари по друг път — познаваше много добре града...

Когато пристигна на съответното място и влезе на заден ход между гаражите, за да се скрие, от волгата на Глигана и микробуса още нямаше и следа.

След около пет минути бялата кола се появи на другия край на прохода. Глигана внимателно навлезе в доста голямата площадка наскрел промишлената зона и спря. Излезе от колата, отвори предния й капак и се заврля наполовина под него. Явно нещо се бе случило с двигателя. И откъде беше намерил тази развалина? Май я бе взел срещу дългове от някой продавач на семки или пък я бе спечелил в игра на домино?

Къде се губеха неговите чеченски приятели? Те идва ли бяха товарили семки в микробуса си. Време бе да се покажат на арената на цирка.

Белов извади пистолета си изпод седалката, дръпна затвора и вкара куршум в цевта. Тъй като мощното оръжие ТТ не можеше да се самозарежда, на практика бе безполезно, ако се наложеше да открие внезапен огън. Но сега то беше готово за стрелба. Белов остави пистолета на седалката до себе си. Двигателят на ладата му едва чуто жужеше...

Не му се наложи да чака дълго. След минута в същия проход, през който Глигана излезе на площадката, се показва тъмносиният микробус. Шофьорът му обаче не се приближи до бялата волга, а също като Белов влезе на заден ход между гаражите и се скри.

„Какво става? — помисли си Саша. — Да не би пък тук да предстои някакво разчистване на сметки?“

И изведнъж забеляза как от другата страна на прохода се показва един напълно неуместен за този производствен ландшафт гост — сребристото спортно беемве, с което Шмит ходеше на неофициални мероприятия или използваше в онези случаи, когато трябваше да демонстрира чудеса от бързина.

Излизаше, че поръчителят на покушението срещу Белов е Шмит. Глигана беше само посредник, а чеченците — изпълнители. Ето ти образец за дружба между народите! Явно нямаше да има разчистване на сметки, а делова среща. Глигана и поръчителят щяха да обсъждат по-нататъшните си действия, така ли?

Но изненадите не свършиха с това. Шмит мина край скрития микробус, приближи се до бялата волга и спря. Глигана продължи да се преструва, че поправя двигателя и не забелязва току-що пристигналия. Саша постепенно започна да схваща смисъла на случващото се.

След като пусна сребристото беемве на Шмит да мине край него, микробусът запречи изхода, а страничният му прозорец се откряна. Този път стрелецът в микробуса надали носеше снайперистката пушка. Белов бе готов да се закълне, че в момента килърът е въоръжен най-малко с ръчна картечница. При всички случаи Шмит беше обречен! Започнеха ли да стрелят, Глигана щеше да остане прикрит от капака и двигателя на своята волга! Хитро измислено!

В този миг на Белов всичко му стана ясно, а парченцата от пъзела се подредиха в цялостна завършена картина. Разбира се, че на чеченците им трябваше Шмит! Точно той беше тяхната цел и мишена! Глигана беше само посредник и примамка.

Белов включи на първа скорост и рязко настъпи педала на газта. Ладата се понесе напред, сякаш правеше триумфална обиколка.

Ефектът на изненадата заработи в негова полза. Всички се стъписаха... Глигана подскочи с два крака при горещия мотор на волгата си и дръпна капака, за да го затвори.

Шмит се опита да потегли, но веднага наби спирачки, за да не се блъсне в Белов. За миг погледите им се срещнаха, но Саша вече правеше завой, пресичайки пътя на синия микробус с отворения прозорец, от който се готвеха да стрелят.

Щом се озова на огневата линия, Саша изпразни в движение целия пълнител на пистолета си в страничната врата на микробуса. Въпреки скърцането на гумите и рева на мотора чу виковете, които се разнесоха от по-големия автомобил. Оттам изстреляха един картечен откос, но той удари със закъснение и почти веднага секна.

Все пак два или три куршума уцелиха колата на Шмит. Едва тогава той осъзна кой е плячката в този лов. Бързо даде на заден ход, направи остър завой и изчезна през прохода. Беше абсолютно безсмислено да го преследват с ръждясалата волга или микробуса.

Саша полъкатуши из уличките на промишлената зона, също така благополучно излезе на булеварда и се вля в потока от коли...

Белов използва старите си връзки и сам осъществи контакта между Михай Лупу и търговците на оръжие. Лупу отиде на срещата с тях и уреди покупката на десет автомата „Калашников“ и двайсет

пистолета ТТ. Оставаше само да се плати стоката и да се вземат оръжието и боеприпасите към него.

Белов се нае да занесе парите. Покани Лупу в своята лада, а десетина от неговите башибозуци се натъпкаха в колата, която ги придружаваше — една наета специално за случая газка.

Отначало Саша и Лупу дума не си обелваха. Явно Лупу все още не можеше да забрави, че Белов му отне приятелката. Обстановката трябваше някак да се разведри. И Саша реши, че най-добрият начин да си оправят отношенията е да му каже истината:

— Аз ходих с Лена още преди да вляза в казармата — започна той. — Но тя не ме дочака...

И разказа накратко историята на техните сложни отношения. Михай го слушаше, без да го прекъсва.

— Не знаех — рече накрая румънецът, — извинявай.

— А ако знаеше — попита Белов, — какво щеше да се промени? Лена сама решава как да постъпи. Ако не иска нещо, никога не ще я накараш да го направи. Само дето не знае какво иска.

— Лена е жена с характер — съгласи се Лупу. — Аз имам приятелка в моя роден край, която също се казва Лена. По нашенски е Ляна. Или Ленуца.

И той започна да разказва на Белов за своето село и за трудния живот на молдовските селяни в условията на съвременния див пазар. Разказа му и за миналото им.

— Ето на, руснаците се обиждат, че сега всички улици носят румънски имена и надписите навсякъде са на румънски език. Но аз си спомням времената, когато всички надписи в Кишинев бяха на руски език. И ако някой се опиташе да говори на румънски, тогава го наричаха молдовски, всички му се смееха. Казваха, че това е селяндурщина. Е, кажи, не е ли обидно? На теб нямаше ли да ти е обидно, ако на пазара или в магазина в Москва те задължат да говориш на английски?

— То сега у нас и без друго всички надписи вече са на английски — засмя се Белов. — Поне все още говорим по нашенски, тук си прав.

Лупу му разказа за родния си край. За опърлените от лятното слънце поля, за унищожените до корен знаменити навремето молдовски гори — кодри. От думите му излизаше, че през годините на

съветската власт Молдова е пострадала едва ли не най-много в сравнение с другите бивши съветски републики.

Докато разговаряха, неусетно стигнаха до мястото на срещата. Тя се състоя в изоставен цех на запустял завод край Москва. Търговците се появиха в състав от пет души, до един въоръжени. Бързо пренесоха оръжието и боеприпасите в газката и преброиха парите.

— Да не би куршумите да са кухи? — попита Лупу.

— А да не би парите да са фалшиви? — озъби му се в отговор търговецът. — Не се бой, нашата фирма не подвежда. — И той му предложи да отвори която и да е кутия с патрони и да произведе няколко пробни изстрела от страничното стъкло.

— А някой няма ли да чуе? — разтревожи се Лупу.

— Къде? Тук ли? Тук, ако искаш, можеш и атомна бомба да взривиш, пак никой няма да разбере.

Лупу посочи наслуки една от зелените цинкови кутии с патрони за пистолет.

Търговецът заби в метала специално приспособление, което приличаше на отварачка, и разряза цинка като консерва. Лупу собственоръчно измъкна оттам една квадратна кутийка с двайсет патрона. Отвори я и извади един от тях, за да го изпробва. Насочи пистолета към стената на завода. Разнесе се изстрел и мазилката от стената се разлетя на всички страни.

— Всичко е наред. Хайде сега да проверим патроните за автоматите.

С тях също всичко беше наред. Търговците малко се попритесниха, защото сега и купувачите бяха въоръжени! Дали пък нямаше да им се прииска да си тръгнат оттук и с оръжието, и с парите си? Но нищо подобно не се случи и купувачите и продавачите се разделиха по живо по здраво.

Молдовците се натъпкаха в газката и бавно потеглиха обратно, за да не привличат вниманието на пътната полиция.

Белов ги изпрати, качи се в ладата си и полетя напред с такава скорост, сякаш бързаше за нечие погребение...

Вече трети час Александър чакаше Шмит да се появи на паркинга, който се намираше на триста метра от неговия блок. През бинокъла си видя как от входа му изскочи Ваня, повлякъл шейна, и стремглаво хукна към ъгъла. Гувернантката излезе след него и безпомощно се спря на вратата — не знаеше накъде да тръгне, защото дворът беше пуст...

Белов потърси Ваня с бинокъла. Синът му дотича при две момченца и заедно с тях тръгна към високия хълм, който се издигаше близо до шосето. Там започнаха да се пързаят с шейната по стръмния склон по двама, че дори и по трима наведнъж.

Белов едва не се разплака, докато гледаше радостното лице на сина си, който се заливаше от щастлив смях. Дори забрави защо е дошъл тук. Но след като се овладя, насочи бинокъла си към входа на блока. Тъкмо навреме, защото точно в този момент Дмитрий влизаше в сребристото си беемве.

Белов се стегна като преди сбиване. Искаше да пресрещне Шмит, когато излиза от паркинга пред блока, но закъсня. Все пак беемвето беше много бърза кола. Докато даваше газ и потегляше, Белов разбра, че няма да успее. Шмит се отдалечи твърде много. А да се състезава с тристате конски сили на флагмана на германската автомобилна промишленост щеше да е и наивно, и смешно.

Но в този момент сребристите кола, която вече бе набрала скорост, изведнъж рязко забави хода си. Белов се сдоби с шанс и се понесе напред. В същия миг се досети за причината на това забавяне, потръпна и наби спирачки.

Със свистене и смях по хълма се спуснаха три момченца върху шейна, която вдигаше бяла пелена с плъзгачите си. Летяха точно към колелата на колите, които се движеха по шосето. В същия момент иззад завоя се показва огромен самосвал. Шофьорът му нямаше как да забележи шейната с трите юначета на нея, но след секунди пътищата им неминуемо щяха да се пресекат.

„Ваня!“ — изтръпна Белов.

Дали Шмит виждаше това? Нямаше как да не го вижда! Дмитрий даде газ и се понесе напред, за да пресече пътя на самосвала. Шофьорът на големия автомобил го забеляза, завъртя рязко волана наляво и огромното ремарке смачка сребристите играчка, сякаш бе направена от алуминиево фолио.

Белов качи колата на тротоара, изскочи навън и с бърза крачка се отправи към мястото на катастрофата. Видя, как оцелелите по чудо момченца зарязаха шейната и хукнаха да бягат... И как гувернантката, която най-сетне бе успяла да ги открие, хваща изплашения Ваня за яката и го отвежда встрани от хълма...

На практика Шмит нямаше никакви шансове да оцелее. Но му провървя, защото системата за безопасност се задейства. Дори успя да се измъкне без помощ от сплесканото като пита беемве. В същия момент дясната врата на кабината на самосвала се отвори и от нея със стонове и псувни излезе окървавеният шофьор.

Щом видя, че и двамата са живи, Саша се върна в ладата и по мобилния си телефон се обади на „Бърза помощ“ и в милицията.

Близостта на правителственото шосе си каза думата. Милицията и „Бърза помощ“ се появиха моментално, сякаш бяха чакали зад ъгъла. След тях пристигна влекач и кола на „Пътна помощ“. Откараха шофьора на товарния автомобил в болницата със счупен крак. Шмит отказа да бъде хоспитализиран.

Докато влекачът разделяше колите, които се бяха слепили, а инспекторът пишеше протоколите и оформяше документите, Белов търпеливо чакаше, седнал в ладата си. Най-сетне всички се разотидоха. Край смачканите коли остана само Дмитрий. Той мушна ръце в джобовете на якето, вдигна яката си и с несигурна крачка тръгна по улицата. Беше очевидно, че още не е дошъл на себе си.

Белов се движеше със същата скорост на петдесетина метра подире му и тънеше в догадки. Накъде ли бе тръгнал? Може би просто му се искаше да се скрие някъде от всички? За Саша това щеше да е много добре.

Шмит се приближи до пейката в затрупаната с чист сняг градинка и седна в засипалия я сняг, без да се навежда, като че ли беше витринен манекен. И дори не забеляза, че близо до него спря кола, а от нея излезе човек...

Дмитрий извади цигара, сложи я в устата си и опита да я запали. Но не успя, защото ръцете му трепереха и не го слушаха. Запалката падна в снега, но той нямаше сили и желание да я вдигне...

Саша дотича до пейката, извади пистолета от джоба на якето си и го насочи към лицето на Шмит. Бившият охранител вдигна глава и погледна като омагьосан в черното дуло.

Саша бавно натисна спусъка. Чу се тихо изщракване. От затвора на пистолета изскочи едно огнено езиче и прелетя покрай самия край на цигарата на Шмит.

Той премести учудения си поглед към лицето на Белов и в течение на няколко секунди двамата се гледаха един друг в очите. Накрая Шмит вдиша дълбоко дима и се закашля. А когато успя да възстанови дишането си, Саша вече беше в колата си...

Дмитрий изпрати с поглед отдалечаващата се лада, усмихна се кисело, метна с пръсти цигарата в кошчето за боклук и тръгна в обратната посока. През този ден на два пъти го бе споходил шансът да умре, но Шмит не се възползва от него нито веднъж...

48.

Асланбек Мокоев бе изпаднал в ярост. На Омар му се наложи да изслуша доста обидни думи от него.

— Още една такава засада и ще останем само с началници! — крещеше той.

Омар нямаше какво да възрази на тази констатация. Асланбек извика Муса, връчи му мобилния си телефон и му заповяда да го свърже с господин Шнапскопф. Поведението на Асланбек ужасно обиди Муса, но той изпълни заповедта.

„Какво му става, не може ли сам да се обади?“ — ядоса се той, но не демонстрира раздразнението си.

— А не се ли страхуваш, че федералните ни подслушват? — попита Муса.

— Не ми пука — заяви Мокоев. — Дори и да разберат за какво става дума, пак няма да успеят да реагират.

Шишкото се отзова на обаждането. Гласът му беше унил. Муса кимна на Асланбек, в знак, че вече може да говори.

Мокоев се обърна към германеца като към стар приятел.

— Здравей, уважаеми! Как вървят нещата при теб? — Той натърти на думата „теб“.

— Пия — оплака се Шнапскопф. — Хенрих пак се весели с момичета. А аз гледам телевизия.

— Хенрих не промени ли мнението си за акциите? — припомни му предишния им разговор Мокоев. — Още ли е против това да ги получи от нас?

Шнапскопф потвърди, че хер Райнеке не е променил мнението си. Бил готов да придобие всички руски акции на строящия се нефтохимически завод, но при условие че в сделката участват всички — Шмит, чеченците и другите.

— Други няма да има — въздъхна тежко Мокоев. — Нашият приятел Тариел Автандилович умря. Пък и господин Шмит не е вечен. Честно казано, боя се за здравето на господин Райнеке. Да не вземе да се случи нещо подобно и с него. Та той води толкова нездравословен

начин на живот! И вие се пазете. Искам да ви припомня, че ако сделката бъде сключена изгодно, вашият дял ще възлиза на половин милион долара. Дялът на хер Райнеке — също. А ако вие случайно вземете, че паднете през прозореца, той може да получи вашия дял. Ха-ха! Това, разбира се, беше шега. Довиждане, хер Шнапскопф.

Асланбек повика с жест Омар и Муса.

— Измислих план. Прост и гениален. Омар, повикай нашите момичета...

След час до елитната сграда, в която живееха господата Райнеке и Шнапскопф, спря тъмносин микробус.

— При кого отивате? — попита охранителят до бариерата, която препречваше пътя към двора.

— В трийсет и четвърти апартамент — направи се, че гледа в едно листче Муса.

— Защо?

— Услуги по домовете.

— Проститутки ли сте довели? — разсмя се охранителят. — Покажи ми ги!

Муса отвори вратата на микробуса.

— Ето ги, вътре са.

Куршумът излетя от купето и се заби в лицето на охранителя. Нечии яки ръце не му позволиха да падне, а го подхванаха и вмъкнаха в микробуса.

— Непременно ли трябваше да го убием? — попита недоволно Муса.

— Братко — отвърна му простишко Омар, — той можеше да попречи на изтеглянето ни.

Тъй като предстоящата операция беше много важна, той бе решил да я оглави лично. Автомобилът се отправи към входа на блока. От него излезе Муса, последван от две млади чеченки, облечени по европейски. Муса натисна бутона върху таблото на звънциите.

— Да? Кого търсите? — разнесе се металическият глас на портиера.

— Трябва да заведем едни момичета в трийсет и четвърти апартамент — викна Муса.

Охранителят изруга, вероятно от завист, че на някого му водят момичета, а той трябва да им прислужва. Ключалката изщрака, вратата се отвори. Муса пусна момичетата да минат преди него и понечи да влезе след тях, но Омар го измести.

Арабинът влезе и Муса чу тъп удар, след който последва звук от падането на нещо голямо и меко. Намръщи се. Като цивилизован човек се отвърщаваше от тези дивашки нрави. Муса подобно на много други интелигентни хора, родом от Грозни, на шега наричаше своите сънародници от горите ирокези. А този арабин беше по-лош и от тях.

Охранителят на етажа също бе споходен от участта на колегите си. Омар позвъни и избута Муса пред вратата.

— Сега ти си наред.

Щом го видя през шпионката, Шнапскопф отвори вратата. На физиономията му бяха изписани смесени чувства. Естествено, беше му мъчно за неговия приятел и колега, но пък и един милион долара не бяха за изхвърляне... За какво ти приятелство, по дяволите, можеше да става дума тук! Освен това Райнеке бе започнал да се държи като пълен идиот още от самото начало.

— Вас ист дас? — разнесе се от спалнята гласът на Райнеке.

— Момичета — отговори Шнапскопф.

— О, медхен! Дас ист гут! — развика се Райнеке с пиянски глас.

Но в този момент борците за независимост на малката планинска република отново бяха застигнати от лош късмет. Сякаш ги преследваше някаква прокоба. Или Омар действаше много припряно, или пък не беше във форма, но се оказа, че охранителят на етажа е още жив. Куршумът само го бе зашеметил и раздрал кожата на главата му. И сега, след като се бе справил с болката от контузията и слабостта си, беше допълзлял до сигналното устройство за тревога и бе натиснал копчето му.

Тревогата имаше двойно действие. Заедно със сигнала, който се получаваше в близкото отделение на милицията, на местопроизшествието се задействаше мощна, парализираща слуха и волята сирена. Воят ѝ прерязва слуха на всички. Омар изруга и се обърна към бойците си.

— Проклятие! Хванете тази тлъста свиня и я замъкнете в колата!

Муса също се бе стъписал, но момичетата изпълниха заповедта — събориха Шнапскопф и го помъкнаха към асансьора. Райнеке

изскочи гол от спалнята и застина в недоумение. След миг хукна към телефона...

Завари Шмит вкъщи. Когато Дмитрий най-сетне проумя за какво става дума от накъсания му разказ на руско-немски, пребледня. Олга го гледаше с тревога.

— Случило ли се е нещо? — попита тя.

— Случило се е — потвърди той. — И то такова, че по-лошо не може да бъде... — Разказа ѝ за похищението на германския им партньор.

След това се обади на Веденски и го извести за станалото. Полковникът също се стресна. Добре смазаната машина даде дефект във възможно най-неподходящия момент...

Още от ранно утро хер Райнеке седеше в офиса на фонд „Реставрация“, въртеше се като на тръни и се бранеше от заядливите въпроси на Шмит. Като представител на европейските нрави се отказа от коняка, който му предложи секретарката, но поглъщаше кафетата чаша след чаша.

Дмитрий, който седеше край масата срещу изтормозения германец, го помоли още веднъж да му изброи исканията на похитителите. Райнеке със съсипан вид остави настрана празната чаша.

— Обадиха се, пет минути след като отведоха Шнапскопф. Милицията още не беше дошла. Казаха, че ще го убият, ако не получат двеста милиона долара в брой. Всички онези пари, които вложихме и се каним да вложим в нефтения завод.

— Но нали въпросните пари в момента се въртят в тази работа. Ние не можем току-така да ги изтеглим — възрази Шмит.

— Те настояват всички ние, включително и вие, да продадем акциите си.

— Кой глупак ще ги купи сега?

— Те казаха, че има такъв човек.

Шмит удари по масата с тържествуваща усмивка.

— Ето каква е била работата! На кого трябва да продадем акциите си? Сигурно на някой техен човек. Успеем ли да го докопаем, веднага ще разплетем цялата верига. И кое име ви назоваха?

Райнеке се взря в Шмит с измъчен поглед.

— Предложиха да продадем акциите на Зорин. Според нашите данни, наскоро е купил нефтена компания и сега спешно му трябва нефтохимически завод.

— Логично. Завод все още няма, но стратегически мястото е избрано правилно.

— Казаха, че купувачът е той, но всъщност заводът ще принадлежи на тях. Да не би да шантажират Зорин? — предположи Райнеке.

Шмит не можеше да се начуди на тази наивност — германците ту проявяваха познания по въпросите за тъмните сделки, ту задаваха много тъпи въпроси.

— Кого да шантажират? Зорин ли? Този кремълски кукловод върти всички на пръста си. Боя се, че цялата тази игра е била планирана от него още от самото начало.

Вратата на офиса се отвори и се появи полковник Виденски. Плътено зад него, залян с аромат на „Армани“ и с вид на Джеймс Бонд, безшумно пристъпваше майор Коноваленко. Виденски седна на креслото, което му предложи Шмит, а Джеймс Бонд застана зад гърба му. Останалите се настаняха край дългата заседателна маса.

— Отбих се при вас само за малко — каза полковникът. — Господин Райнеке, ще ви се наложи да дойдете с нас.

— Успяхте ли да изясните нещо? — попита Шмит.

Виденски им обясни, че засега информацията е много оскъдна. Заподозрени за отвличането били Асланбек Мокоев и Муса Джохаров... Оперативните данни свидетелствали, че на разположение на Мокоев от Чечня е пристигнала група бойци. Вероятно не само една. Шнапскопф бил отвлечен не от някакви обикновени изнудвачи, а от професионалисти.

И те действали с ясен план. Съдейки по всичко, отвлеченият бизнесмен бил изведен извън пределите на столицата. Служителите на Виденски установили адреса, на който бойците живеели в Москва, но точно преди отвличането го напуснали и се преместили на друго място.

— Ето и резултатите от подслушването — щракна копчето на диктофона полковникът.

Всички чуха как хер Шнапскопф старателно копае яма за колегата си господин Райнеке. Същата онази яма, в която сам падна.

След като изслуша записа докрай, Райнеке не издържа и скочи на крака.

— Тази дебела свиня е искала да ме убие, за да получи някакви си скапани половин милион долара! — разкрещя се той, само дето не подскачаше на място от възбуда. — Как се изразявахте вие? Който гроб копае, сам пада в него! Да вземе един милион долара, за да могат бандитите да ни продадат вашите акции. И сега неговите приятели бандити искат да получат за това рядко лайно двеста милиона долара!

— Дали пък да не теглим една майна на този кретен Шнапскопф? — пошегува се Шмит. — В крайна сметка той си получи онова, което заслужава. Изглежда, това е най-простото решение на проблема.

Веденски го погледна с разбиране. Дълбоко в душата си беше привърженик точно на това решение, но за съжаление служебното му положение го задължаваше да постъпи по друг начин... От международен скандал нямаше нужда нито руската, нито германската страна.

Но в този момент хер Райнеке, който явно бе разбрал буквално думите на Шмит, започна театрално да кърши ръце и да си скубе косата.

— О, майн гот! Унмьоглих! Невъзможно е. Тази гнусна свиня Вили е син на Ото Шнапскопф, който е собственик на нашата фирма. По-добре да бяха отвлекли мен!

— Успокойте се, Хенрих — върна го към реалността Шмит. — Никой не би платил двеста милиона за вас.

Веденски сметна разговора за приключен и покани Райнеке да отиде заедно с майор Коноваленко в колата и да го изчака там. А когато те излязоха, Веденски попита Шмит дали е разбрал нещо съществено?

Шмит разказа на полковника какво бе чул от германския предприемач. Тази информация много заинтригува Веденски.

— Значи зад тях стои Зорин, така ли? Това съвпада с данните от нашите източници. Той иска да купи за двеста милиона всичко — и нашите акции, и акциите на германците. Какво пък, силен ход. Най-обидното е това, че докато не освободим нашия шкембест германец,

ръцете ни са вързани. Ако научиш нещо, дръж ме в течение. Макар че е най-добре да дойдеш с мен. Те очакват сам да предложиш на Зорин всички ваши акции.

Шмит помисли и прецени, че при създалата се ситуация предпочита да се намира в центъра на събитията. Пригответи се и излезе от офиса заедно с полковник Веденски.

49.

Виктор Петрович Зорин не знаеше дали да се радва, или да страда. Не очакваше от своите експанзивни помощници толкова глупави и прибързани действия. Смяташе, че Асланбек е по-сериозен човек. В дъното на всичко бе алчността. Бяха решили да го заобиколят и да заграбят парите — всичките и веднага. Но не стана. И сега бяха дотърчали при него да молят за помощ.

Е, разбира се, не дотърчаха и не помолиха. Гордите деца на планините, мамка им! Ако някой ги чуеше отстрани, щеше да си помисли, че облагодетелстват Зорин като му предложиха строящия се нефтен завод без пари. Но нали той тепърва трябваше да се построи! А после как щеше да се отърве от връзките си с терористите? Впрочем, на Виктор Петрович не му пукаше за това. Имаше достатъчно контакти, за да се измъкне от всякакви обвинения...

Неотдавна, с помощта на връзките си в администрацията на президента приватизира чрез подставено лице и без какъвто и да било търг голямата нефтена компания „Акос“. И сега заводът за преработка на суровината наистина му беше страшно необходим. Чеченците му паднаха тъкмо навреме.

Вроденият нюх му подсказа, че не бива да се забърква в тази авантюра. Чудеше се дали да не замине за Швейцария и да покара ски? А сетне да се върне и да види как е завършило всичко. Но така и не стигна до окончателен извод. И реши — да става каквото ще.

Ако Шмит му се обади и му предложи да изкупи акциите му, той щеше да ги купи. Че защо пък да не ги купи, след като му ги предлагат? Ако пък не му се обади, нямаше в какво да го обвинят.

И зачака. Настани се в дълбокото си кресло, наля си коняк в тумбестата затоплена чаша и отвори „Владетелят“ на Макиавели...

Най-сетне онова, което Виктор Петрович очакваше с толкова голямо нетърпение, се случи. Шмит се обади. Говореше кратко и ясно. Настроението му не можеше да се отгатне по неговия тон. Но определено не беше потиснато, а това не се хареса на Зорин. Шмит му

съобщи, че е готов да продаде акциите си срещу освобождаването на германеца.

И Виктор Петрович, който само седеше и чакаше точно това предложение, изведнъж се изнерви.

— Ще си помисля и ще ти се обадя — отвърна и приключи разговора.

Веднага след това се свърза с Асланбек.

— Шмит се обади и даде съгласието си за продажбата на акциите — съобщи му Виктор Петрович. — Повече няма да разговаряме по телефона. Веднага щом подпиша документите, ще дам уречения сигнал. Ще пуснете германеца и ще се изтеглите.

Макар че нещата се нареждаха в негова полза, нещо в тях не се хареса на Виктор Петрович. Познаваше Шмит и не вярваше, че ще се предаде без бой.

Целият отбор на полковник Веденски се събра в кабинета му над картата на Московска област. Специалистите обсъждаха събраната информация и изчисляваха къде терористите биха могли да скрият своя пленник.

— Не, тук няма нищо. Държат Шнапскопф на друго място — възрази на опонентите си майор Коноваленко.

— Може би всичко е прах в очите — някаква инсценировка, за да ни баламосат? — обяви версията си капитан Воскобойников. — Вероятно заложникът си седи в мазето на Зорин, във вилата му край града. И чеченците също се крият там.

— Скоро ще разберем дали е така — каза Веденски. — Чакам данните от спътника. Така ще определим мястото, от което са се водили преговорите.

След минута му доложиха наименованието на района и квадрата, от който е бил засечен телефона на терористите. Той се наведе над картата, сетне плъзна поглед по справката, която му подаде неговият помощник, и с нескрито облекчение въздъхна.

— Дупка. Същинска дупка. Из цялата околност има само няколко изоставени села. Няма никакви палати на новобогаташи, нито вилни селища. Ей сега ще ни дадат разпечатка на спътниковите снимки. Само от пътищата ще ни стане ясно къде са.

Полковникът направи още една справка с документите.

— Мисля, че са тук — уверено каза той и отбеляза с молив едно място на картата. — В справката е написано, че къщата е продадена неотдавна. Дори не е къща, а цяло имение. Някакъв фермер започнал с размах, но надценил силите си и се провалил. Покажете ми картината на компютъра — помоли той един от офицерите.

На монитора се появи снимка на местността, направена от космоса. Полковникът се разпореди да увеличат избрания от него квадрат. Шмит прояви любопитство към една подробност — към колата, спряла до къщата.

— Може ли да увеличите този детайл още малко? — помоли той. Изображението стана още по-ясно.

— Там са — отсече Шмит. — Това е техният син микробус. От него стреляха по мен...

Щабът на Виденски беше оборудван с най-модерната техника. Полковникът пръв научаваше всичко навсякъде в Русия.

Историята с отвличането на германския бизнесмен вече беше вдигнала доста шум и се намираше под наблюдението на президента, правителството и директора на Федералната служба за безопасност. Развързката ѝ се явяваше нещо като показател за възстановяването на ефективността на силовите ведомства. От успешното приключване на операцията в момента зависеха страшно много неща — бюджетното финансиране, влиянието на президента и влиянието на цялата служба за държавна сигурност като цяло.

Освен това полковник Виденски много добре осъзнаваше, че никой няма да му прости, ако операцията се провали. А успехът ѝ му вещаеше главозамайваща кариера. Макар че тя го вълнуваше най-малко от всичко.

Олга подписа договора и го подаде на Шмит. Той внимателно прочете текста, взе химикалката и също постави подписа си. Те отдаваха — понеже езикът им не се обръщаше да го нарекат „продажба“ — значителна част от своите акции в строящия се нефтен завод. И на това отгоре ги отдаваха неизвестно на кого. Веденски взе документа и потупа Шмит по рамото.

— Не се разстройвай. Днес вие направихте най-добрата инвестиция в живота си. Купихте си спокойствие и сигурност. Сега имате такива партньори, за които само бихте могли да мечтаете. И вече забравете за чеченците.

Въпреки увереността на Веденски Шмит не споделяше неговата убеденост в собственото си розово бъдеще. Дори напротив, очакваше тази сделка да му донесе нови проблеми, в сравнение с които старите щяха да му изглеждат като детинска забава.

Предстоеше му да си изяснява отношенията с Асланбек и Муса, които нямаше да оставят това просто така. За тях едва ли имаше значение, че те първи се опитаха да го преметнат.

Заставайки на страната на Веденски, Шмит сам се обявяваше за противник на Зорин. Това също не предвещаваше нищо хубаво. При всички случаи беше за предпочитане да имаш в лицето на господин Зорин лош приятел, отколкото добър враг.

И не на последно място минусът на тази сделка се състоеше в това, че, доколкото Дмитрий схващаше, сега техни партньори ставаха държавните чиновници от най-висок ранг. Същински зориновци на квадрат! Тези момчета се интересуваха само от едно — от пари, които да получат в колкото се може по-големи количества и колкото е възможно по-бързо, докато не са ги изхвърлили от местата им. А предвид ръководната роля на чиновниците, Шмит предполагаше, че на нефтения проект ще бъде сложен кръст. С всички произтичащи от този кръст последствия. За съжаление, сама по себе си държавата беше много лош стопанин, което бе неопровержимо доказано от историята на социализма в Русия.

Но въпреки всичко той и Олга бяха успели да се измъкнат от една много опасна ситуация и Шмит се чувстваше неописуемо доволен. Бяха живи, на свобода, дори запазиха част от акциите. А това само по себе си вече не беше лошо.

Специалните части обкръжиха фермерското имение само половин час след като полковник Веденски уточни мястото. Обсадата затвори кръга си, дори и мишка не можеше да влезе или да излезе от къщата. Е, мишка може би щеше да се промъкне, но нещо по-голямо от нея в никакъв случай не би успяло. Точно така доложиха на ръководството горе.

С щурмуването на къщата се заеха професионалисти. Щабът на полковник Веденски бе представен от майор Коноваленко.

Както бе прието в такива случаи, предложиха на терористите да се предадат. Те отговориха на предложението им с изстрел. Куршумът строши прозореца на колата на Коноваленко. Той се обиди и нареди на командира на специалната част Иванов веднага да започне щурма. Но макар също да беше с чин майор, Иванов се държеше като началник. И не даде заповед да се щурмува, а предостави на терористите един час за размисъл.

— Това не е пехота, ние не сме обучени да атакуваме с голи гърди — отсече. — Ще почакаме, докато дойдат бетеерите.

— Но те ще убият заложника! — убеждаваше го Коноваленко.

— Вече на няколко пъти имаха възможност да го убият — възрази му Иванов. — Ние с нищо не можем да му помогнем. Местността е много открита.

Коноваленко се ядоса и започна да сочи с пръст картата, където през имението преминаваше пунктирана линия.

— Може да се мине по този проход. Той води право в краварника.

— Това не е проход, а изкоп — поправи го командирът на специалната част. — По него изкарват оборския тор в отходната яма. Да не искаш момчетата ми да пълзят в лайнопровода? Ами ако вече ги причакват в този краварник? Не се притеснявай, ами се премести настрана.

Но Коноваленко не се успокои. Обади се на полковник Веденски. На свой ред той пък се свърза с ръководството и получи заповед да се щурмува.

Майор Иванов неохотно се подчини. От три посоки хората му започнаха да се приближават на къси прибежки към бетонната ограда, която заобикаляше имението. Никой не им докара бели маскировъчни дрехи и те се открояваха върху снега като ято врани.

Обсадените с лекота можеха да ги изпозастрелят, но кой знае защо не откриваха огън.

„Изчакват ги да се приближат“ — помисли си Коноваленко.

Но изстрели не последваха дори когато момчетата от специалните части проникваха зад периметъра на оградата. Коноваленко допусна, че терористите са решили да се предадат. Доколкото разбираше, бойците от специалните части бяха получили инструкции да не оставят никого жив освен заложника. Но те също не стреляха.

„Да не ги колят с ножове? — недоумяваше Коноваленко. — Какви садисти!“

Единственият гръм се разнесе, когато момчетата стреляха по портата на имението с противотанков гранатомет. След това се възцари угнетяваща тишина. На Коноваленко му омръзна да чака. Намести кръглата каска, която преди началото на операцията му бяха дали заедно с една бронежилетка, и тръгна към къщата. Снегът под краката му весело хрущеше. Но сега това не го радваше. Всяка секунда той очакваше изстрел, но такъв не дойде и Коноваленко спокойно стигна до обекта.

Дворът беше празен. Нямаше нито трупове на терористи, нито отнето от тях оръжие. Коноваленко влезе в къщата. Вътре се чуваха гласовете на момчетата от специалните части. Когато стъпи на пруста, майорът се спъна в чувал, пълен със захар, както стана ясно от надписа на него. С такива чували беше затрупан целия под и в съседното помещение.

„Трябва да взема един-два чувала за отдела“ — помисли си майорът.

Той тръгна в посоката, от която се разнасяха гласовете, и се озова в голяма стая. Прозорците й бяха избити, а студеният вятър свободно нахлуваше вътре. В стаята седеше шишкото Вили Шнапскопф, залепен

с тиксо за един стол. Жив и като че ли невредим, само леко поизмръзнал. До него стърчеше командирът на специалната част Иванов с цигара в уста.

— Къде са бандитите? — попита го Коноваленко.

В отговор той само сви рамене.

— Че къде биха могли да се дянат? — недоумяваше Коноваленко.

— Май са избягали по твоя лайнопровод — подсмихна се майорът.

В стаята дотърча някакъв боец.

Всички се обърнаха към него. В дланта си боецът държеше купчинка бял прах.

— Според мен, това е смес от захар и хексоген — каза майорът от специалната част — плюс метален прах. Много силно взривно вещество. Провървя ни, че не е избухнало.

Присъстващите се спогледаха. Не е избухнало, така ли? Но можеше да избухне!

— Да изчезваме бързо оттук! — изрева Коноваленко с цяло гърло.

Двама бойци подхванаха господин Шнапскопф и заедно със стола го понесоха към изхода. Съобразителният Коноваленко се метна като Ихтиандър през прозореца, тъй като това беше по-краткият път.

Сапъорите, които пристигнаха малко след това, откриха взривното устройство. То трябваше да произведе взрив, в момента когато времето, дадено на терористите за размисъл, изтечеше. Стана ясно, че инициативата на Коноваленко е спасила живота на всички участници в операцията... И най-вече — на господин Шнапскопф...

Виктор Петрович Зорин чу позвъняването на телефона и недоволно вдигна слушалката. Дисплеят му показва номера на Асланбек.

— Нали заповядах повече да не се обаждаш! — ядосано избоботи в слушалката чиновникът, но събеседникът му най-безцеремонно го прекъсна.

— Разкриха ни — обяви той. — Наложихме ни се да изоставим германеца, но успяхме да се измъкнем без загуби.

Асланбек премълча факта, че на сбогуване заредиха къщата с експлозив. В крайна сметка нищо не избухна.

— Някой ни е предал — не можеше да се успокои планинецът.

— Ако намекваш за мен, добре знаеш, че аз нямах представа къде се криете — охлади страстта му Зорин. — Днес службите не са това, което бяха преди пет години. Много лесно биха могли да ви открият, стига да имат желание за това. А по всичко личи, че вие страшно сте ги ядосали.

Зорин замълча за малко, сетне продължи:

— Значи оставам без акции в нефтения завод, така ли? Е, какво да се прави, благодаря ви за помощта, момчета. Ако ви се появи друга възможност за подобно предложение, обадете ми се. Винаги сте добре дошли.

Зорин яростно прекъсна връзката. Колко странно бе устроен човекът! До неотдавна Виктор Петрович дори не беше чувал за строежа на нефтения завод. После дълго мисли дали има смисъл да се забърква в тази авантюра. А сега му се струваше, че целият смисъл на неговия живот се съдържа в този завод. Трябваше да се сдобие с акциите на всяка цена.

Липсата на чувство за хумор превръщаше Зорин във велик анализатор. Той винаги обмисляше сериозно дори най-нелепите и смешни варианти и често пъти точно те му донасяха победата.

Глигана! Ето кой беше нужен в момента на Виктор Петрович. Той отново сграбчи слушалката. Свърза се с бившия бос от престъпния свят веднага.

— Зорин е насреща — започна веднага и без увертюри Виктор Петрович. — Намери ми Белов, чуваш ли? Намери го на всяка цена! Той ми трябва жив и невредим. Убеди го да се срещне с мен. Ако го откриеш, ще те позлатя! Ако не го откриеш, ще те предам на прокуратурата.

— Разбрах, ще го направя. Аз такова... Ще се обадя веднага, след като... — Този път Зорин постигна своето, защото Глигана беше повече от изплашен...

51.

След като свърши работата си, Белов излезе от Москва и потегли по шосето към сметището. Много се изненада, когато видя до завоя за черния път за Картаген бялата волга на Глигана с вдигнат преден капак. Собственикът ѝ се разхождаше до нея. Какво беше това, някакъв капан? Едва ли, изглеждаше твърде аматьорски.

Белов спря, махна с ръка на Глигана и в същия момент отвори дясната врата на колата си. Едрият мъж тръгна към него и след секунда се стовари на предната седалка до Белов.

— Тебе чаках — радостно съобщи Глигана, сякаш нищо не се бе случило. — Трябва да ти кажа нещо.

— Какво? Че все не можеш да изпълниш поръчката да ме очистиш ли? — скастри го Белов. — И искаш да ме попиташ как да го направиш? Знаеш ли, навремето имало един такъв старозаветен юнак Самсон. Враговете му все не можели да го убият. След всеки неуспешен опит изпращали при него жена му да го попита какво не са направили както трябва. Е, в началото твърдял, че всичко е както трябва, но сетне му омръзнало да лъже и си признал, че силата му е в косата. Подстригали го и го унищожили. И ти ли искаш да ти кажа къде е моята слабост? Няма да стане.

Докато Белов излагаше своята версия на библейската история, Глигана съсредоточено разглеждаше порасналата му коса. Много му се щеше да го попита защо Белия е решил да промени имиджа си, но не посмя да му зададе този въпрос, а само разпери безпомощно ръце.

— Бели, познаваме се от доста време. Повярвай ми, аз не съм виновен... Притиснаха ме от всички страни. Бях принуден... Нищо лично... За всичко са виновни Шмит и неговите чеченски приятели.

Нещо във версията му определено не звучеше логично. Ако Шмит работеше с чеченците, тогава защо те се опитаха да го убият с помощта на въпросния Глиган? Но Белов не му зададе този въпрос.

— И сега ти кого представляваш? — поинтересува се той.

— Зорин.

„Това вече е любопитно! — помисли си Саша. А Глигана разпалено започна да му обяснява, че Виктор Петрович отдавна издирва Белов. И че бил неговият единствен приятел, ако, разбира се, не се броял самият Глиган. — Значи Зорин отново играе срещу мен? — досети се Белов. — Вълкът козината си мени, но нравът — не...“

— А как стигна до мен?

— Знаех, че Бакена клошарства на сметището. Той ти имаше не зъб, ами направо бивни на мамут заради някаква мадама. Е, събрах две и две...

Белов прехвърляше наум чутото и опитваше да разбере къде Глигана лъже и къде казва истината. Реши, че дебелият наистина се е отказал от идеята да го убие. Впрочем, това не биваше да го успокоява. Днес поръчката беше отменена, но утре... Кой знае какво щеше да стане утре?

Глигана продължи да обработва Белов, сякаш е негов адвокат.

— Страхотно те изцедиха — шепнеше бившият бос от престъпния свят, сякаш се страхуваше, че някой ще го чуе. — Направо те обраха. Преметнаха те и с нефтения завод. Сега ще го видиш, когато си видиш ушите. Срещу теб са Шмит, жена ти, чеченците и един господ знае още кой. Ако някой може да ти помогне в създалото се положение, това е само Зорин.

— И ти, така ли? — попита Белов с откровена подигравка.

— И аз — каза искрено Глигана.

Белов само поклати глава. За същества като Глигана Космос казваше: „Ако имаш такъв приятел, не ти трябват врагове. Той сам ще те вкара в гроба!“

— А познаваш ли Лупу? — попита Белов.

— Да не е молдовецът, който ръководи онази сган на бунището? — уточни Глигана. — Имал съм си работа с него. Той е говно. Ще го изхвърлим с цялата онази паплач от строежа. Обещавам ти.

„Ех, Глигане, Глигане, голяма си свиня! — помисли си Белов. — Строежът, нефтът, парите... А защо никой не се интересува от хората? Наистина ли непременно трябва да се озовеш на дъното и да премислиш живота си, за да се събуди съвестта ти?“

— Добре — съгласи се Саша. — Предай на Зорин, че ще му се обадя, когато имам време...

Муса откара бойците си в резервната база — голям склад за стоки на едро близо до Москва. Основното помещение с големината на хангар беше затрупано с чували, палети със сандъци и контейнери. Празна бе само малката стая, която служеше за канцелария. Пристигналите се настаниха в нея. Подпряха оръжието си на стената и насядаха по турски кой където свари.

След малко в стаята влязоха Асланбек и Омар. Мокоев се обърна с реч към бойците си.

— Псетата неверници ни предадоха. Ние рискувахме и загубихме. Остава ни само да покажем на всички как умират войните на Аллах. Нека онова, което не получихме ние, да не го получи никой друг. Ще взривим този строеж. Ще взривим целите основи и всичко, което може да се взриви. След това никой няма да поиска този обект. Имаме достатъчно експлозиви. На една товарна гара ни чака цял вагон.

Предложението като цяло се хареса на Омар. Мащабните взривове му доставяха естетическо удоволствие. Освен това можеше да използва унищожаването на този толкова голям обект край Москва с пропагандна цел и заради него да получи поредния финансов транш! Но работата не изглеждаше лесна! След отвличането на Шнапскопф бе глупаво да се надява, че ще завари Шмит и поддръжниците му неподготвени.

— Най-вероятно в момента са нащрек и контролират подстъпите към строежа — каза замислено Омар.

Ала Асланбек знаеше какво говори. Много добре се ориентираше в принципите и правилата на престъпния бизнес в Русия.

— Те сами ще ни поканят там — уверяваше ги той. — Ще им определим среща точно на техния строеж. Имаме право на това, защото нас незаконно ни лишиха от собствеността ни. Там мястото е спокойно и много подходящо за среща. В началото никой няма да заподозре нищо. А после ще бъде късно. И когато Шмит изчезне, всичко ще се нареди...

Омар помисли малко и одобри плана на Асланбек. Муса също кимна в знак на съгласие...

Оставаше им само да се обадят на Шмит и да си насрочат срещата. Асланбек започна разговора с обвинения, но той грубо го прекъсна:

— Я престани да дрънкаш глупости... Ако имаш някакви претенции, да се срещнем и да си поговорим. Казвай къде.

След като чу предложението за мястото и времето на срещата, Шмит каза, че няма възражения, затвори и веднага се обади на Виденски. Идеята на Мокоев да направи срещата на строежа се хареса на полковника.

— Там мирно и тихо ще ги изловим всичките. Много по-трудно би било да го направим в града. На бунището няма да нанесат кой знае каква вреда на околните и строежа. Е, ще поодраскат тук-там основите. Пък и аз ще те подсигурия. Няма да им позволим да се развихрят кой знае колко. Ще ги изхващаме като паяци в буркан...

Виденски не разбираше защо неговият агент Муса не му се обажда, нито му съобщава за замисъла на терористите. Да не го беше предал? Или бе заиграл двойна игра? Може би го бяха разкрили и сега трупът на Джохаров гниеше в някоя изоставена канализационна шахта?

В действителност нещата стояха много по-просто. Асланбек наистина се страхуваше някой да не извърши предателство, затова отне мобилните телефони на всички свои хора и не ги изпускаше от очи. Затова Муса не се реши да рискува, макар да знаеше, че трябва да съобщи на полковника изключително важната информация. Подготовката за предстоящия Армагедон вървеше с пълна сила.

Както обикновено, най-неусетно сред суетнята и работата наближи Нова година. Този път тя беше особен празник за Белов. В изтичащата година оставаше предишния му живот. — Бригадата, семейството му, бизнеса му. Настъпваше първата година от неговото ново летоброене.

И той се канеше да я посрещне с Лена! А веднага след празниците да се приберат в Москва... Заедно. Може би Бог бе изхвърлил и двамата на бунището, за да се срещнат? Или пък за да му даде възможност да се опомни?

През последните месеци той осъзна много неща. А най-важното от тях бе, че не бива да живее заради пари, престиж или работа... Трябваше да живее заради самия живот. И да уважава чуждия точно толкова, колкото уважава и своя. И още нещо — че не бива да върши неща, които не са му по сърце. Дори ако да се постъпва така е прието, въведено като правило, записано като закон или наложено от традициите. Или пък от нравите, все едно. То никога не носеше щастие...

На трийсет и първи декември Саша отиде в Москва и взе Лена от клиниката на Абдулатипов. Лекарите бяха извършили чудо. От ужасните белези, които пресичаха на кръст бузата ѝ, бе останала само една едва забележима розова следа. Но докторът обеща, че много скоро тя също ще изчезне.

Лена се гледаше в огледалото и плачеше. Не каза нито една благодарствена дума, но Саша виждаше всичко в очите ѝ.

На връщане Белов разказа на Лена за решението си. Искаше да научи мнението ѝ още сега. Ами ако тя изведнъж му откажеше? Имаше толкова случаи, в които се държеше непредвидимо. Но не и този път. Щом чу планове на Белов, тя се хвърли да го целува. Радостта за малко не се превърна в нещастие. Колата едва не се заби в дърво...

Когато пристигнаха в Картаген, се оказа, че приятелите им вече ги очакват — Витя, Федя и Доктор Уотсън. Фургонът на Лена беше затоплен, а в отворената печка весело пукаха сухи цепеници. Миришеше на хвойна — в ъгъла се мъдреше малка кичеста елха.

Федя, Доктора и Витя гледаха с облепени очи към Лена. Едва сега забелязаха колко е красива, още повече че след лечението се бе подмладила и изглеждаше като актриса от киното.

— Е, какво сте се облепили? — избоботи недоволно Белов. — Ще ѝ пробиете дупка в лицето с тези ваши погледи и ще трябва да я вода обратно в болницата.

— Не можем да свикнем. Нещо ѝ липсва на лицето — не се съобрази Федя и всички се разсмяха.

Доктор Уотсън изглеждаше блед. Той стоически понесе курса на лечение, който сам си назначи, и сега се приспособяваше към живота без наркотици. Витя не изглеждаше кой знае колко по-добре от пациента си. Наложил се да поеме на плещите си грижите за доктора и преживя състоянието му на „студена пуйка“ заедно с него.

— Заповядайте на масата! — покани ги тържествено Федя и приглади с ръка подстриганата си специално за празника коса.

По случай Нова година се бе издокарал в стар, но доста запазен син костюм с подплънки на раменете, произведен през петдесетте години. На врата му висеше още по-древна черна вратовръзка на ситни бели точки, която сякаш бе снел от Владимир Илич Ленин в мавзолея. Саша реши, че в момента мястото на Федя не е на бунището, а на някакъв дипломатически прием или научен симпозиум.

Празнично подредената маса буквално се огъваше от блюда. Заслугата за това беше на Степанич. Вярно, самият той в момента не беше с тях, защото в това време търговията процъфтяваше. Щеше да е грехота да не се възползва от Новата година.

Всички се събраха край масата. Витя, който бе седнал до Белов, отвори шампанското и напълни чашите. Когато всичко стана готово, Саша се изправи, помоли за внимание и с привидно сериозен вид произнесе тост, имитирайки кавказки акцент:

— Имало едно време една малка птичка, която обичала да лети високо към слънцето, но веднъж си изгорила крилата. Другите птици, които не я обичали заради нейната самостоятелност, се зарадвали, че я сполетяло нещастие. Те не знаели, че това е феникс. На нея не ѝ се случило нищо. Тя изгоряла и след триста години се родила отново. Нека никога и за нищо на света да не се радваме колективно на чуждата беда. Да пием за това! — След като свърши речта си, Саша погледна малко смутените си приятели, засмя се и започна да чука чашата си с всички.

Чашите иззвънтяха и всички изпиха шампанското си освен доктора, в чиято чаша имаше доматен сок. Докато изпращаха старата година, Саша им съобщи между другото, че двамата с Лена се канят да се преместят в Москва.

— Значи заминавате, така ли? — разстрои се Витя. — Е, какво да се прави, всеки си има свой път, най-важното е да не го пропусне, когато стигне до него. И, естествено, скоро ще забравите за нас...

Белов го прегърна и приятелски го потупа по врата.

— Няма да стане! И вас няма да ви оставим на мира. Ще ви измъкнем оттук, само ни дайте малко време.

— Времето господ го определя — отбеляза Витя. — А пък ние нека да пийнем по още едно. За бъдещето.

Всички дружно се присъединиха към тоста му.

— Наздраве, за бъдещето! За светлото бъдеще!

Зад вратата на фургона се разнесе шум и след миг тя се отвори. Изтупвайки снега от себе си, на прага застана Степанич.

— Веселите ли се, младежи? Защо не ме изчакахте?! — обиди се престорено той.

Федя се втурна да свали шубата на Степанич. Витя му наля една чаша догоре, а Доктор Уотсън му напълни чинията с мезе. Направиха място на стареца и той седна край масата.

— Добре де, ще поседя малко с вас, колкото да посрещна Новата година. А после ще се прибера да гледам телевизия.

Това заявление отново предизвика смях.

— Ти си направо като пощальона Печкин! — извика Витя.

Федя погледна към часовника, който му бе подарил Белов, и напомни:

— Ей, стегнете се, време е да отворим шампанското!

По радиото вече излъчваха химна на Глинка. После Кремълския часовник удари дванайсет. С последния му удар всички скочиха от местата си, започнаха да чукат чашите си и да крещят като смахнати.

— Ура! Честита нова година!

Навън се разнесоха викове и пукот от фишеци. Както и изстрели. Белов подсъзнателно долови в хаоса от шумове звуците на откоси от автомати.

— Някой стреля! — каза тихо и остави недопитата си чаша.

Останалите последваха примера му. От известно време много обитатели на селището ходеха въоръжени. Витя и Доктор Уотсън веднага скокнаха и започнаха да се обличат. Белов забеляза, че и двамата имат затыкнати на кръста си пистолети.

— Ей сега ще се върнем, почакайте малко — подхвърли Витя.

Федя също се застыга.

— Само ще погледна и идвам — обеща Саша на Лена, щом забележа, че тя го гледа с укор.

Витя виновно се усмихна:

— Обещавам, че само ще идем да видим какво става. Молим младоженците да не се тревожат за нас.

Степанич измърмори нещо под носа си и също започна да навлича шубата си. Лена и Александър изпратиха приятелите си и останаха насаме. Празничното чувство сякаш се изпари за секунда и Лена се изпълни със страх. Тя се приближи до застаналия пред отворената врата Саша и силно го прегърна.

— Няма да те пусна! Това нас повече не ни засяга! — Тя затръшна вратата, дръпна го и го отведе до масата.

Изстрелите и откосите навън не преставаха. Някъде далеч се разнесе толкова силен взрив, че ушите им писнаха, а фургонът се повдигна от взривната вълна и силно се стовари на земята. Сякаш навън бе преминал ураган...

Веднага избухна втори, още по-силен взрив, а след него и трети. Лена гледаше умоляващо към Саша. Заслушан в звуците на боя, той протегна ръка към шампанското си, но не успя да го допие. Вратата най-неочаквано широко се отвори и на прага застана човек с превъзбудено, обляно в кръв лице. Беше от бойците на Лупу.

— Убиха Михай! — изкрещя той. — Чеченците колят хората! Михай заповяда да дойдем при теб, ако с него се случи нещо!

Белов погледна към Лена. Тя положи огромни усилия да се овладее, усмихвайки се през сълзи. Сетне измъкна изпод кревата тежък пакет, разопакова го и подаде на Саша автомата „Калашников“.

— Е, добре, щом е така, върви. Вярвам, че всичко ще е наред...

— Не мърдай от къщи! — извика той и хукна след молдовеца...

За полковник Веденски първият ден, по-точно първата нощ, на хиляда деветстотин деветдесет и девета година започна с кошмар. В най-неподходящия момент, едновременно с ударите на Кремълския часовник, се разнесе звън от обаждането на Муса Джохаров, който най-сетне бе успял да осъществи телефонна връзка. Съобщи му за

плановете на Омар и за образцово набелязаната наказателна акция край Москва...

В слушалката ехтяха викове, откоси на автомати и взривове...

Веднага след като обявиха тревога, Веденски не се сдържа и се обади на Шмит, за да го включи в операцията. Щом всички можеха да се радват заедно, значи трябваше и да страдат заедно!

Щом научи за нападението на чеченците над Картаген, Дмитрий се разстрои. Та това беше първата му Нова година в семеен кръг заедно с Оля и Ваня. Въпреки късния час, момчето още не спеше. И как, след като дядо Мраз му бе подарил самосвал с дистанционно управление! Кой би заспал след такова нещо!

То дори не забеляза как майка му се разплака, когато някой се обади на чичо Дима...

Шмит се премести в другата стая, за да говори на спокойствие, но Оля изпрати момчето да спи под надзора на гувернантката и отиде при него. Дмитрий я прегърна с една ръка и се усмихна. Но усмивката не изглеждаше много убедителна. Оля пак се разплака. Дмитрий отново притисна слушалката до ухото си.

— Кога е срещата ти с чеченците? — попита го Веденски, след като му предаде смисъла на съобщението, което бе получил от Муса.

— Срещата ни е за утре — отвърна Шмит и погледна виновно Оля. — Бяхме се разбрали да се видим на строежа.

— Те вече са там. Взривяват основите и инфраструктурата на завода. Мисля, че до утре там вече няма да има нищо. И никого. Можеш да се присъединиш към моите юнаци сега, ще те чакам там.

Шмит изпсува, но веднага се извини на Оля за своята невъздържаност и за разваления празник. Наложил му се да ѝ обясни защо трябва да излезе. Но Оля се отнесе с разбиране към ситуацията. Тя само настоя освен Николай, Митя да вземе още няколко души охрана...

По пътя Белов събра всички, които успя да открие, и ги заведе навътре в гората. Там беше по-безопасно отколкото под куршумите в голото поле или в облицованите с дъски и шперплат фургони. Самият той се върна в селището с двама от укриващите се по тези места и тръгна по посока на изстрелите.

Битката за Картаген беше в самия си разгар. Остатъците от хората на Лупу отново се бяха барикадирали в сградата на бившата администрация и стреляха по атакуващите терористи. Белов нямаше никаква възможност да се добере до молдовците. Но разполагаше с идеална възможност да удари чеченците в тила. Тримата заеха позиции зад колелата на фургоните и започнаха да притесняват нападателите с изстрели в тила им.

В суматохата на боя той забеляза хукналия нанякъде Витя и го спря.

— Витя, помниш ли къде заложихме взривовете през есента? Бързо тичай там. Ще ги подгоним чеченците към същото място.

Молдовците пращяха от сила, което не можеше да се каже за уменията им. Освен това си имаха работа с професионалисти. За съжаление тъмнината също помагаше на терористите. Но чеченците явно не бяха очаквали толкова добре организиран отпор и решиха, че са влезли в схватка с бойците на Шмит. Онези от тях, които успяха да се измъкнат, скокнаха в микробуса и започнаха да отстъпват точно натам, където искаше да ги отведе Белов. И без това нямаха друг път...

Веднага след като синият микробус се озова на нужното място, Видя съедини кабелите. Старият акумулатор не го подведе. Взривът изхвърли микробуса на половин метър във въздуха...

Когато падна на земята и заподскача на ресорите си, в него изтрещя нов, още по-мощен взрив. В нощното небе мигновено израсна гъба, която игриво пръскаше жълти и червени оттенъци. Малко по-късно горещина от плъзналата въздушна вълна заля очевидците.

Саша замря като омагьосан от потресаващата гледка. Беше красиво, но войната имаше и друга страна. В същия миг по земята се

посипаха парчета от автомобила и човешки тела. Някъде от тъмнината изникна Витя и застана до Саша.

— Направо Хирошима, а! — изкрещя той. — Баката ли избухна толкова силно?

— Сигурно са пренасяли експлозиви в колата — предположи Белов.

Ехото от взрива още не бе стихнало, когато в тила на терористите се разнесоха изстрели.

— Тези пък кои са? — завъртя радостно глава Витя. — Да не би да са нашите?

— Не разчитай на това. Тук вече няма наши — разстрои се Белов. — И няма да има. Картаген ще бъде разрушен. Време е да се махаме оттук...

Веденски хвърли срещу терористите всичките си налични сили. Той им бе поставил задачата да завземат селището Картаген и територията на нефтения завод. И да не залавят терористите живи. Във втория ешелон действаха бойците на Шмит.

Появата на нови сили промени съотношението на боя. Щом се оказаха малцинство, чеченците се изтеглиха в гората, където бяха притиснати от две страни от бойците на специалните части и гвардейците на Шмит. Телата на убитите и ранените изстиваха в снежните преспи. След четвърт час боят стихна, но скоро отново се разгоря. Бяха молдовците, които за пореден път се оказаха обкръжени в сградата на администрацията и отказваха да предадат оръжието си...

Лавирайки между ранените и убитите, Федя дотърча при Белов.

— Степанич е ранен, докторът го превързва — извика той отчаяно.

Белов се обърна към Витя.

— Тичайте и двамата при Уотсън. Вземете Степанич и го занесете в колата. Нека Федя събере багажа, аз ще ида да взема Лена. — Саша хукна към своя фургон.

Лошо предчувствие сви сърцето му, когато видя следите от откос на автомат по стената на фургона и широко отворената врата.

Буквално влетя в помещението. Всичко беше обърнато с главата надолу: елхата бе съборена, масата — преобърната, по пода се търкаляха изпотрошени съдове и остатъци от храна. Той видя Лена. Седеше на леглото, притиснала ръце към гърдите си и го гледаше със странен, някак отнесен поглед. Едва тогава Белов забеляза, че пуловерът под пръстите на Лена бързо се напоява с кръв.

— Какво ти е? Ранена ли си? — изкрещя той като луд.

— А ти? Ти ранен ли си? — едва чуто попита тя.

Това бяха последните думи на Лена. Белов много пъти бе виждал смъртта, за да греши. Лена вече я нямаше! Отчаяно се хвърли към нея и отмести окървавените ѝ ръце. Куршумът бе преминал точно до сърцето ѝ. Би трябвало да умре по-рано, но го бе изчакала, защото не искаше да си отиде завинаги, без да се сбогува! Саша се вгледа в мъртвото ѝ лице, което бе станало толкова отчуждено, и затвори очите ѝ!

— Ти, ти си тази, която трябва да ми прости... — прошепна и вдигна очи към тавана: — Господи, защо нося само нещастия на всички!

Навън се разнесоха забързани крачки и във фургона се появи Витя.

— Ей младоженци, къде сте? — извика той. — Двигателят вече ще се взриви. Заваля сняг, трябва да тръгваме, защото ще затрупа пътя...

Белов се обърна към него и притисна пръст до устните си. Този жест и изражението на лицето му много изненадаха Витя. Погледна към леглото и видя окървавеното тяло на Лена. Машинално се прекръсти, макар че никога не бе демонстрирал набожност.

— Ама, как така... — промълви.

След половин час приятелите натъпкаха смазания от мъка Белов на задната седалка на ладата. Докторът и Федя седнаха до него от двете му страни. Витя се настани зад волана. Степанич остана до колата.

— Откарайте го — каза той, докато оправяше окървавения бинт на главата си. — Не се тревожете за Лена, аз ще направя всичко, както

се полага. След ден-два, когато нещата се успокоят, ще дойдете да ме вземете...

Рискувайки да заседне в преспите, Витя заобиколи сметището откъм по-отдалечения му край. Едва излязоха на шосето. На никого не му се говореше, затова мълчаха през целия път. Преди да влязат в Москва, Витя се отклони от пътя, спря и се обърна към Белов.

— Как си, Сиви?

Белов се размърда. Сякаш се отърсваше от амнезия.

— Добре съм. Само че не съм Сивия. Името ми е Александър Белов.

Дори да бе изненадан, Витя умело го скри.

— Е, щом си депутат, пък макар и бивш, сядай зад волана, защото аз нямам нито книжка, нито документи. А днес ченгетата са люти. Като нищо ще ме окошарят.

Всички излязоха от ладата. Високо в небето златистата луна надничаше зад облаците. Снегът се сипеше на парцали. Безмилостният вятър принуди хората да побързат и насила ги вкара в топлото купе. Саша седна зад волана, Витя — до него, а Доктора и Федя заеха местата си на задната седалка. Белов сложи ръцете си на кормилото, но кой знае защо не бързаше да потегли. Най-сетне Витя не издържа и попита:

— Къде отиваме, в Москва ли?

— Аз се връщам назад към бъдещето — сви рамене Белов. — Към своето старо проклето бъдеще. Е, какво, идвате ли с мен?

— Твоето проклето бъдеще са мерцедеси S-класа, палати, яhti и момичета, нали? — уточни Витя. — Ако е така, можеш да ме сложиш в списъка.

— Ами ако моето бъдеще е кръв и смърт?

Витя разпери ръце. Вместо него отговори Федя:

— Че може ли без това. Кръвта е едновременно и живот, и смърт. Аз съм с теб.

— Ние сме с теб — поправи го докторът.

Белов се замисли. Спомни си Фил, Космос и Пчелата... Някога Бригадата се състоеше от четирима... Колкото бяха и сега в тази кола. Но старите му приятели изминаха своя път. Добре или зле, те го

извървяха. А неговата съдба отново го връщаше в началото. Сега всичко зависеше само от него. Съдбата беше избор, камара от различни избори...

Саша се обърна и топло се усмихна на приятелите си.

— Е, какво ни остава? Гардемарини, напред!

Над Москва ехтяха салюти. Ракети неспирно излитаха и прорязваха с огнените си стрели нощния въздух. В града непрекъснато се взривяваха фишеци и се носеше такъв грохот, сякаш столицата бе фронтова линия. Огнените вихри танцуваха върху надвисналите над града ниски облаци. А под тях с крясъци се стрелкаха изплашени врани и търсеха спасение от оглушителните звуци.

Мигачът светна, бялата лада излезе на шосето и потегли напред...

Издание:

Александър Белов. Живот след смъртта
Руска, първо издание

Редактор: Димитър Риков

Художествено оформление на корица: Димитър Стоянов — Димо
ИК „Ера“, 2004 г.

ISBN: Не е посочен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.